Alfred Hitchcock

Négykezes rémület

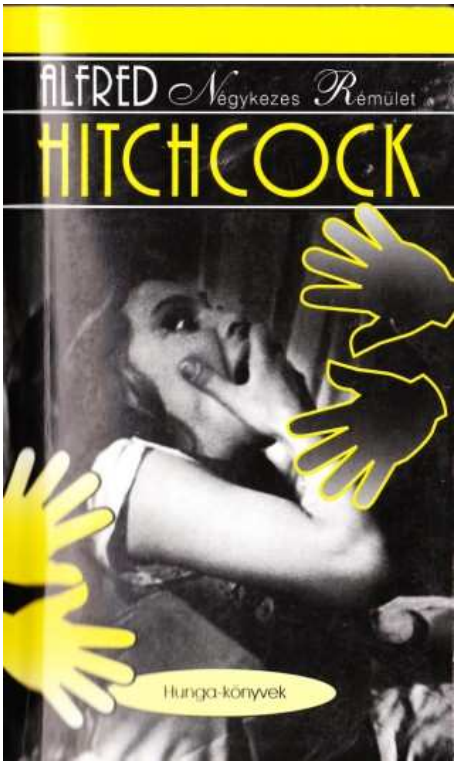

ALFRED HITCHCOCK
Négykezes rémület

HUNGALIBRI KIADÓ
Budapest

A fordítás az alábbi kiadások alapján készült:
Alfred Hitchcock
Don't look a Gift Shark in the Mouth
Published by Dell Publishing Co., Inc., 1979
Hard day at Seaffold
Published by Dell Publishing Co., Inc., 1979

© Copyright 1959 by Random House, Inc.
1967. by H. S. D. Publications Inc.
© Hungarian translation: Dr. Csiszár Lajos
Dr. Végh Sándor
ISBN 963 85556 7 X Ö
ISBN 963 9021 08 3

Kiadja a Hungalibri Könyvkiadó és Könyvterjesztő Kft.
Felelős kiadó: a Hungalibri ügyvezető igazgatója

Főszerkesztő: Szujó Béla
Felelős szerkesztő: Kustos Mária
Műszaki szerkesztő: Bán Ferenc
A borítót készítették: Baráz Klára és Baráz Tamás
Készült a Budapest-Print Nyomdában
Felelős vezető: a Budapest-Print ügyvezető igazgatója

_____Négykezes rémület_____

Hilda Lawrence

1. rész

A széket hálószobájának nagy kiugró ablakfülkéjéhez tolták. Már ebédelt és meg is fürösztötték, s most szundikált egyet. Azt mondták, hogy gyönyörű délután van, és szerencsés, hogy ilyen nagy ablaka van. Majd magára hagyták. Szombat volt. Tudta, hogy szombat van, mert átellenben, az úton iskolás gyerekek játszottak a parkban, s a virágárus is elhozta a hétvégi rózsákat. A kicsiny park miatt vette meg ezt a házat. Nagyon jó a gyerekeknek. A park és a nagy, útvesztőszerű kertek. A hintákért és a játszóterekért, később pedig a teniszpályáért kedvelte… Szombat volt. A férje, Ralph, már hazajött a bankból és segített neki ebédelni, a húslevest kanállal óvatosan a szájába tette, és édes kislányomnak nevezte. Mindamellett nem hozzá, hanem az ápolónőhöz beszélt. Azt mondta: – Miss Sills, most ő a mindenem. Ő az én édes kislányom.

Miss Sills úgy nézett ki, mintha sírni akarna. Kezét kinyújtotta, mintha a férfi fehér haját akarná megérinteni. Aztán azt mondta: – Nem kell töprengenie, Mr. Manson. Nem számít, hogy mennyire el van keseredve, de miatta úgy kell lennie, mintha boldog lenne. A felesége nagyon érzékeny, és mindent megérez.

Az asszony jól hallott mindent. Környezete néha elfeledte ezt, s ha vele beszéltek, hangosabban szóltak hozzá és kezükkel gesztikuláltak, mintha süket lenne. Viszont mikor egymás közt beszélgettek, úgy tettek, mintha ő nem lenne jelen. Az egész úgy hatott, mintha ő nem hallana, csak akkor, ha egész közelről beszelnek vele, és kezükkel hadonásznak. Ez rendben van, beszéljenek csak egymással. Minél többet beszélnek egymással, annál jobb- Ha a többiek kimentek a szobából, szerette volna tudni, hova mennek. Szerette volna tudni, hol vannak a nap minden órájában. Éjjel is. Főleg éjjel.

Mindenki távozott, s az asszony hallotta, hogy végigmennek a halion, s Ralph bemegy a rózsaszínű hálószobába. Férje most ott aludt. Hallotta, mikor az orvos azt mondta az urának, hogy aludjék ott, hogy hallja, ha hívná. De ki hívja? Ő biztos nem, hisz ki sem tudja nyitni a száját. Pontosabban ki tudja nyitni, de hang nem jön ki rajta. Tehát a nővér hívását, Miss Sills hívását kell hallania.

Miss Sillsnek volt egy kis ágya az ő ágya lábánál. Ha Miss Sills hívja a férjét, akkor az pillanatokon belül nála lehet, átszalad a hallon mely a háznak ezen az oldalán van.

Úgy gondolom, hogy lenn beszélnek egy mással, s azt mondják, hogy az éjjel esetleg meghalhatok – gondolta magában az asszony. – Azon töprengek, vajon tudnék-e mosolyogni. Nem tudom, mert sohasem hoznak nekem egy tükröt, s a székem sem gurítják soha tükör közelébe. De ha tudok mosolyogni, akkor most azt teszem. Csak óvatosan. Légy óvatos.

Miss Sills elhaladt a rózsaszínű szoba előtt, s aztán lement a lépcsőn s léptei elhaltak az alsó hall süppedő szőnyegedben. A délutáni testmozgását végzi. Nemsokára hallani fogom, hogy becsukja a bejárati ajtót, majd integet nekem a kertből. Aztán látni fogom, mikor átmegy az utcán, majd be a kis parkba, s hosszú, könnyű léptekkel, karját lóbálva sé-

tál. Szép, nagyon szép járása van. És pillanatokon belül bejön Emma, és gügyög, mosolyog és beszél. De Emmát már megszoktam. Már olyan régóta van nálam, hogy szinte családtagnak számít. Azt hiszi, hogy még mindig én vezetem a háztartást, s el fogja mondani az árakat. A mészáros, a zöldséges, a paraszt, mind rabló, de mit tehet az ember S azt fogja mondani: – „A kutyafáját, milyen jól néz ki ma. Az arca egészen ki van pirulva."

Persze, a rúzs Miss Sills festette ki az arcom; nem lehetett lebeszélni róla. Rúzs, sütővas és manikűr. Azt mondta, hogy ez jót tesz a hangulatnak. *Hangulat.*

Emma azon az alacsony széken ül, s egyenruhájában úgy néz ki, mintha skatulyából húzták volna ki, és elmondja milyen a tea és milyen lesz a vacsora. És kézimunkázik. Régebben kötött, de most nem engedik a tűk miatt. \ kötőtűknek rendes alakja volt, rendes alakja és nagysága, mint bármely más kötőtűnek, melyet kezedbe vehettél. Ha a kezeid, ha a kezeid…

A kezek. Emma kezei öregek, megviseltek és durvák, hisz velük kereste a kenyerét, de azért ezek a kezek erősek. Emma öreg kezeinek nincs szüksége erőre, hogy megfogja a kötőtűket. Az ujjai közt forgatva, állandóan át-és átforgatta, nagyon szép mozdulatokkal.

Emma észrevette, hogy az asszony a tűket nézi, s valószínűleg észrevette a szeméiben a kifejezést, mert azt mondta: – Nem, nem, Miss Nóra, nem szabad ilyen rémítő dologra gondolnia. – Valószínűleg Emma nem tudta, hogy ő mit gondol valójában, bár ezt senki sem tudta. Senki, kivéve… nem, ez nem lehetséges. Vagy tán mégis? Az asszony tűnődött és aggodalmaskodott, már majdnem megőrült, s aztán véletlenül meghallotta őket beszélgetni, mikor azok azt hitték, hogy ő alszik. Miss Sills azt mondta: „Ma Emma kötőtűjét akarta. Emma látta az arckifejezésén. Én nem szeretem ezt, Mr. Manson. Egyáltalán nem szeretem. Még akkor sem tudná a kézéiben tartani, ha beletennénk, hisz még egy zsebkendőt sem tud megfogni, még nem, most nem.

De nekem nem tetszik. Ezekben az esetekben hirtelen változás következhet be az állapotában, természetesen időleges, mint egy izomgörcs. Komolyan megsérthetné magát, ha megfog valami ilyesmit, valamit, aminek hegye van. Ezért mondtam Emmának, hogy többet ne kössön, hanem csináljon valami mást. Kézimunkázzon."

A férjem ezt válaszolta: „Megsérthetné magát? Milyen szörnyű. De azt hiszem, igaza van. Láttam, hogyan figyelte a maga ceruzáját, mikor a fűszeres listát írta. Kellett neki, valósággal könyörgött érte. Egy ceruzáért! Mit csinálhatna egy ceruzával?"

„Nem tudom. Nem láthatok az agyába. De igazán mondom, Mr. Manson, állandóan résen kell lennünk. Fel kell készülnünk egy testi változásra. Tudja, hogy nem akarom kimondani, nos megsértheti a szemét. Amilyen állapotban van, ezalatt az érzelmi állapotát értem, azt gondolhatja magáról, hogy ő hasznavehetetlen, hogy teher önnek. Öncsonkítás, ó, ez igazán borzalmas, szegényke! Az is előfordulhat, hogy nem akar *látni!*

A férfi ekkor meleg kezét az ápolónőére tette és azt mondta: „Vigyázzon rá, Miss Sills, nehogy valami baja essék. Ő a mindenem. Azok a kedves szemek, észrevette miként követnek?"

Ez volt tehát az oka, hogy Emma nem köthetett, hanem kézimunkáznia kellett, amit oly nagyon gyűlölt. Ez volt az oka, hogy Miss Sillsnek a kötényén többé nem függött sem ceruza, sem toll. Öncsonkítás… Ne törődj vele, mondta magában az asszony. Szerencsés vagy, igazán nagyon szerencsés, mert ők tévednek. Gondolj valami másra, gondolj erősen, nagyon erősen. Gondolj a kezedre, az ujjaidra, gondol; valami másra, ami helyettesítené a ceruzát. Bármire, bármire, amit forgathatsz és csavarhatsz béna ujjaid közt, forgathatsz és csavargathatsz, hogy újra erőre kapjanak**.** Rejtett erőre, melyet titokban kell tartani. Ha mint katona a kórházban feküdnél, akkor kezedbe adnának valamit és segítenének, hogy forgasd és csavard. A kórházban segítenének ebben. Ez az oka annak, hogy nem korházban, hanem itthon vagy. Hallottad őket: „Sokkal kényelmesebb a saját házában és

azokkal együtt, akiket szeret.” Öncsonkítás, ezt is jól hallottad. Megint szerencsés vagy, mert nem tudsz nevetni. Szerencsés vagy, mert ha egyszer belekezdtél, nem tudod abbahagyni. Ezzel pedig elárulnád magad. Öncsonkítás, mikor neked egyetlen célod, hogy életben maradj, semmint meghaljál. Őrizd meg úgy, ahogy van, őrizd meg, amíg… Lám sírok. Könny hullt a kezemre. Nem is gondoltam, hogy tudok sírni. Gondolj valami másra! Gyorsan… Bruce a négy tizenötössel érkezik. De jobb, ha nem gondolsz erre sem. Minden délután, mikor lehajol és kezet csókol, az arcodra tekint és azt mondja, milyen jól nézel ki, pedig csak viccel és áltat… Legyen vége ennek! Legyen vége ennek!

Nézz a takaró rojtjára! Régi takaró s kellemes, vastag rojtjai vannak. Vastag! Majdnem olyan vastag, mint egy ceruza. Próbáld meg, próbáld meg, amíg egyedül vagy, siess, mielőtt… mielőtt Emma jön. Mielőtt bárki jönne. Mielőtt a többiek visszajönnek a sétálásból, a testmozgásról, az állomásról. Na tessék! Most majdnem sikerült. Majdnem. De ne aggódj, hogy most lehetetlennek tűnik; majd egy szép napon sikerül. Próbáld meg, próbáld meg ismét. Jó vastag szál van a bal csuklódnál. Kíséreld meg, meg tudnád-e érinteni a másik kezeddel is. Vizsgáld meg, hogy tudod mozgatni a csuklód, a karod, a te karod, próbáld meg… Nem, nem, de ne sírj, mert ezzel nem érsz semmit. Állandóan próbáld, mert hála Istennek szellemileg ép vagy. Ez az, amilyen ők nem biztosak, az értelmességedben. Itt előnyben vagy velük szemben s így megtörténhet, hogy a végén majd te fogsz győzni. A napokban egyik kezed el fogja érni a rojtot, és meg is tudod fogni. Valamelyik nap majd a kezedbe fogod a rojtot és szétszeded s a kezed is ökölbe szorítod. Csavard ujjaiddal szüntelenül a puha, vastag rojtot, amíg annyira megerősödnek, hogy a ceruzát is meg tudod fogni. Ceruza, jól tudod, hogy sohasem fogsz látni egy másik ceruzát. De az ujjaid legyenek erősek, bármi is következzék. Nem számít, ha sohasem fogsz járni, és sohasem fogsz beszélni. Csak két ujjra van szükséged. Kettőre? Nem, csak egyre. Egy elég lesz, hisz egy ujjal már mutatni lehet. Keltsd azt a látszatot, mintha írnál az egyik ujjaddal; egy kis némajáték. Ezt nyilvánvalóan tisztázni lehet, ha a megfelelő személlyel vagy együtt… De honnan tudhatnám, hogy ki a megfelelő személy? Még most sem vagyok biztos benne. Honnan fogom megtudni, hogy ki a megfelelő, aki veszélytelen? Ugyan, ugyan már ne sírj. Ez a meglévő kis erődtől is megfoszt. Ugyan már, ne légy gyerek. „Az én kislányom” mondta ő… Itt van Emma.

Miss Sills átment a parkon és a Larchville-i állomásra sietett. A négy óra tizenöt perces vonat New Yorkból éppen most húzott be, s a peron tele volt emberekkel és kutyákkal. Csak éppen annyi ideje maradt, hogy a svájci sapkát illendően a tejére csapja mielőtt George Perry és Mr. Bruce Cory átfurakodik a tömegen. Milly és George, aki apjával és anyjával együtt Mansonék szomszédjában lakott, egy idő óta barátok voltak. Milly elég ellenségesen nézett Mr. Coryra, de meg kell hagyni, jóképű fickó… mennyi is …az ötven évhez képest. Emma elmesélte neki, hogy a másik Mr. Cory, Mrs. Manson első férje, majdnem tíz évvel volt idősebb Mrs. Mansonnál, az asszony pedig csak negyvenhét éves. És Bruce Cory annak a Mr. Corynak az ikertestvére. Nos, jóképű ördög az ötvenhét évéhez, vagy bármennyihez. Egyáltalán nincs elhízva, egy deka fölösleg sincs rajta. George úgy néz ki mellette, mint egy ostoba fráter.

– Az ördögbe is – mondta Milly fojtott hangon, – úgy látszik, hogy ma George és én nem lehetünk együtt még öt percre sem. – A nő intett nekik, s ők is intettek neki a tömeg feje felett. A nő gyorsan terveket szőtt estére. Lehet szó moziról, esetleg táncolni mehetnek, de mindkettő szóba jöhet. – Meg fogom dolgozni – határozta el magát. – Nem törődöm azzal, ha mogorva. Át fog ezen esni. Ami engem illet, nem szeretem ezt. Ami engem illet, túl sok részem van benne

Különben, jegyezte meg az ápolónő, Bruce Cory nem néz ki mogorvának barna arcával és kisportolt alakjával. Milly csodálattal és helyénvaló gyanakvással figyelte a férfi közeledését, Úgy jött, mintha jól olajozott görgőkön járna.

– Gondolom Mr. Perryhez van szerencsém – mondta Milly George-nak, mikor a két férfi odaért hozzá. Szeretetteljesen fűzte karját George-éba és jól megcsípte, de úgy látszik, a férfi nem érezte. Bruce Coryt azzal a mosollyal köszöntötte, melyet betegei rokonainak tartogatott.

– Szervusz – mondta George. –, Mr. Coryval a dohányzóban szaladtam össze.

Cory a nő mosolyát azzal az elismerő nézéssel viszonozta, mely fehér vászoncipőjétől a fehér svájci sapkáig vándorolt. George hirtelen a nőre pillantott, gyors, minden jelentőség nélküli pillantás volt. Minden jelentőség nélküli.

Végigmentek a peronon.

– Taxival megyünk, vagy gyalog? – kérdezte George.

– Gyalog – válaszolta az ápolónő – , ez az én sétaidőm.

Cory pillanatnyilag féltőn gondos volt, és aggódva nézett rá.

– Szórakozást lel ebben? – kérdezte. – Különben az egész tökéletesen pokoli lenne, nemde?

Szórakozást lel ebben, gúnyolódott magában a nő. Ilyen dolgot mondani! Én ismerlek téged, barátom. Eddig még nem okoztál semmi bajt, de nagyon sokan vannak hozzád hansonlók… Az ápolónő mosolygott, mosoly, melyet ilyen alkalmakra tartogatott, melylyel azt mondta: Mikor éjfélkor fürdőköpenyben lemegyek, akkor én egy jó, forró kakaóért megyek, érti? Kakaóért.” – Hangosan pedig így válaszolt: – Köszönöm, minden rendben van, Mr. Cory.

– Történt valami azután, hogy reggel elmentem? Van-e valami változás?

– Semmi változás sincs. Ilyen esetekben nemigen van változás. Egy ideig ennél többet nem várhatunk. De jól ebédelt, nagyon jól, és látszik rajta, hogy igyekszik erőre kapni.

– Kitűnő! Hogyan igyekszik erőre kapni? –kérdezte Mr. Cory.

– Hát úgy látszik, kezd észrevenni egyet-mást. Ezt még nem említettem ugyan senkinek, csak Mr. Mansonnak, de ez már felbátorít engem. Úgy gondolom, hogy igyekszik összpontosítani a figyelmét. Tudja, hallgatózik. Úgy néz ki, tudatára ébredt, hogy tehetetlen és semmi…

Cory éles hangon kérdezte: – Mi van a szemeivel?

– Ó, semmi olyan, Mr. Cory! – A férfi szereti az asszonyt, igaz, mindenki szereti. Az asszony a maga módján szerencsés. Vannak olyanok, akiknek nincs senkijük, kórházba kell menniük és egész nap sötét, formátlan ruhákban járnak, mert ezeken nem látszik a piszok, sem pedig az ételpecsét. Mrs. Mansonnak valódi selyem- és gyapjúruhái vannak, és nincs a napnak egy pillanata, hogy valaki ne próbálná kilesni kívánságait, ne találná ki gondolatait. Kitalálni gondolatait… ha egyáltalán van neki. Ez olyan valami, amiben nem biztosak.

– Ó, nem Mr. Cory, a látásával nincs semmi baj. Csak igyekszik megfigyelni, hogy mit csinálunk, ámbár a fejét még nem tudja forgatni, még nem. De meglehetősen biztos vagyok benne, hogy nemsokára képes lesz rá. Már mondtam is Mr. Mansonnak. – Aztán mivel Mr. Cory olyan szomorúnak látszott és nem volt meggyőződve róla, hozzátette: – Fel a fejjel. Lehetne rosszabbul is. Gondolja csak el, mit érez szegény Mr. Manson.

Cory bólintott. – Jó, kedves Miss Sills – mondta – , nagyon szerencsések vagyunk, hogy sikerült megszereznünk magát.

Aztán egy szót sem szólva mentek tovább.

Ma este nyolc órától tizenkettőig szabad. Hetenként egyszer volt Miss Sillsnek ilyen estéje. Néha ilyenkor hazament, gyalog tizenöt perc a városon át, s egy bőröndben mosnivalót vitt haza az anyjának. Nem volt szükséges, de az anyja nagyon szerette a mosást. Az anyja mindig *a* bejárati ajtónál fogadta, s mielőtt megcsókolta volna, elvette tőle a bőröndöt. Aztán az anyja betette a ruhát a mosógépbe, s leült a hintaszékbe. A mosógépet a konyhában tartotta és senkit sem engedett a közelébe. Milly vette neki karácsonyi ajándékba, s az ügyes, idősebb szolgálólányt is ő fogadta fel. De Mrs. Sills a mosógépet saját találmányának tekintette, a lányt pedig szegény rokonnak, akiknek baj van a fejével. Talán haza kellene mennem – gondolta Milly – , a múlt héten sem voltam. – Aztán Georgera nézett, aki még mindig mogorva volt, s arca olyan, mint a gránit. Féltékeny, gondolta kárörvendően. Mit tudsz te! De szíve hirtelen felmelegedett.

– Este megyünk moziba, George? – kérdezte.

– Ma este nem – felelte a férfi.

– Mi van veled? – kérdezte Milly.

– Fáj a fogam.

– Voltál már fogorvosnál? – kérdezte az ápolónő.

– Nem – válaszolta George kurtán.

– De biztosan elmész, ugye?

– Lehet – volt a kurta válasz.

Hülye, gondolta magában Milly. Mit törődöm vele. Tégy amit akarsz, légy fenn egész éjjel és szendvedjél! Látod, hogy én gondolok rád… Később, mikor erre gondolt, úgy érezte, mintha egy bárd hullt volna a nyakára. Mert George nem ment fogorvoshoz és egész éjjel nem tudott aludni. Reggel háromkor felkelt, s a lenmaglisztes dunsztkötést kiköpte az ablakon, s az ápolónő sokat gondolt erre.

Most Cory mondott valamit, s Milly tettetett érdeklődéssel figyelte.

– Bocsánatot kérek, Mr. Cory, nem értettem, mit mondott.

– Azt kérdeztem, mi a véleménye Babcock doktorról – mondta Cory könnyedén.

– Nagyon bízom Babcock doktorban – mondta az ápolónő kimérten. – Úgyszintén Mr. Manson is.

– Azt tudom, Babcock az egyetlen, aki már hosszabb ideje jár ide. Ha jól tudom, maga már régóta vele dolgozik, ugye?

Ez kérdés volt nem pedig megállapítás, s Millynek ez nagyon tetszett. Tehát nem tudja, milyen tapasztalatlan vagyok, gondolta. Mindent meg kell tennem. Lehet, hogy senki sem tudja… Az ápolónő kurtán, de nagyon leereszkedően válaszolt: – Ó, hát igen. – Azt már nem említette, hogy csak egy mandulakivételről volt szó.

Milly még nagyon is jól emlékezett arra az éjszakára, mikor majdnem két héttel ezelőtt Babcock doktor kiráncigálta az ágyból. Az orvos nem mondta, hogy milyen esetről van szó, s ő elutasította, mert hat hét alatt teljesen kikészült egy tizenkét éves gyermek mellett, akinek egyszerű kartörése volt. A gyermek egész nap aludt, éjszaka pedig képregényt kellett neki olvasni. De az orvos azt mondta, hogy nagyon el van keseredve, mert betege nincs megelégedve a jelenlegi nővérrel. Az orvos teljesen őszintén elmondta, hogy az asszony nehéz természetű és valószínűleg nincs megelégedve Florence Nightingale-lel. Babcockra vallott, hogy megemlítette Nightingale-t. Végül megmondta, hogy Mrs. Mansonról van szó. Erre azonnal, éjjel egy órakor az orvossal ment.

Milly azóta is örvend elhatározásának, s ennek nincs semmi köze ahhoz, hogy a jó öreg George háza tulajdonképpen Mansonék hátsó udvarában van. Rögtön látta, hogy Mrs. Manson szereti őt. És Babcock is elégedeti, s ez nagyon sokat jelent. Ő Milly első, igazi paciense. Ha minden jól sikerül, akkor többé nem kell elkényeztetett gyermekekhez és

öregasszonyokhoz mennie. S ha minden jól megy, akkor Mrs. Mansonnal maradhat végig. Végig? Nos, marad addig, ameddig erre vagy arra eldől a dolog. Vagy pedig addig, amíg nem vállalja tovább.

– Ma reggel mit mondott Babcock? – kérdezte Cory. megfogva a nővér karját.

– Babcock nem volt ma reggel, Mr. Cory. Miután ön elment, telefonált, s azt mondta, délután benéz. Nem szeretem, ha nem vagyok ott. mikor ő jön, még akkor sem, ha Mr. Manson és Emma ott vannak. De ha nem megyek ki sétálni a megszokott órában, akkor kábult vagyok, s ez nem tesz jót Mrs. Mansonnak.

– De mi lenne, ha alkalmaznánk egy másik ápolónőt is? Nem tudom miért nem ragaszkodunk ehhez.

– Erre semmi esély. Ezt én már javasoltam, de ha látta volna a szemét… – Meg van rémülve az emberektől, még a régi barátoktól is, akik kérdezősködnek. Mindent meg kellett szüntetnünk. Nagyon óvatosnak kell lennünk még a házbeliekkel szemben is. Mint például Hattie-vel, a szakácsnővel szemben is. A szakácsnővel nincs semmi baj, ha befogja a száját, de a minap is sírva fakadt és Mrs. Manson fiáról kezdett beszélni.

– Robbie-ról? – kérdezte Mr. Cory, s mikor a nővér bólintott, félrenézett s azt mondta: – Nagy baj.

– Nagy baj? Bűnös cselekedet volt. George ott volt és mindent látott, de nem mondtuk senkinek sem. Nincs semmi haszna felmondani Hattie-nek. Egyszerűen – kiküldtük. Többé Sohasem fog ilyesmit tenni, az biztos.

– De nekem beszélhet róla, nemde? Felejtse el, hogy Robbie nagybátyja vagyok.

A nővér türelmetlenül válaszolt és könyörögve fordult George-hoz, hogy őt is bevonja a beszédbe. – Persze, hogy elmondhatjuk Mr. Corynak, ugye George? Te jobban tudod, te jobban ismered a hátteret, mint én. Nézze Mr. Cory, én nem tudtam semmit Robbie születésnapjáról. Hogy is tudhatnék? Ha tudok róla, abban a pillanatban kidobtam volna Hattie-t, mikor elkezdte. Mondd meg te is, George!

George lassan és vonakodva beszélni kezdett: – Nem tudok róla sokat. De nagyon kellemetlen volt. Tudod, hogy nagyon sokat jövök-megyek, meglehetősen szokatlan időben. És nagyon jól tudod azt is, hogy gyermekkoromban itt éltem. Mrs. Manson sohasem engedte, hogy megcsináltassák a sövénykerítést.

Cory azt válaszolta: – Igen, tudom. – Tudta, hogy a Perry villa háta a Manson kertre néz, s a sövénykerítésben még mindig megvannak azok a lyukak, melyeket a kisgyermekek csináltak. Mindent tudott a gyermekkori barátságról, és azt is, hogy George egy pár évvel idősebb Robbie-nál, s miután felnőttek, nemigen találkoztak.

–Miután felnőttünk, más társaságba kerültünk – mondta George. – Tudod, hogy van ez. Az utóbbi évben nemigen találkoztunk. Robbie huszonegy éves volt én pedig huszonhat, s ez nagy különbség. Arról nem is beszélve, hogy Robbie-nak korlátlanul állt pénz a rendelkezésére. – Nem tehetett róla, de kihangsúlyozta a pénzt.

– Hagyjuk ezt – mondta Cory. – Folytasd csak a te történeted!

George anyja azt mondta neki, hogy jó lenne, ha ismét Mansonék körül forgolódna, mint második fiú. S úgy látszik, Mrs. Mansonnak tetszett is a dolog, s a betegsége nem rosszabbodott. Legalábbis a Hattie-ügyig nem. Néha több héten át bekukkantott, Mrs. Manson szobájában ivott valamit, s olyan dolgokat mesélt, melyek éppen eszébe jutottak, de Robbie-t sohasem említette. Mikor az asszony egyedül volt, semmi sem izgatta fel Mrs. Mansont, habár biztos benne, hogy az asszony felét sem hallotta annak, amit mondott. Csak éppen nézte őt, s tudomásul vette, hogy ott van, s ez volt minden, amit vártak tőle. Aztán történt az az ügy a szakácsnővel.

– Magában véve egész kis dolog – mondta George – , de jó példája annak, hogy milyen kockázatot vállalnak, ha nem ellenőrzik, hogy kik látogatják meg Mrs. Mansont.

George azt mondta, hogy azon a délutánon az időjárásról és a szép kék égről beszélt, és hogy a levelek már kezdenek sárgulni Az ember nem is gondol rá, s nemsokára itt a hálaadás ünnepe és a Mindenszentek előestéje is, és így tovább. Ekkor jött be Hattie tálcával a kezében, melyen nyers bárányborda és egy darab csirkehús volt. Ez szokás volt a házban, hogy Mrs. Mansont gondolkozásra bírják; Emma ötlete volt.

– Itt van két darab hús. Az egyiket elkészítjük vacsorára, de melyiket?

Emma esküdött rá, hogy a dolog hatásos. Azt mondta, hogy Hattie már Mrs. Manson tekintetéből is meg tudta mondani, hogy melyiket választja.

George azt mondta, hogy gyógyító beszélgetésében éppen a Mindenszentek előestéjéhez, a tökből készüli álarcokhoz ért, mikor Hattie könnyezve berontott és locsogni kezdett.

– Mélyen el voltam gondolkozva – folytatta George. – Teljesen megfeledkeztem arról, hogy Robbie születésnapja kapcsolatban van a tökkel. De Hattie nem feledkezett meg róla, s tovább folytatta a kivájt tökből készült s kivágásaival emberfejet utánzó lámpással, melyet születésnapján Robbie szobájába szoktak tenni. Ezt a szokást hároméves korában kezdték el és tizennyolc éves koráig mindig megtették. Te tudtál erről?

– Igen – felelte Cory. – Mindenki kényeztette őt.

– Pontosan így volt – állapította meg George. – Hát ennyi az egész, de ez majdnem megőrjítette Mrs. Mansont, s belőlem öregembert csinált. Hattie most is behozza a nyers húst, de nem szól egy szót sem.

A kis park elől volt, s a nagy ház a park mögött, a napfényes, őszies kertben állt. Milly a mozdulatlan alakra gondolt, akit az ablaknál hagyott, s szándékosan lassította lépteit, s kedvetlenül hallgatta, a párbeszédet. Nagyon jól boldogulnak nélküle is; George kezdett lelkesedni Cory iránt. Mindenről felvilágosította őt, ahelyett hogy magában tartotta volna a dolgot. Most éppen egy álmodozó gyerkőcről mondott neki halkan valamit.

– Mindig az volt – mondta George. – Mindig egy más világban élt. Robbie az anyja arcvonásait örökölte, de ideges természetét nem. Sohasem láttam az apját, de téged véve alapul, azt kell mondanom, hogy Robbie sohasem volt Cory.

Ez nyilvánvaló bók volt, s George hangjában hódolat és csodálat hangzott, mire Cory elpirult. Milly azt mondta magában: – Jó öreg George, még kicsikar Coryból egy állást.

– Mikor a testvérem meghalt – mondta Cory halkan – nagyon reméltem, hogy a sógornőm ismét férjhez megy, s nagyon boldog voltam, mikor ez megtörtént. Nem, Robbie nem hasonlított a fivéremhez. Robbie külön egyéniség volt.

George azt válaszolta: – Nem szeretek rágondolni, sőt még beszélni sem szeretek erről.

De mikor bementek a parkba s átmentek a sárga jávorfák alatt a lángoló, vörös zsályaágyások közt, Milly gondolt rá. A jávorfák levele aranyszínű volt, mint valami aranyérem. Egy fiú, akinek olyan rengeteg pénze van, mindene van. – Gondolják, hogy valaki megtudja valaha, hogy mit csinált vele? – kérdezte Milly tétován.

Cory nem válaszolt, George pedig azt kérdezte: – Még mindig az ablakban van?

– Ott kell lennie – mondta az ápolónő. – Mielőtt eljöttem, Mr. Mansonnal odavittük, mint rendesen. Különben is, nagyon szereti nézni a parkot, azt hiszem most is azt csinálja. Mondtam Emmának, hogy amíg nem jövök vissza, hagyja ott. Valahogy furcsa... – nem folytatta tovább, mintha kifogásolná saját szavait, és azon tűnődött, vajon mi kifogásolnivaló van bennük. – Mi olyan furcsa? – kérdezte Cory mosolyogva. – Az ablak vagy pedig Emma?

– Egyik sem – mondta Milly lassan. – Csak azt akarom mondani, hogy nagyon furcsa megérinteni őt. Azt hiszem, nem szereti és biztos vagyok benne, hogy nem fájdalomról van szó. De mikor hazamegyek a sétából és bemegyek a szobájába, mindig az az érzésem, hogy nagyon vár engem, *Engem.* Nos, aggódom. Pedig csak rövid ideje vagyok vele, és nem vagyunk barátok. Úgy gondolom, hogy az egyenruha az oka. Az emberek bíznak az ápolónőkben. – Most valami hülyeséget mondtam, gondolta magában azonnal Milly.

Cory gyorsan és élesen pillantott rá. George pedig az ég felé fordította a szemét. Mintha valami óriási baklövést csináltam volna, gondolta magában, mintha szellemileg fogyatékos lennék. Majd megmutatom én nekik.

– És mennyire bolondok – mondta Milly gyorsan. – Azt akarom mondani, azért, hogy megbíznak az ápolónőkben. A tíz ujjamon meg tudnám számolni az ilyen eseteket, s a hajuk szála az égnek meredne. Magatehetetlen betegek, hűtlen férj, fiú, testvér, orvos, ügyvéd, barát. Tessék választani! Szolgálatkész női szövetséges, színházi kölcsönzőből kivett egyenruha. Ékszer, pénz és higgyék el nekem… – Milly itt megdöbbenve abbahagyta. Miért nem csomagolsz és mégy el mielőtt még felmondanának neked? – kesergett magában.

– Pompás egy lány – mondta George Corynak. – Egyszerűen bolondulok Milly Sillsért.

Nemsokára befordultak a kapun.

Mrs. Manson még mindig az ablakban volt. Az asszony látta őket beszélgetve befordulni a kapun és átmenni a parkon.

Emma is megpillantotta őket. – Ott – mondta Emma –, ott jön Mr. Bruce, George Perry és Miss Sills. Úgy gondolom, hogy az ápolónő az állomásra ment, s ott várta őket, nemde? –folytatta Emma, s mosolyogva bólintott és integetett nekik. Az egész olyan volt, mintha örülne, hogy lát valakit, aki tud mosolyogni és integetni. És még beszélni is tud. Szegény Emma. Beszél, beszél és beszél, és sohasem biztos benne, hogy az asszony hallja.

– Maga igazán boldog kell legyen – makacskodott Emma. – És azt akarom, hogy emlékezzék rá és értékelje. Ilyen kedves, fiatal lány viseli gondját. Az édes lánya sem tehetne többet magáért És Mr. Bruce Cory, aki feladta gyönyörű New York-i lakását és ideköltözött, hogy a régi idők emlékére felvidítsa magát. Lemondott a vidám városi életről, mikor mindenki tudja róla, hogy gyűlöli a vidéket. Nagyon népszerű. A pletykarovatokban mindennap írnak róla, Mr. Bruce-nak nincs külön kávéházi társasága, ő a társaság színejavával jár.

Az asszony nem hallgatta tovább Emmát. Vannak más dolgok is, amiket hallani kell.

A főbejárati ajtó kinyílt, s a társaság átment a padló azon részén, melyen nincs szőnyeg. Aztán a szőnyegen mentek tovább. Később hangokat is hallott, Ralph halk hangját, amint üdvözölte őket. Aztán egy másik ajtót hallott kinyílni, a könyvtárszobáét. Persze, mielőtt mosolygó arccal feljönnének, bemennek és isznak egyet. – Milyen remekül nézel ki! Csak így tovább, s akkor karácsonykor már kinn leszel! Kinn? Hol kinn? Kinn Robbie mellett.

Babcock doktor biztatta őket, hogy így beszéljenek vele. Ő maga is így beszélt vele, s közben erős lábain előre-hátra ingatta magát. Mind azt csinálják, ringatják magukat; azt gondolják, ha így tesznek, akkor semmi sem nyugtalanítja őket. De ő észrevette Babcock arcán, mikor a minap jelentőségteljesen Ralph-ra pillantott. Ő félig becsukta a szemét, mint a gyermekek szokták, mikor alvást színlelnek, és a félig leengedett szemhéjak mögül leskelődnek, Babcock Ralph-ra nézett, és a fejét rázta. Reménytelen, mondta ez a pillantás. És az orvos a vállát vonogatta és homlokát ráncolta Ralph ki sem mondott kérdésére A vállvonogatás és homlokráncolás azt jelenti, reménytelen, itt már csak a csoda segít.

Mindenki a csodát várja, a változás kis jelét. Az asszony látta az arcukon, s hallani vélte hangjukban. Ők tudták, hogy miért figyelik, és úgy beszéltek, mintha ő már halott lenne. És egyikük nagyon is jól tudta, hogy az ilyen beszéd mit jelent neki. Az egyik, aki a szobájába jött, nagyon éber volt, s valami jelét várta, hogy ő megértette. Az egyik szempárból kiolvasta a töprengést. De ő sokkal okosabb volt ennél, és igyekezett, hogy szeme ne áruljon el semmit. Tudta, ha csoda következne be, azt el kell titkolnia. Az első kis izomvonaglásra, ujjának vagy testének legkisebb mozdulatára a hír szétröppenne a házban, s elterjedne az egész városban. S ez a halálát jelentené. „Hallotta mi történt Mrs. Mansonnal? Igazán kár, s éppen akkor történt, mikor a javulás jelei kezdtek mutatkozni.” De lehet, hogy már azelőtt bekövetkezik. A rémülettől, a hirtelen rémülettől..

Az asszony a takaróra nézett, mely a térdét takarta, és a rojtokra. Addig nézte a rojtokat, míg szeme égni kezdett. Emma, könyörgött némán, Emma.

– Most mi baj van azzal a szép takaróval? –dorgálta Emma. – Állítom, hogy úgy néz, mintha fel akarná falni. Azt akarja mondani, hogy fázik? Nem lehet, hisz az arca ki van pirulva és meleg. Nézze meg Emma a kezét. Ez az, fázik a keze. Nos, a kezét szépen bedugjuk ebbe a puha, kis gyapjúfészekbe. Na tessék. Ó, szegény Mrs. Nóra. Ó, szegény úrnőm.

Emma betakarta az asszony kezeit, s ez ismét szerencse. Vagy valami más baj van? Vagy pedig kivetítette gondolatait, hogy Emma arra gondoljon, amit ő kíván? A jó, egyszerű, gyerekes Emma és az ő egyszerű, paraszti esze. Vajon lehetséges, hogy gondolataival irányítsa Emmát? Összpontosíts! Ha ezt meg tudod csinálni, ki tudja, mi történik? Ha rá tudod kényszeríteni az akaratod, hogy Emma jöjjön és menjen, akkor esetleg magadra maradhatsz egy percre. Egy percig egyedül, mikor éppen akarod. Egy percig egyedül, ha eljön az ideje… De most ne gondolj erre, mert Emma téged figyel. Csukd be a szemed! Valaki azt mondta, hogy a szem a lélek tükre. Ha ez igaz, akkor csukd be a szemed.

A vastag rojt, az a jó, vastag rojt most a betakart tenyerében volt. Becsukta a szemét és arról álmodozott, hogy fekszik s fél az álmodozásnál egyébre gondolni.

Mindenki bejött, mind a négyen bejöttek, azon az ajtón, mely félig kiesett látókköréből, mind a négyen bejöttek, s velük egy ötödik is. Ralph, Bruce, George Perry, Miss Sills és még valaki. Egy idegen. Az asszony agyában becsukott egy ajtót; saját álomvilágában utazott, s még járni is tudott. Mikor aztán azok egyesével besétáltak a szobájába és felsorakoztak a széke előtt, akkor felismerte az ötödiket is. Babcock doktor volt. Tette magát, hogy lábát nézi és nem minden nehézség nélkül sikerült is, lesütötte a szemét, míg majdnem fájt. Az orvos lábán sárcipő volt, s ezért nem ismerte fel tompa lépteit. Tehát esik az eső. Igen, kinn már kezd sötétedni és az ablakon esőcseppek is látszanak.

Miss Sills élénken mondta: – Miután George tüzet rakott, egy kis összejövetelt rendezünk. Nézze, itt van George! Azt mondja, hogy szeretne inni valamit, de megdolgoztatjuk érte egy kicsit. És itt van egy másik férfi is, az állomáson csípett fel engem, igen, s azt állítja, hogy most itt lakik. Adhatunk neki is egy kis innivalót?

Miss Sills arca ki volt pirulva és boldognak látszott. *Szerelmes valamelyik férfibe? De melyikbe?*

Ralph kezében tálca volt. s letette a zsúrkocsira, melyen az ő orvosságai, bedörzsölő olaja, és erős, üveg etetőcsöve volt, valamint az ajakrúzs, a henger alakú ajakrúzs. Egy tálca ital. Talán az egyik pohár az övé? A rácson a szén zörgött, s aztán elfojtott nevetés hallatszott. Miss Sills és George nevetett – Tehát George-ba szerelmes az ápolónő.

Bruce lehajolt, hogy arcon csókolja. – Hogy van a mi kislányunk? – kérdezte, s kivette kezét a takaró alól s enyhén masszírozgatva, mosolyogva nézett az asszonyra.

– Lent már ittunk egy keveset – mondta – , s aztán Ralph-nak támadt ez az ötlete. Aztán jött Babcock, s azt mondta, rendben van. Látod a pohár tejet? Nézd, milyen furcsa szí-

ne van. – A férfi felvette a tálcáról a poharat, s az asszony elé tartotta. – Tej és még valami. Az a valami rum. Jót tesz a kislánynak.

A rojt a térdén van, s elvesztegeti ezt a csodálatos lehetőséget.

Babcock doktor nem várt a többiekre, vette a poharát, s köszöntőt intve a többieknek, felét egy hajtásra kiitta – Jót tesz a fiúknak is – mondta.

Nevettek, sőt még Emma is nevetett, s megjegyezte: – Doktor úr, maga sohasem ad nekem ilyen orvosságot. – Ismét nevettek, s Emma rikácsoló vihogása túlharsogta a gazdag, férfias morajlást és a könnyű, helyeslő, gyöngyöző nevetést, melyet az ápolónők mindig az orvosok részére tartogatnak.

Ralph felszolgálta a vadászjelenetekkel díszített pohárban az italokat, whiskyt szódával. A poharakat az asszony vette hat héttel ezelőtt, Tiffanynál. Csak hat héttel ezelőtt? Csak ennyi ideje lenne? Aznap, mikor Robbie-val a Plazaban ebédelt. Az a nap..

Ralph erős keze a szájához tartotta az italt, s másik kezével pedig az etetőcsövet fogta. Ralph azt mondta: – Csak semmi álmodozás, drágám, egy kis összejövetel, érted teszünk mindent. Most pedig kortyoljál egy nagyot az öreg fiúért.

Az asszony becsukta a szemét; jó erősen.

A férje csábítóan mondta: – Ugyan, drágám, ez nagyon jó. Bruce csinálta neked, érted? Először én kortyolok egyet.

Bruce arcán színlelt bosszúság látszott, s nevelve kérdezte: – Mi a baj, talán meg van mérgezve?

„Borzalmas, borzalmas, borzalmas ilyen dolgot mondani és viccet csinálni belőle. Ilyet mondani, ilyet mondani.”

Miss Sills gyorsan átment a szobán és az asszony széke mellé állt.

– Hé! – Miss Sills hosszan hadart valamit a férfiaknak, mely mindig ugyanazon betűkkel végződött. Tolvajnyelv. Robbie szokott tolvajnyelven beszélni.

Miss Sills azt mondta a férfiaknak, hogy ne beszéljenek ilyesmiket, s Miss Sillsnek igaza van. Figyeld gondosan Miss Sillst, s bizonyosodjál meg! Ha Miss Sillsnek igaza van, akkor…

Mindkét férfi, Ralph és Bruce is, a kezét fogták.

– Kislány – mondta Ralph – , bocsáss meg nekünk. Otromba fajankók vagyunk. Te mindig olyan jó pajtás voltál, de mi most gyakran megfeledkezünk arról, hogy kíméletesek legyünk veled szemben. Érted?

Brucie kezet csókolt neki, és kezét visszatette a takaróra. Elvette Ralphtól a tejet, s azt mondta: – Hagyj engem, s ezzel fogta az etetőcsövet, s az asszony szájába tette.

Az ital kissé keserű /olt, de nagyon jó ízű. Rum és tej. Semmi más, egyszerűen csak rum és tej, s egy kevés őrölt szerecsendió. Tudnia kellett volna, hogy más nincs benne. A méreg nevetséges, és nincs semmi értelme.

Emma a varrókészlettel babrált és kijelentette, hogy ő megy: – Megyek és megnézem, hogy rendesen megterítették-e az asztalt. Babcock doktor velünk vacsorázik. Mikor megtudta, hogy sült lesz vacsorára, meghívatta magát. Maga is sültet kap, nem mindennapi élvezet. Majd szépen apró darabokra vágom. Minél hamarabb fel kell épülnie. Mit óhajt, Mrs. Nóra? Ó, kedvesem, mondja meg Emmának, mit akar. Érzem, hogy kérni akar valamit.

Összpontosíts! Erősen, minél erősebben. A takaró, a takaró a kezeden, mindkét kezeden. A rojt.

Mindenki őt figyelte, s a széke köré csoportosultak, és őt nézték és Emmát.

Babcock doktor megjegyezte: – Emma, azt hiszem mennie kell, hacsak…

Emma erre fölényesen válaszolt: – Tudom, nekem nem kell mondani, hogy mit csináljak, vagy mit ne csináljak! Az asszonyom kezéről van szó! Látja, hogyan nézi őket. Nagyon szereti, ha betakarjuk, jól bebugyoláljuk abba a régi takaróba. Ma délután találtam ki ezt, pedig nem vagyok orvos. Nem mozgatja a kezeit, s ezért hamar fáznak. Ez magától értetődik, ezért nem szükséges egyetemet végezni. Na tessék, kedvesem, okos kedv esem.

Az asszony becsukta a szemét, mert a megkönnyebbülés szinte elviselhetetlen volt. Sikerül, rá tudom venni, hogy azt csinálja, amit akarok. A rojt vastag és merev volt az ujjai között. Tetesd magad, hogy alszol, tetesd magad, hogy alszol és összpontosíts.

– Gurítsák a széket közelebb a tűzhöz és hagyják egyedül egy kicsit – mondta Emma szigorúan és öntelten. – A tűz mellett boldog lesz, ha tudja, hogy itt vannak vele a szobában. És ne feledjék el, semmi hangos beszéd és nevetés, és ne mondjanak rossz vicceket. Kényelmesen és melegen betakarva s szeretteitől körülvéve, ez az, amire szüksége van!

Miss Sills közbeszólt: – Ki itt az ápolónő? Lássuk a bizonyítványát, madame.

Halk nevetés csendült fel. Az asszony székét előbbre gurították, s a szobában kezdett melegebb lenni. Emma kiment, s a többiek áthelyezték a székeket, a kandallóban vidáman pattogott a szén. s a jégkockák a pohár széléhez ütődtek A férfiak a futballról beszélgettek. Az asszony pedig a múlton ábrándozva újból felvette a fonalat. A fonalból faliszőnyeg lesz, s a faliszőnyegen alakok jelennek meg.

Aznap, mikor a vadászjelenetekkel díszített poharakat vette, a Fifth Avenue volt a világ legnagyobb utcája. Olyan szeptemberi nap volt, akár a többi. Jól emlékezeti rá, hogy egy csomag pattogatott kukoricát tett a ridiküljébe a St. Patricknél lévő galambok részére, s a kocsit a garázsba küldte, mert sétálni akart. Egy kirakatban meglátta saját képét, úgy kicsípte magát, akár egy lány. – Csak harmincnak látszom – mondta magának – és miért ne? Minden más asszony festi az arcát, szeretőt tart, de nekem itt van Ralph és Robbie.

Még korán volt ebédelni, Robbie egy óra előtt nem jöhet. Ez nevetséges, meg is mondta Ralph-nak. Mikor egy bank voltaképpen családi vállalat, akkor a fiatal vezető tisztviselőnek engedményeket kell tenni. De Robbie nem akart ilyesmit elfogadni. Egyszer megkérdezte tőle, hogy miért dolgozik olyan keményen, mire a fiú azt válaszolta, azért mert gyűlöli. – Igazán nagyon lelkiismeretes vagy – mondta neki az asszony. – Ezt tőlem örökölted, drágám, de kárpótolni foglak érte.

A Fifth Avenue-n sétálgatva meglepetést tervezett. Meg fogja mondani neki, hogy az első év után nem kell a bankban maradnia. Addigra Ralph és Brucie tudni fogják, hogy nem lusta. Meg fogja mondani neki, hogy a tengerentúlra mehet, és írással foglalkozhat. Ezek a fiatalok mind írni akarnak!

McCutchon áruház. Asztalkendők. Nagy, fényes asztalkendők dús, cirádás monogramokkal. Az asszonynak nem volt szüksége rá, otthon bőven van belőlük és az utóbbi időben nem is igen használják. De a négyszögletes, gondosan muszlinba csomagolt, komoly damaszt, mely a földig ér, szép látvány lesz. És nagyon célszerű, ha valaki pár száz személy részére hidegvacsorát ad. Így is lehet gondolkozni. Például esküvő van. Rendelt is belőlük egy tucatot.

A Tiffany ékszerüzletben körül akart nézni.

Körülnézni, mint a turisták szokták, kacérkodni a gyémántokkal. Gyönyörű gyémántok, egyedül befoglalt drágakövek, melyek nagyon célszerűek. Nóra lesietett a földszintre, ahol az üvegáruk voltak. Igyekezett komoly arcot vágni és rendelt három tucat vadászjelenetes whiskyspoharat. Nagyon praktikus, ha vadászreggelit akarsz adni. Nem, az pezsgős. Vagy nem számít? De számít, s rendelt pezsgőspoharakat is.

A Plaza tele- volt bérkocsikkal és kocsisokkal. Az egyik öreg fickónak hervadozó orchidea volt a gomblyukába tűzve. Tegnap este egy lány, egy csinos kislány az udvarlójá-

val lassan átsétált a Central Parkon Lehet, hogy a lányt eljegyezték, s valószínű a lány adta neki és azt mondta, hogy legyen szerencséje.

A főpincér azt mondta, hogy Robbie telefonált, hogy késni fog és várjon rá. A főpincér átadta az üzenetet: – Mrs. Manson, Mr. Cory azt üzeni, hogy nyugodtan ebédeljen meg.

Az asszony rendelt egy italt. Negyed kettő, egy óra húsz perc. De még mielőtt fia lehajolt volna, hogy megcsókolja, már tudta, hogy itt van. Ez jellemző Robbie-ra.

– Részeges – mondta a fia.

– Robbie! – mondta az anyja, mert a fiú rettenetesen nézett ki. – Robbie, hogy nézel ki?

– Dolgozom a megélhetésedért. Miért? – kérdezte fia, kezével megdörzsölve az arcát. – Lehet, hogy elfelejtettem megborotválkozni.

– Nem borotválkoztál meg! Robbie, ha nem tudnám, hogy pontosan tízkor már az ágyadban voltál, akkor azt mondanám, hogy bűnben töltötted az éjszakát. Mondd meg nekem, mi a baj; de ne hazudj, az igazat mondd.

A fia azt mondta, hogy fáradt, ennyi az egész. Fáradt, hát Istenem. – Azt akarod, hogy keresztet vessek egy ilyen lebujban? – kérdezte fia, s nem akart az anyjára nézni. Bugyogyantott tojást kért és feketekávét. Italt? Nem, italt nem kér.

Az asszony csak beszélt, megállás nélkül beszélt, elmondta, hogy vett új asztalterítőket, új poharakat, de fia nem figyelt rá Beteg, halálosan beteg kell legyen: – Robbie, mi fáj? Ugyan, ne légy annyira gyerekes. Valami fáj neked, s azt akarom tudni, mi? A vakbeledről nem lehel szó, mert az már ki van véve. De még mi *maradt?* Mindig elfelejtem, hogy melyikünk milyen részét operálták ki. A manduláidat kivették, s a vakbeledet is, Robbie, a szíveddel van baj!

– Azt még nem vették ki – biztosította Robbie az anyját, s hangosan, túl hangosan nevetett. Elhárított minden személyére való célozgatást, és igyekezett a beszélgetést az anyja vászonnemű és kristály iránt érzett szenvedélyére terelni, és arra. hogy Larchville-ből táskában pattogatott kukoricát vitt a galamboknak, holott a katedrálisnál egy kis ember papírzacskóban árulja erre a célra.

Az asszony feladta. Majd este beszél Robbie-val. Ha tetszik, ha nem, be fog menni a szobájába, s rá fogja venni, hogy mondja meg, mi bántja. – Vacsorára ugye otthon leszel? – kérdezte a fiától.

– Ebben biztos lehetsz – válaszolta ez.

Ennyi az egész. Ekkor fia telefonált az autóért, s megvárta, amíg előhozták. Ezután besegítette anyját a kocsiba, s átment az utcán, be a Central Parkba.

– Nóra, drágám, mi lemegyünk vacsorázni, de Miss Sills itt marad, amíg Emma visszajön – így Ralph.

– A hallban nem görkorcsolyázunk, kislány. Tönkreteszi a szőnyeget – így Brucie.

– Milyen szerencsés, hogy ilyen jól alszik – mondta dr. Babcock. – Kicsit már jobban van, kedves asszonyom, én tudom, s látom is. Már vártam ezt. Úgy gondolom, hogy beszélek a masszőrrel és esetleg meghosszabbítjuk a kezelést. Ha nekem ilyen pompás lelkierőm és ilyen ragyogó szobám lenne, nem bánnám, ha én is rokkant lennék.

– Köszönjük az italt, Mrs. Manson és jó éjszakát – búcsúzott George Perry.

– Köszönjük szépen, hogy már mennek, de legyenek szívesek minél hamarabb – jelentette ki Miss Sills.

– Nagyon jó, csukják be az ajtót. Istenem, szabadíts meg a férfiaktól a betegszobában! – folytatta Miss Sills, megveregetve a beteg vállát. – Azt hittem, hogy egy kicsit felvidítják, de úgy látszik, nem tapsol örömében. Hallotta, hogy Babcockot is kiküldtem a többi-

ekkel? Én nem ismerek félelmet. Mindent meg szoktam mondani. De ha fel is mond nekem ezért, én akkor is azonnal visszajövök. Felmászok a repkényen és bemászok az ablakon. Ennek a kislánya, annak a kislánya. De ne felejtse el, hogy valóban kinek is a kislánya. Maga az én kislányom.

Miss Sills kitűnő volt, annak is kell lennie, és az is. Majd ha itt lesz az ideje, Miss Sills helyt fog állni. Fiatal. Tulajdonképpen hány éves? Huszonnégy vagy huszonöt. Testileg erős és megtanították, hogy gyorsan gondolkozzék és cselekedjek, s állja meg a helyét. Állja meg a helyét? Kétségbeesetten küzdjön? Nem, ne küzdjön kétségbeesetten. Erre nem kerül sor. Sötétben fog jönni, ha egyedül van. De ha értékes perceket, pillanatokat kell veszíteni, akkor késlekedés és figyelmeztetés nélkül ütni fog.

Ha így jönne, akkor Miss Sillsnek is meg kellene halnia. Nem, Miss Sills nem halhat meg, ő fiatal lány, aki nem csinált semmit!

– Nem nagyon meleg a takaró? Mrs. Manson, én úgy gondolom, hogy most igen meleg a takaró, hisz nagyon ég a tűz. Engedje elvennem, különben mindjárt megsül. Úgy néz ki, mint egy kis vörös cékla.

Elvenni a takarót? Elvenni a rojtot? Nem! Nem!

– Most mit mondtam, ami nem tetszik? Nem szereti, ha kis vörös céklának nevezik? Ejha, drágám, akarom mondani Mrs. Manson. Szeretném tudni, mit akar. Valamit akar, nemde? Azt kérdem, kapcsolatban van a takarójával? Emma azt mondta, hogy hirtelen nagyon megszerette a takarót. Jól sejtem? Helyes! Nos, akkor a magáé, és tartsa meg. Akkor egy kicsit eltolom a széket a tűztől. Így már jobb, igazam van? Tudja mit, Mrs. Manson? A napokban rám fog mosolyogni és én éppen azt a napot várom.

Kedves Miss Sills; legyen óvatos, Miss Sills. Ne legyen hozzám túl jó.

Aznap este kilenc órakor Alice Perry bement a fia szobájába. George az ágyban olvasott, s az anyjára nézett, de nem szólt semmit.

– Duzzogsz, George? – kérdezte Alice Perry. Haja olyan volt, mint egy pamutkötés, kerek arca üde és határozott.

– Nem – válaszolta George – , csak éppen fáj a fogam.

– Voltál már fogorvosnál? – kérdezte az anyja.

– Nem. Majd elmúlik magától.

– Néha, drágám, úgy csinálsz, mint egy gyermek. Az orvosságos szekrényben találsz egy kis csomag lenmaglisztes dunsztkötést. Tedd fel éjszakára, s reggel menj el a fogorvoshoz. Nem kellene ilyesmiket mondanom neked. – Az anya körülsétált a szobában, megigazította a székeket, a polcon elrendezte a könyveket, majd homlokát ráncolva nézett a vázában levő krizantémra.

– Ki hozta ezt ide? Te? – kérdezte a fiától.

– Igen – felelte George – , szeretem a színét. Valami baj van vele?

– Nincs, természetesen nincs. De te nagyon otrombán bánsz a virágokkal. Ezek igen hosszú szárúak és ez a váza nem jó nekik. De most már nem számít, holnap másik vázába teszem. George?

– Igen, anyám – mondta a fiú félretéve a könyvet.

– Hazafelé jövet bementél oda, nemde? Nem volt semmi szükség arra, hogy az anyja lesve az ablakra tekintsen, mely Perryék hátsó udvarára nézett, sem a tátongó élősövényre, sem pedig a Mansonék kertjére.

– Igen – mondta a fia – egy kis időre.

– Hogy van ő?

– No, no. Jól emlékszem, hogy alaposan letoltál, mikor azt mondtam: *ő*. Valahogy így: – ”Ha Mrs. Mansont érted alatta, akkor mondd úgy.” Hát persze, hogy bementem s megittam vagy két pohár whiskyt – válaszolta George egészen jókedvűen, és mosolygott. – Mrs. Manson állapota nem változott.

– Még mindig magatehetetlen? Akarom mondani, még mindig ellátásra szorul? – kérdezte az anya, majd hozzátette: – Szegény teremtés.

– Valahogy úgy. Sem beszélni, sem mozogni nem tud.

– Ralph Manson nem mond nekem semmit, s Bruce Cory sem, pedig mindennap érdeklődöm telefonon vagy személyesen. Jól ismerem Nóra Mansont abból az időből, mikor még Nóra Cory volt. Mikor Nóra ideköltözött, átvittelek téged látogatóba. Robbie kisgyermek volt, s te sem voltál sokkal nagyobb nála. Ralph és Bruce ezt nagyon jól tudja, és sokszor mégis az a benyomásom, hogy nem akarják, hogy látogatóba menjek.

– Nem – válaszolta George megfontoltan. – Ne vedd a szívedre. Én úgy gondolom, hogy ők jobbnak találják, hogy senki se látogassa meg a szűk családi körön kívül, mert ha állapota tudatára ébred, és ők azt hiszik, hogy ő… hát…

– Mi van, George? – nevetett az anya – Ez alkalommal sarokba szorultál, ugye? *Te* meglátogatod őt, nemde?

– Igen, de szerencsémre én egész más összeköttetésben állok a családdal. Én a hallban a kerékpárokat képviselem, a zongora billentyűin az amerikai földimogyorókrémet, s más hasonló dolgokat. Ezek mind nagyon egészséges és nosztalgikus dolgok a maguk módján.

– És te ostoba, én mit jelképezek valójában? – kérdezte az anya összeborzolva fia haját.

– Nos, anyám, használd azt a kis, csinos fejed. Te egy egészséges asszony vagy, és nincs semmi bajod. És az is nagyon fontos, hogy aznap te ott voltál. Ha pedig meglát téged, akkor lehet, hogy az nagyon felizgatja őt. A család azt akarja, hogy ő így éljen óráról-órára, valamiféle könyörületes bódulatban, teljesen elzárva a múltjától. Mert ha valaha felgyógyul, akkor lesz ideje bőven a múlton rágódni. Egész élete előtte lesz, hogy visszatekintsen, s nem fog valami gyönyörű képet látni. Hagyjuk őt úgy élni, bárminek is hívod te, ebben az időrésben. Ha jobban lesz és visszagondol *erre*, mennyországnak fog tűnni neki.

– George, te napról-napra jobban hasonlítasz az apádra. Ő úgy bánik velem, mintha nem lenne ép eszem… Én egyáltalán nem hiszem, hogy Nóra jobban lesz.

– Miért nem? – kérdezte George.

– Azok a specialisták a városból csak jöttek és mentek. Ha lenne valami remény, akkor már hallottuk volna. De erről egy szó sem esett, legalábbis nem abban az értelemben, amit *én* szónak nevezek. És most csak Babcock maradt. Nóra megőrült, ugye? Őszintén szólva mindig is az volt.

George felkapta a könyvet és lapozni kezdett benne. De ha ezt a párbeszéd befejezésének jeléül szánta, akkor az anyja ezt figyelmen kívül hagyta.

– Leharapták a nyelved? – kérdezte az anya ingerkedve állva a fia ágya mellett, ránézett és mosolygott.

– Fáj a fogam. Nem, nem őrült meg.

– Akkor minek hívják ezt az állapotot?

– Megrázkódtatás és bénulás, s e kettőnek a keveréke. Néhány beteget sikerült már meggyógyítani ebből.

– Igazán? Hát ennek nagyon örvendek.

Az asszony az ablakhoz ment, s a függöny vásznát nézte és csodálta a mintáját. – Ez jó vásár volt – mondta – kitűnően tudok vásárolni. – Az esőcseppek gyengéden verték az ablaküveget. Az asszony hibátlan kezével megkopogtatta az ablaktáblákat. – Apád a moziba ment. Egy ilyen estén, mint ez, úgy látszik, meg van bolondulva... Vagy pedig unja magát. Azt kérdeztem tőle, melyik moziba megy, s ő úgy nézett ki, mintha nem tudna határozni, hogy mit feleljen. Furcsa egy ember.

– Szereti az esőt – válaszolta George. – Szeret sétálni az esőben.

– A kert teljesen át van ázva – felelte az anya és dúdolgatva kopogtatta az ablaktáblát, majd kitekintett a sötét, esőtől átázott kertbe és így folytatta: – George, Nóra szobájában ég a villany. Ilyen későn miért?

– Most jött a masszőr. Majd ezután fog aludni.

– Persze kap altatót?

– Hogyne – mondta George feltekintve a könyvből, mert megriadt a függönykarikák zörgése hallatán. – Mi jutott eszedbe? – kérdezte. –Én félrehúzva szeretem. Szeretek kilátni.

– Nincs semmi látnivaló – mondta az anyja.

– De igen, van. Az eső. Én is nagyon szeretem az esőt, mint az öregem.

– Nyomasztó. Különben is fúj a szél, s ezek az ablakok nem zárnak rendesen. Elsősorban ez egy rozoga épület, de én mit tehetek? Apád meg van elégedve mindaddig, amíg a tetőről nem csorog az ágyába az eső… Az a lány már rég elment, George. A konyha ablakából láttam elmenni. Azt hiszem, ő is látott engem. A ház oldala mellett jött és idenézett. Aztán sietve továbbment.

– Sillsnek hívják, anyám. Miss vagy pedig Milly Sills, választhatsz köztük.

– Nos, George, semmi szükség erre a fagyos tekintetre. Te tudod jól, hogy mit gondolok. Nem neked… nem neked való. Te kitűnő nevelést kaptál, erről gondoskodtam, ezt nekem köszönheted. És igazán mondom neked, hogy megöl engem, ha egyszerűen odadobod magad egy közönséges…

– Nyugi, anyám. Így akar a mutterom lebeszélni? – George hirtelen bűnbánón folytatta: – Figyelj ide, anyu, fáj a fogam, s nem vagyok beszédes kedvemben. És most távozz, mint egy rendes anya.

– Nehogy azt hidd, hogy megkerülhetsz engem. Ki akarsz surranni, és később akarsz találkozni vele?

– Eszem ágában sem volt, de ha már ilyen ötletet adtál!

– George! Nem tudom elképzelni, hogy egy ilyen lány hova mehet este későn. Majdnem fél nyolc volt, mikor elment. Azt kell mondanom, hogy ez nagyon furcsa.

– Valószínűleg ez a szabad estéje. Rendszerint haza szokott menni, az anyját meglátogatni. Valósággal bolondul az anyjáért. Apja pedig, sajnálatra méltóan, meghalt és nem tud a maga érdekében beszélni; isten bizony, egyetemi ember volt. Mi lenne, ha valamelyik délután meghívnám ide Miss Sillst? A délutánjai mindig szabadok.

– Nahát, George.

– Nos, miért ne? Előre figyelmeztetem, hogy valami elegáns ruhát vegyen fel és nem fogod tudni megkülönböztetni egy úrinőtől.

George nagyon meg volt elégedve, mikor utolsó szavaira becsapódott az ajtó. Egy ideig ott maradt, ahol volt. aztán hosszú lábait kinyújtva a mennyezetet nézte meredten, s kezével fájó állát simogatta gyöngéden. Kicsit később felkelt, s a hallon át bement a fürdőszobába a gyógyszeres szekrényhez.

A lenmagos borogatás ott volt, rendszerint minden ott volt, ahol az anyja szerint lennie kell. Egyet a fájós fogára tett, a tükörben magára nevetett, s visszament a szobájába. Ott félrehúzta a függönyöket s kinyitva az ablakot, kibámult a sötét, esős éjszakába. Messze, túl a kerten, a lámpák Mansonék utcájában olybá tűntek, mint valami sötét, sárga dicsfénylánc. Szinte alig volt valami forgalom; néha egy autó haladt ráérősen a fényes aszfalton, s lassan eltűnt az esős homályban, s csak a fák és a fény látszott, mely a parkkal átellenben levő bevásárlóközpontot jelölte. Nem messzire az arcától az eső valóságos fátyolt képzett, s úgy érezte, mintha kezével félre tudná húzni és megláthatná azt a valamit, mely most sötétben van.

Mrs. Manson verandája, ahol aludni szokott, töltötte be a keskeny fasor közepét. Még jól emlékezett arra az időre, mikor az asszony a fasort ültettette. Azt mondta, hogy látni akarja őket, mikor játszanak. Hogy nézze őt és Robbie-t. Két ember létrát támasztott a fáknak, s ők, mint valami majmok, hintáztak a faágakon, miközben az asszony a földről irányította őket. Nagy nap volt ez neki és Robbie-nak. Az ágak meghajoltak, a szolgák pedig körbe szaladgáltak a földön.

Most az asszony szobája fényesen ki volt világítva, de miközben George figyelte, a lámpák egyenként kialudtak, s végül csak egy maradt égve. Olyan jól ismerte a szobát, hogy tudta, melyik lámpa hol van és milyen a formája. Az a lámpa, amelyik égve maradt, a verandára nyíló üvegajtó mellett állt egy kis asztalon. Szándékosan gyenge égő volt benne. Csak azért égett, hogy megnyugtassa az álmatlanságban szenvedő szemét és nem másért.

Két alak közeledett az üvegajtóhoz és ott megálltak, egy törékeny asszony feketében s egy tagbaszakadt férfi pedig fehérben. Már a körvonalakról is ismeri őket, oly régóta látja állandó szertartásukat s személyazonosságuk megállapításához nincs szüksége sem a feketére, sem pedig a fehérre. Emma volt és a masszőr; egy utolsó kis terefere, elsuttogott udvariasságok, bókok, melyek két, ugyanazon ház szolgálatában lévő személy közt hangzanak el. A masszőr úgy mozgott, mint valami csimpánz, mely férfinak álcázta magát. De Milly azt mondta, hogy a férfi nagyon jó. Azt is mondta, hogy a legjobb a szakmában.

George megfigyelte, hogyan távozik a férfi. Szinte meg tudta számolni minden láthatatlan lépését, látni vélte a lábát a felső s az alsó hallban, s az arra szánt időt. Ennyi idő kell a kalap és a kabát felvételéhez, ennyi a bejárati ajtóhoz menésre, ennyi időbe kerül átmenni az utcán a parkhoz, az állomás felé forduláshoz s aztán ismét felbukkan.

George könyöke a nedves ablakpárkányhoz ért, s a hideg szél miatt nyilallni kezdett, de túlságosan el volt foglalva, semmint észrevegye. Hirtelen felszisszent elmélyedéséből. – Miért teszem ezt? – kérdezte magától. Miért érdeklődöm olyan nagyon irántuk?

A masszőrt Breitmannak hívták és menetrendszerűen bukkant fel lehajtott fejjel, előrehajolva, s hosszú karjait szélesen lóbálva sietett az állomás felé. – Miért teszem ezt? – kérdezte magától ismét George. Milyen elgondolás alapján tartom szemmel? Lehet, hogy a fickó megállt és ivott valamit Mansonnal és Coryval, néha megteszi. Na és?

Ismét az üvegajtóra pillantott. Az egyetlen lámpát már visszatették a helyére. Fénye most olyan gyenge volt, mint a távoli város fényének visszaverődése az égen, de ez elég volt ahhoz, hogy látni lehessen Emma vékony, fekete ruhás alakját fel s alá járkálni. Emma felhúzta, majd leengedte a vászonrolót az ajtó üvegtábláin, aztán ismét felhúzta és félig kinyitotta az ajtót. Majd elment és visszatért egy festett spanyolfallal, melyet az ajtónyílás elé helyezett. George elmosolyodott, mert tudta, hogy Emma ilyenkor arcát fintorgatja és beszél magában. Mikor Emma elvállalta a gondozást, azt mondogatta magában, hogy ő az egyetlen ember a házban, aki tudja, hogy Miss Nórának mire van szüksége, és azt kapja is meg. A spanyolfal nem Emma feladata volt, hanem Mr. Mansoné vagy pedig Mr. Coryé, esetleg Millyé, de ha lehetett, Emma megelőzte őket. Lefekvéskor egyszer

vagy kétszer George éppen ott volt, s megpróbált segíteni neki, de Emma elhárította és néhány választékos kifejezéssel kituszkolta a szobából. Nos, gondolta magában George, ma este úgy csinálja, ahogy éppen neki tetszik, s holnap a családnak lesz mit hallania. És nekem is, adott igazat George, s megtapogatva arcát, grimaszt akart vágni. De a foga most nem fájt annyira, alapjában véve most már sokkal jobban volt. Erre visszafeküdt az ágyba, elővette a könyveit és fejét a párnának támasztotta.

A nedves szél befújt az ablakon, s megrázta a függönyöket, mely olyan jó vásár volt. Jó a hűvös szobában a meleg takaró alatt feküdni, gondolatokba merülve s nem kell emberek társaságában lennie. Fenn az emeleten a telefon halkan csengeni kezdett. A készülék a hall végében, anyja szobája mellett volt Nem számolta hányszor cseng, gondolatai messze, messze jártak, túl a sötét, felázott kerten, túl a kicsi parkon s az ott lévő csepegő fákon, olyan messze, mint a Sílls-villa. Mikor ismét a telefonta gondolt, már nem csengett. Az egész ház mély csendbe burkolózott.

Emma egy zsámolyt és egy alacsony széket támasztott a spanyolfalnak, s kezeit csípőre téve, csendben latolgatta az esetleges felborulás lehetőségét. De a spanyolfal keményen állt. Aztán szemügyre vette a szoba többi részét, mely megfelelően le volt sötétítve a nyugodalmas éjszakára, a tűz jól el volt barikádozva hamuval, ez az ő feladata, az ablakpárkányon lévő rózsák szintén az ő feladata; a székek helyükön, az asztalt leszedni szintén az ő feladata. Termoszban meleg tej volt az éjjeliszekrényen, az altatók a dobozban szintén a helyükön. A tej Hattie munkakörébe tartozott. Minden kéznél van, ha szükség lenne rá. A tejre és az altatóra egyelőre nincs szükség. Az asszony úgy alszik, mint egy angyal, s a légzése is rendes. Ha így volt, akkor Miss Sills nem adott altatót. Miss Sills azt mondta, hogy egyedül ő határozhat afelől, hogy kell-e altatót adni és senki más nem nyúlhat a dobozhoz. Az ápolónő azt mondta, hogy baleset fordulhat elő és néha már történt is. – De nem akkor, ha én itt vagyok – mondta neki Emma hűvösen.

A kandallópárkányon az óra fél tízet mutatott. Soká lesz, amíg Miss Sills visszajön, gondolta Emma, hacsak az eső nem kergeti haza hamarabb, de ez nem valószínű. A fiatalok úgy tüntetik fel, mintha az esőcseppek között is tudnának járni.

Lopva megdörzsölte a szemét. Álmos volt, s nagyon vágyott saját ágya után, és a párna alatti papírzacskóban lévő erős, fehér mentacukorka után. De elvetette a gondolatot, mert szívét egy mártír tüze hevítette. Megmosom az arcom egy kis hideg vízzel, biztatta magát. Az ébren tart. Éppen csak leszaladok a hallban lévő mosdófülkébe, ez egy pár percnél nem vesz többet igénybe.

A hálószoba mellett volt ugyan fürdőszoba, de Emma makacsul ragaszkodott Miss Sills utasításaihoz. Miss Sills azt mondta, hogy ez magánfürdőszoba és nem közfürdő. Emma az orrát fintorgatta a ragyogó csempére és a kristálytiszta kádra. Olyan, mint egy kórházban, akár operálni is lehetne benne.

Távozás előtt ínég egy utolsó, gyors pillantást vetett az ágyon fekvő alakra. Olyan vékony és olyan nyugodt. Sötét szempillák árnyékolták be a sápadt arcot, sötét haj terült szét a párnán. A régi takaró rá volt terítve a paplanra – így szerette az asszony. Túl meleg van a szobában, de Miss Sills később leveheti. És az a masszázs, az felér egy büntetéssel. Azok a szegény, vékony karok és lábak, az ember azt hinné, hogy rögtön kettétörnek.

Emma halkan lement a haltba, de közben egyszer megállt és lepillantott a korlát fölött. Az alsó hallban sötét volt. de Emma éles fülei megkülönböztették és lokalizálták a halk zene hangját az eső erősebb zaja és a szőlőnek a lépcsőház ablakához való ütődésétől. Tehát ott lenn, Mr. Ralph kicsi dolgozószobájában, mely a hall távolabbi végéből nyílik, rádióznak. A rádió egész halkan szólt, s az ajtó is be volt csukva. A masszőr véleménye kielégítő kellett legyen, különben nem rádióznának. Ha a jelentés rossz lenne, akkor gyászos hangulatban jönnének, mennének ki és be a betegszobába, s beszédjüktől nem lehet-

ne aludni. Azt tárgyalnák, hogy milyen jól nézett ki, s egy hónap alatt milyen sokat romlott az állapota. De egy macskát sem lehetne ezzel becsapni. Nevetnek és mosolyognak mindenfelé. Így viselkednek, mikor rossz a jelentés. Még egy gyermek is azonnal kapcsolna… De én nem vagyok gyermek, tette hozzá Emma, még akkor sem, ha ez a véleményük rólam. Úgy olvasok bennük, mint egy könyvben. Ez Breitmanra is érvényes, s legközelebb, ha találkozom vele, meg is mondom neki.

Elnéző mosollyal tekintett le a sötét hallba, és halkan letipegett a hall végén lévő mosdóba. A délutáni törülközőket még nem cserélte ki. Ez az ő feladata ugyan, de megfeledkezett róla. Nos, tekintetbe véve a társaságot s a külön munkát, az ember úgy gondolná, hogy Miss Sills lehelne olyan kedves… – Valaki egy tubus fogkrémet hagyott a mosdókagylón. Miss Sills! Ő szereti ezt a gyártmányt és a teteje nincs becsavarva.

Emma majdnem egy teljes percet töltött el a tubus szemrevételezésével, aztán megragadta a közepén és csavart rajta egyet. Ez meg fogja mutatni az ápolónőnek, hogy milyen az együttműködés, kárörvendett Emma. Az eredmény annyira nyilvánvaló rosszindulatról tanúskodik, hogy megkísérelte kiegyenesíteni a tubust, de az eltört, s keze megtelt krémmel. Ekkor a törülközős kosárba rejtette, mivel a szemeteskosár túl szembetűnő lett volna.

Ezután már teljesen éber volt, s elhatározta, hogy nem szükséges az arcát hideg vízzel megmosni, s elindult vissza a szobába.

A mosdófülke mellett egy bemélyedésben csukott ajtó volt. Ezt az ajtót mindennap megtekintette, s halkan imádkozott. Most ismét az ajtóra pillantott, s szeme tágra nyílt. A hallból sápadt fény esett a sima, fényes fatáblára. De semmi viaszolás és súrolás sem tűntette el a horpadásokat az alsó részén, sem pedig a zár körüli mély karcolásokat. A zár is új volt. Annyira új, hogy ragyogott, mint az arany.

A mély horpadások kicsi, apró cipők rúgásától származtak már régen, mikor egy kisfiú a padlásszobába akart bemenni. A padlásszobát már karácsony előtt egy héttel bezárták és karácsony estéig zárva is volt. De nem számított, bármennyire is óvatosak voltak, Robbie mindig megleste, mikor a nagy csomagokat a hátsó lépcsőn felvitték és becsempészték a padlásszoba ajtaján. Bármennyire halkan vitték is fel a csomagokat, a fiúcska mindig meghallotta, és futva jött. Természetesen a hintaló idejében még nem tudott olyan jól futni, hogy el ne esett volna. A hintaló idő volt az első, aztán következett a roller, majd a háromkerekű bicikli s a ródli, nem is szólva a többi játékról, mint a vonat, a teherautó, melyek nagyon drágák voltak, s éppen elég nagyok, hogy bele lehessen ülni. Hát lehet, hogy elkényeztették a gyermeket. De ami később történt, az már az ő hibájuk volt. Egy gyermek olyan lesz, amilyennek nevelik. És mégis…

Emma ismét a zárat nézte. A karcolások meglehetősen mélyek voltak. Lelki szemeivel látta, hogy eszeveszett kezek vadul dolgoznak valami szerszámmal, melyet a pincében egy fiókban találtak. Aztán ismét hallotta az emberek nehéz szuszogását, mikor olyan dolgot csinálnak, melyet soha azelőtt, s hallotta a csavarhúzó zörgését, amint kicsúszott az izzadt kézből, s hallotta a bejárati ajtó csengőjének hangos, kitartó hangját. Mindenekfelett a csengetés… Milyen rég is történt? Hat héttel ezelőtt. Igen, hat hete ennek.

Emma elfordult az ajtótól s fejét kissé lehajtva visszament a szobába. Most már igazán álmos volt, öreg és kimerült, és ezt tudta is. Azzal sohasem törődött, ha reggel holtfáradtan ébredt fel. Miután a kandalló melletti székhez ért, azt mondta magában, most már semmi sem érdekli. Az egyetlen lámpa halvány fénnyel világította meg a rózsaszínű köcsögöt s az orvosságos üveget az éjjeliszekrényen. Mielőtt becsukta volna a szemét, még egyszer hosszan, szeretetteljesen tekintett a szoba másik felében a paplan és takaró alatt lévő alakra. De mintha egy árnyék fodrozódott volna végig a takarón, ahol a kéz volt. Talán a repkény árnyéka lehet, melyet a szél himbál az üvegajtónál. Azt mondta magában, hogy a repkény és a lámpafény, s ez kielégítette.

Emma egyenesen ülve s kezeit a csinos, fekete kötény alatt összekulcsolva aludt el a széken. Néha megrázkódott álmában, mert egy szörnyűség elől menekült. Rémülten szaladt fel a padlásszobába vezető lépcsőkön s harangzúgás és rémítő hangok üldözték. Bár egész idő alatt tudta, hogy rossz irányba szalad, nem tudott megfordulni.

Mrs. Manson hallotta, hogy Emma nyöszörög álmában, akár egy fáradt és szenvedő állat, s ez a hang gyönyörű álomból ébresztette fel. Azt álmodta, hogy végre sikerült ujjai köré csavarni a rojtot, annyira megerősödtek. Küszködött, nehogy felébredjen s álmában az erős fonalba kapaszkodott, mert ez olyan lánc, mely az élethez köti. Soha egyetlen álom sem okozott ilyen örömmámort. Már majdnem a fájdalmat is érezte. Majdnem meggyőzte magát, hogy a kezei…

De minden hiába, felébredt. Az csak sóvár gondolat volt, mondta magában elkeseredetten, gyerekes ábránd, s ő nem engedheti meg magának, hogy gyerekes legyen.

Kinyitotta a szemét és Emmára nézett. Emma az árnyékban ült, a kandallóban a tűz már kialudt, s a szoba sarkai teljes sötétségbe burkolóztak. Nem láthatta az órát, de Emma jelenléte, a köcsög és az altató azt jelenti, hogy Miss Sills még nem jött vissza. A spanyolfal, a mellette lévő szék és zsámoly Emma műve. Miss Sills úgy tudta felállítani a spanyolfalat, hogy nem kellett támaszték.

És az üvegben négy pirula van. Könnyen meg tudta számolni, a négy pirula éppen elfedte az üveg alját. Ez nagyon helyes. Így legalább tudja, hány kell hogy ott legyen. Minden este megszámolta. Az adag egy pirula volt, ezt betették a szájába s utána meleg tejet ivott. Ha nem látta az üveget, vagy ha nem látta biztosan a tabletták számát, akkor visszautasította a tejet. Nagyon sok lehetőség volt arra, hogy több tablettát tegyenek a köcsögbe. A köcsögöt néha egyik személy hozta, máskor másik, a konyhától a szobáig vezető úton esetleg túl sokszor kellett megállni, beszélni, netán telefonhívásra válaszolni. És gyakran az is előfordult, hogy hatan is voltak egyszerre a szobájában, mind beszéltek s fel s alá járkáltak. És túl gyakran volt az ablaknál és akkor nem látta az asztalt.

Négy pirula; ez ma este rendben van, hacsak nem változtatták meg az előírást. De álljunk meg! Álljunk meg! Ne vesztegessük az érzelmeket a képzelődésekre! Az érzelmeket tartogasd olyan dolgokra, melyeket ismersz! Hagyd, hogy az olyan dolgok, melyeket ismersz, tápláljanak és erősítsenek téged! Hallgasd az esőcseppeket a tetőn és a verandán! Halk, tiszta, világos és ütemes. Mint mikor valaki csukott ajtó mellett írógéppel ír egy távoli szobában. Látod, mennyi minden a helyére kerül, ha okosan használod az eszed? Mindig igyekezzél olyan dolgokra emlékezni, amelyekre kell. Próbáld meg ismét! Kezdd elölről az esővel!

Az esőnek nincs semmi köze hozzánk, de úgy látszik, hozzánk tartozik. Talán azért, mert úgy hangzik, mint az írógép. Azelőtt a nap előtt minden este...

Aznap nem esett az eső. Ragyogón sütött a nap és a St. Patrick katedrálisnál volt, aztán a McCutchon áruházban és a Tiffany ékszerüzletben és utána a Plazan.

Miután eljött a Plazaról, még vásárolni volt egy óra hosszat, s csak azután ment a bankba. Talán Robbie hazamegy vele, esetleg Ralph, sőt tán Brucie is. Nem volt a világon semmi oka, amiért Bruce ne jöhetne ki vacsorára, s ezt meg is fogja mondani neki. Már éppen ideje, hogy egy kis figyelmet szenteljen nekik. Egy finom vacsora mellett jól elbeszélgethetnek. Bruce-tól majd tanácsot fog kérni Robbie-val kapcsolatban. És azt is meg fogja mondani neki, hogy egy kicsit korábban is jöhet, bármi is legyen az, ami annyira a városhoz köti. Talán egy lány, s ráadásul egy fiatal. Mindig olyan nevetségesen nézett rá, mikor megkérdezte tőle, hogy esténként mit szokott csinálni. Egy nagyon fiatal, kitépett szemöldökű lány. Az olyan férfiak, mint Brucie, a végén gyakran esnek egy elég fiatal nő csapdájába, aki szinte lányuk lehetne.

Mikor a kocsija megállt a banknál, már felállította saját csapdáját Brucie-nak. El fogja mondani neki, hogy mennyire hiányoznak azok a hosszú séták és lovaglások, melyeket együtt szoktak tenni. Meg fogja mondani, hogy ő olyan kedves neki, mintha testvére lenne. Nem. Nem, ez nem megy. És úgy hangzik mintha… Érezte, hogy arcába szökik a v ér. Finom kis nő v agy, mondta magának, ha ilyesmi jut eszedbe.

Bement a bankba, s gyors léptekkel a hátul lévő irodákba sietett. Egyszerűen azt mondom Bruce-nak, hogy nagyon aggódom Robbie miatt, határozta el, mert Robbie úgy néz ki, mint egy ördög. De lehet, hogy ő is észrevette mar. Emlékeztetni fogom, hogy ő Robbie egyetlen rokona, s bár Ralph mindent megtesz, de ez még mindig nem elég. És azt is elmondom, hogy valami különleges lesz vacsorára, és csak négyen leszünk, én és a három férfi. Díszvacsora. Az új ruhát veszem fel s azzal az őrült rúzzsal festem ki magam, melyet eddig nem mertem megpróbálni.

Ragyogó arccal nyitott be Ralph irodájába, azonban a férje nem volt ott.

Miss Harper, a titkárnő, éppen a körmeit festette és meglepetten nézett rá. – Mr. Manson már egy órával ezelőtt elment – mondta Miss Harper. – Óhajt valamit Mrs. Manson?

– Nem – válaszolta, s aztán tétován meg kérdezte: – Tudja, hogy hova ment? Haza vagy a klubba?

– Nem mondta, Mrs. Manson, de úgy gondolom, haza, mert az aktatáskája tele volt és ilyenkor…

– Igen, tudom. – Ralph és az otthon végzett munka. Nevetséges, de férje nagy örömét lelte abban, ha a hivatalos órák után is igazgató lehetett. Kedves, öreg Ralph, mindent megtesz azért, hogy úgy dolgozzék, mint egy Cory és egy bankár, habár nagyon nehezére esik. – Na és mi van a fiammal? Remélem, nem megy tönkre a bank, ha hazaviszem magammal? Kocsival vagyok.

– Mr. Robbie ebéd után nem jött vissza – közölte Miss Harper. – Azt hiszem… úgy hallottam, hogy Mr. Manson és Mr. Cory így említette – folytatta a titkárnő még jobban meglepődve, s nem tudta, hogy merre nézzen.

– Hogy említette? Azt akarja mondani, hogy szükségük volt Mr. Robbie-ra, és nem találták? De hisz tudták, hogy velem ebédel.

– Ó, én erről nem tudok semmit, Mrs. Manson. Senki sem mondta, akarom mondani egyszerűen csak annyit hallottam, hogy Mr. Cory kérdezte, hogy hol van Mr. Robbie, de úgy látszik Mr. Manson azt hitte, hogy ő… igazán nem tudok róla semmit, Mrs. Manson.

Az asszony azt mondta magában, hogy Miss Harper egy hülye, nehezen alkalmazkodó, ideges, dadogó kis hülye. – Rendben van, Miss Harper, köszönöm. Még meg szerette volna mondani, hogy reméli, hogy Robbie tetszése szerint jöhet és mehet az apja és a nagyapja bankjában. – Akkor bemegyek Mr. Coryhoz – mondta – , hátha ő velem jön.

Miss Harper akart valamit mondani Bruce-szal kapcsolatban, bele is kezdett a mondatba, de nem fejezte be, hanem zajosan és eszeveszetten keresgélni kezdett az íróasztalában. – A táskám és a kesztyűm – magyarázta, és úgy lobogtatta őket, mintha az utolsó pillanatban ezen múlna a halálbüntetés felfüggesztése.

– Bocsásson meg, Mrs. Manson, de rohannom kell, igazán rohannom kell! Fontos randi, tudja, fontos randi. – A titkárnő félrevezetően mosolygott, s gyorsan elsietett.

Mrs. Manson lassan követte Miss Harpert. s hirtelen megmagyarázhatatlanul levertnek érezte magát. Lehet, hogy a kesztyű és a táska utolsó mentsvár volt. Miss Harper fakó szemén nagy megkönnyebbülés látszott, mikor felmutatta azokat.

Bruce irodájának ajtaja be volt csukva, s mikor a kopogtatásra nem kapott választ, benyitott. De az irodában nem volt senki Egyszerre olyan fáradtságot érzett, hogy még saját

magától sem mert kérdezni semmit Bólintott az egyik tisztviselőinek, aki megdöbbent arckifejezéssel állt meg a nyitott ajtóban, s aztán visszament az autóhoz.

Hazafelé egész úton azt mondogatta magában, hogy reggel igen boldog volt. Ha reggel boldog, akkor délután mindig szomorú az ember. Akár van jó oka rá, akár egyáltalán nincs. Természetesen nem volt semmi oka. Újból átgondolta a vacsorát, s biztos volt benne, hogy mind a három férfi „Otthon lesz, mire ő hazaér. Mind a három. Brucie is; Brucie meglepetésnek fog jönni. De miért, annyi hónap után miért lenne meglepetés? Valamilyen nevetséges évforduló lesz, vagy valami hasonló? Hát megfeledkezhet-e ő a saját nagy napjairól[7] Nem, nem feledkezhet meg.

A kis park állomás felőli oldalánál Alice Perryt pillantotta meg. amint lehajtott fejjel ment. Alice nagyon levertnek látszott, nem olyan fürge és takaros, mint rendesen. Szegény Alice. Mindig olyan nagyravágyó, s mindig olyan sokat várt a két George-tól, a férjétől és a fiától, és sohasem volt elégedett az élet kis, kellemes örömeivel.

Felemelte kezét, hogy intsen az asszonynak, de észébe jutott, mit mondott Ralph. Akkor nem adott neki igazat, de most azért leengedte a kezét. Ralph azt mondta: – Drágám, igen könnyen veszel fel embereket. Rossz időben rendben van, de ha mindenkinek megállsz, úgy néz ki, mintha felülről kezelnéd őket. Különösen az olyanok, mint Alice Perry. Még azt gondolja, hogy az orra alá akarod dörgölni, hogy milyen ragyogó kocsid van.

Mrs. Manson nagyon felháborodott: – Én azóta ismerem Alice-t, mióta George és Robbie gyermekek voltak. Én szeretem azt az asszonyt, te pedig őrült vagy, drágám.

– Helyes, őrült vagyok, de Alice nem szeret téged. Ő a te vagyonodat irigyli.

Mrs. Manson nevetett. Az lehet, hogy Alice azt szeretné, ha neki is annyi mindene lenne, de ez csak azért van, mert Alice elégedetlennek született. Ez nem személyes dolog. Valamiképpen mindig barátnők voltak, mint két asszony, akiknek a gyerekei együtt játszanak. Ezzel elfordította tekintetét a nehezen baktató asszonyról és tetette magát, hogy nem látja. Különben nem is szeretnék beszélni vele, mondta magának. Nem akarok senkivel sem beszélni. Minél hamarabb haza szeretnék érni.

Emma nyitott neki ajtót. Kalap volt rajta és éppen most jöhetett vissza az üzletből. Nem, nem tudja, hogy Mr. Ralph vagy Mr. Robbie hazajött-e már. És Mr. Brucie-ról egyáltalán semmit sem tudott. Be fog nézni a kabátfülkébe, s azonnal megmondja.

– Ne törődjék vele – mondta Emmának. – Van valami, amit el kell végeznie. Telefonálok Mr. Bruce-nak a városba és meghívom vacsorára. Valami különleges vacsorára, mert olyan kedvem van. Szeretném, ha összeülnének Hattie-vel s összecsapnának valami finom vacsorát. Vegyen elő mindent, ami van, kaviárt, használja fel a háziban található összes tojást, tejszínt és vajat, s ha nem elég, még hozzon. Nézzen utána, hogy annak az embernek van-e fácánja. De nekem ne mondjon semmit. Azt akarom, hogy meglepetés legyen az egész.

Mrs. Manson a szobájába ment, s utcai ruhában, kesztyűs kézzel, saját telefonján tárcsázta Bruce lakását. Tulajdonképpen miért teszek úgy, mintha élet-halál kérdésről lenne szó? – tűnődött magában. De Bruce lakása nem válaszolt. Megpróbálta a klubot. Ott bridzspartira várták, s az asszony megüzente, hogy amint megérkezik, azonnal hívja fel őt.

A felső hallban mély csend uralkodott, s az összes ajtók be voltak csukva. Nincs itthon senki, különben hallani lehetne őket. A fürdőszobában megengedte a vizet s kikészítette az új ruháját. Gyémánt? Nem, csak sima arany. Ez nagyon elegáns. Vagy talán zafír? Igen, a zafír egyezik a szeme színével. Ledér nő…

Mrs. Manson a fürdőszobában volt, mikor hallotta, hogy valaki bejött a szobájába. – Ralph? – kiáltotta.

– Nem, Bruce vagyok. Itt várok, amíg kijössz.

– Milyen csodálatos! Te gondolatolvasó vagy! Mindenhol kerestelek. Itt kell maradnod vacsorára.

– Éppen ezért jöttem. Csak nyugodtan, Nóra.

– Mi van a hangoddal? Meghűltél?

– Nem tudom, mi történt. De úgy gondolom, hogy meghűltem.

– Majd én meggyógyítlak. Tudom, mit kell tenni. Ralph van veled vagy Robbie?

– Egyik sem. Egyedül jöttem.

– Bruce, ma voltam a bankban. Igen hangosan kiabálok. Szóval miután Robbie-val megebédeltünk, bementem a bankba. Nagyon aggódom Robbie-ért, rettenetesen néz ki. De mái-mind elmentetek. Az a hülye Miss Harper… nem tudom, Ralph hogyan tűri őt… Láttad valahol Robbie-t?

– Nem, nem láttam. Különben, hogy vagy Nóra? Olyan rég volt.

– A te hibád. – Az asszony kilépett a kádból, s fürdőköpenyt veti magára. – Egy pillanat, s máris veled vagyok. Ha valami italt szeretnél, akkor csengess Emmának. Egy kis összejövetel lesz.

Az asszony bement a szobába, s ott találta férfit a megrakott tűz fölé hajolva. Éppen egy darab papírt gyújtott meg s mikor megfordult, hogy köszöntse őt, arca merev és sápadt volt.

– Igazán beteg vagy! – Az asszony átment a szobán, s a férfi arcára tette a kezét. – Tényleg beteg vagy, s ez tetszik nekem. Éjszakára itt fogunk tartani és gondod viseljük. Brucie, ha feleségül akarsz venni egy kis bolondot, akkor rajta, jobban illik hozzád, mint ahhoz a csúszómászó úriemberek úriemberéhez. Az a férfi nem tudja a legelemibb dolgot sem…

Bruce hátranézett, mire az asszony is megfordult. Ralph jött be a szobába. Ralph nem szólt egy szót sem, de nem is volt rá szükség.

De nem lehetnek mindketten betegek, gondolta magában az asszony. Valaminek történnie kellett. Talán rossz híreket hallottak, s most azért vannak itt, hogy megmondják nekem. A bank… Nem, Robbie-ról van szó! Tudtam. Egész nap éreztem. . Szorosra kötötte magán a fürdőköpenyt; erősen fázott a minden irányból jövő dermesztő hidegtől. A pattogó tűz mellett talált egy székel s mereven leült. – Rendben van – mondta – , ne vesztegessük az időt. Mondjátok meg nekem. Robbie megszökött, nemde? Nem halhatott meg.

– Meghalt? – kérdezte Ralph megdöbbent hangon, vádoló tekintettel. – Miből gondolod? – Lennél szíves megmondani?

– Igen – válaszolta Bruce. – Ugye Nóra, ebéd óta nem láttad Robbie-t?

– Nagyon jól tudod, hogy nem.

– Mondott neked valamit rólunk, a bankról?

– Nem, nem. De szörnyen nézett ki. Folytasd Bruce!

Ezután Bruce elmondott mindent. Ralph az ablaknál állt, háttal a szobának. Miközben Bruce beszélt, az asszony tudta, hogy Bruce az egyetlen, aki el kell hogy mondjon mindent. Bruce és Robbie rokonok.

Bruce elmesélte neki, hogy két év leforgása alatt majdnem kétszázezer dollárt loptak el a bankiból, s olyan alaposan kiagyalták, hogy csak a tegnap jöttek rá. Semmi kétség afelől, hogy Robbie a tettes. Az asszony alig hallotta a vádoló szavakat „tőke” és „igazgatósági tag”, csak annyit értett az egészből, hogy nincs semmi kétség Robbie felől. Az igazgatóság meg van győződve róla.

Bruce és Ralph egy pár nap haladékot kért az igazgatóságtól. Robbie-val akarnak beszélni, azért vannak itt mindketten. De Robbie ebéd után nem jött haza, kényszerhelyzetben vannak, s kissé meg is ijesztette őket. Mindenhol keresték már. – Nem találtuk egyik régi búvóhelyén sem – mondta Bruce. – Így hát idejöttem, mert egész biztos voltam benne, hogy előbb-utóbb felbukkan itt, hogy találkozzon veled. Nem gondolnám, hogy megszökött.

– Én sem hiszem – mondta az asszony.

– Én sem merném hinni. De úgy néz ki. Szemmel láthatóan akkor kezdődött minden, mikor először jött a bankba. Minden lehetőséget megadunk neki.

– Nem ő tette – mondta az asszony.

– Én is ezt szeretném hinni. De nemsokára kiderül, Nóra. El fog mondani mindent, ő nem hazudik.

– Nem ő tette, hisz azt sem tudná, hogyan kell. Keressétek meg, menjetek és keressétek meg. Már régóta itt vagytok, és mit csináltatok eddig?

Bruce azt mondta, hogy egyedül jött a három órás vonattal, saját kulcsával jött be és nem talált senkit sem itthon. Aztán sétálni ment, és éppen most jött vissza.

Ralph azt mondta, hogy a következő vonattal jött, s Robbie szobáját üresen találta, senki sem volt ott, s ezért a szobájába ment és bezárkózott, hogy gondolkozzék. Ralph szék hátára tett kezei egészen fehérek voltak csuklónál.

– Csengess Emmáért – mondta az asszony. Emma kezében az étrenddel jött be a szobába, s ahogy átlépte a küszöböt, azonnal fennhangon olvasni kezdte. – Teknősbékaleves – mondta. –Nem törődöm azzal, hogy meglepetést akarnak vagy sem, de most figyeljenek. Egy jó teknősbékaleves sherryvel, nem nagyon nehéz egy hűvös estén. Aztán egy kis friss lazac. – Itt megállt, nem folytatta. – Mit mondtak magának, Miss Nóra? Mi történik itt? – kérdezte.

– Látta már Robbie-t?

– Már mondtam, hogy mostanáig egy lelket sem láttam. Ebéd óta kinn vagyok. De ha azt akarják tudni, hogy itthon van-e, azt hiszem igen. Vagy csak volt. Hattie mondta, hogy hallotta gépelni, amíg itthon volt. Fenn a padlásszobában.

Bruce gyorsan megkérdezte: – A padlásszobában?

– Hol másutt? Ott tartja az írógépet és ott szokott írni a kis majom. Néha, mikor korán jön haza, csak besurran, és rögtön megy fel.

Ralph azt mondta: – Megyek és megnézem. Ez minden Emma.

De Emma nem ment el, továbbra is ottmaradt. – Ez nem minden – jelentette ki. – Jogom van tudni, hogy mi történik itt.

Szoros kis csoportban álltak a padlásszoba ajtójánál és figyelték, hogy Ralph a kilincsre teszi a kezét. De az ajtó zárva volt.

– Elvitte a kulcsot – szólt hátra a többinek. Úgy hangzott, mintha egy sikoltást nyelt volna le.

– Sikolts – kiáltotta az asszony –, sikolts, mert az segít. Sikolts, sikolts, különben én fogok sikoltani. Nyisd már ki azt az ajtót !

Bruce lerohant a lépcsőn. Úgy tűnt, mintha egy egész élet telt volna el azóta, mióta Robbie megfogant, megszületett, fürösztötték és etették, este altatódalt énekeltek neki, s játszottak a reggeli napsugárban. Az asszony a falnak támaszkodott és újra fájdalmak közepette szülte meg a fiút.

Bruce egy szerszámosládával tért vissza a pincéből. A bejárati ajtónál megszólalt a csengő, s a csengetés végigzengett az egész házon.

– Én megfizetem, én megfizetem – mondogatta magában az asszony. Kártérítést, kárpótlást, nem ismerem pontosan a fogalmat. Biztosan nem ő lette, de én megfizetem.

– Hallgass már – mondta Bruce. – Valaki menjen le és küldje el azt az asszonyt. Mrs. Perryt. Ő van az ajtónál. Valaki küldje el.

Valami súlyos, fémes dolog csúszott ki a férfi kezéből, s csörömpölve a földre esett. Az asszony letérdepelt a bezárt ajtó előtt. Mindenki letérdepelt, még Emma is, és szerszámokkal ütötték, fúrták s emelték az ajtót, s közben a fiú nevét kiáltották.

Az asszony érezte, hogy ajkai a fiú nevét formálják. Megpróbálta összeszorítani ajkait, de hiába. Ismét megpróbálta, most már jobban sikerült. Alsó ajkát erősen szorította a fogaival. Az arcizmai merevek voltak ugyan, de azért sikerült mozgatnia.

Vajon tegnap meg tudtam volna csinálni? – tűnődött. Egy pár perccel ezelőtt meg tudtam volna tenni? Kezdek megerősödni, vagy csak álmodom? Nem álmodom, nem. – Tudni fogod, ha majd itt lesz az ideje. Összpontosíts tényekre. Dolgokra, melyek megfoghatók. Ha nem teszed, meg fogsz őrülni. Összpontosíts bármire. A ágyra, a lámpára, a köcsögre, az üvegre. Az orvosságot, ne vedd be soha, csak abban az esetben, ha meg tudod számolni a pirulákat. Ezt ne felejtsd el! Sohase vedd be az orvosságot, ha nem tudod megszámolni és csak Miss Sillstől vedd el! Ha tudnál beszélni, mit mondanál először? Ha járni tudnál, merre mennél? Nem, nem… gondolj igazi dolgokra.

Ez a szoba igazi, van alakja és állománya. A tejesköcsögre, az üvegre, a festett spanyolfalra, ez mind igazi. A spanyolfalra szürke felhők, fekete madarak és zöld szittyó van festve. Igazi. Igazi. És mélyen a szittyó közt, egész alul egy kismadár ül a fészkén. Keresd meg a kis madarat a fészkén. Ott lenn, közel a padlóhoz, hisz tudod hol van. Keresd meg!

A spanyolfal alatt a padlón egy kesztyűs kéz van.

A kéz lassan mozgott a padlón, a ráma alatti résben; világossárga kéz, vastag, szétterpesztett ujjakkal. Az előbbi mellett egy másik kéz jelent meg. Először jobbra mozdultak, aztán balra, keresték az utat, mint két vak, kitömött dolog.

Az asszony fogai elengedték az ajkát.

A két kéz a spanyolfal széléhez ért, s ott megállt. Egy pár centivel feljebb egy másik kéz csúszott végig a kereten és csavarodott, csúszott és kapaszkodott. Aztán egy másik kéz is. Négy nagy, sárga kéz, közel egymás mellett integettek…

– Nem tudom miért akarsz ilyen korán elmenni, hiszen nem járt le a kimenőd – mondta Mrs. Sills a lányának. – Még fél tíz sincs. Mit gondolsz, kinek vágom fel ezt a süteményt? Biztos lehetsz benne, nem magamnak. A süteményt az én egyetlen gyermekemnek készítettem, aki egy batyuban régi és piszkos köpenyt hoz magával, és azt mondja, hogy ilyen ronda este jobb, ha ebben megy. De hova megy?

De Millyt ez nem hatotta meg. – Ne add nekem azt a megszokott süteményt. Már tizenöt fonttal vagyok súlyosabb a sok csokoládétól. S a mosnivalót a Steam Hand mosodába viszem, ha nem akarod kimosni. Jól tudod, hogy utalom az esőt, s különben Georgenak fáj a foga.

– Már kezdek világosan látni – válaszolta Mrs. Sills. – George-nak fáj a foga és Mrs. Perry nem engedi ki, s így nincs hova menj, csak szegény, öreg anyádhoz látogatóba. Mikor én olyan idős voltam, mint te, legalább négy-öt udvarlóm volt, s úgy táncoltak, ahogy én fütyültem… Ha nem vagyok túl személyeskedő, férjhez akarsz menni hozzá?

Erre Milly nem válaszolt semmit.

– Ne tedd – figyelmeztette az anyja – , csak abban az esetben, ha el tud tartani. A házasság utáni karrier nem vezet semmi jóra, mert ha jönnek a gyerekek és te nem tudsz dolgozni, akkor a férfiak mindig megbolondulnak, mert hiányzik a többletpénz, és ezt

nem nagyon szeretik. És ne takarékoskodj olcsó bútorral, mert a végén úgysem fizetődik ki. Ne végy furnírt, csak jó, tömör dió- vagy cseresznyefát. Az ezüstöm felét neked adom… George volt az, akinek telefonáltál az imént.

– Igen – felelte a lány.

– Nem hallottam, mit beszéltél, mert lehalkítottad a hangod. Nem tudom elképzelni, hogy mit mondtál neki. amit saját édesanyád nem tudhat.

– Nem hallottad, mert nem mondtam semmit. Nem volt otthon – s így nem beszélhettünk.

– Fogfájás!

– Jó éjszakát, anyám – mondta Milly az ajtó felé indulva.

– Valami rosszat mondtam? – töprengett Mrs. Sills szomorkásán.

– Egy szót sem – válaszolta Milly megcsókolva és megölelve anyját. – Bemegyek Marge-hoz, visszaviszem a könyvet. Onnan pedig egyenesen az én kedves, beteg kislányomhoz megyek, és hosszú ideig nem akarok mást. Most már mindent tudsz és holnap délután, ha lehet, beugrom egy pillanatra. Aztán jól viseld magad! –Ezzel becsukta az ajtót, s a rövid ösvényen lement a járdára.

Az eső egyenletesen és kitartóan esett, s a járdán sziszegő hangot hallatott, de az átkozott fűbe hang nélkül süppedt bele… Azt gondolnád, hogy a fű alatt van az otthona, gondolta magában Milly. Azt gondolnád, hogy ott különös helyre megy. Kukacok. A fű alatt nincsenek csak giliszták. De ez alatt a különleges fű alatt, ez alatt a nagyszerű Mrs. Nathaniel-Sills-és-lánya fű alatt csontok is vannak. Cipősdobozban, gyufásdobozban már régen elrothadt, elenyészett macska, kutya, kanári és aranyhal csontok vannak. Úgy látszik, költői lelkem van… Ezután már nagyon könnyű volt más, gondozott, díszkerti fűre gondolni.

Milly elszaladt a sarkon lévő kivilágított üzlet mellett, befordult és végigszaladt a háztömb végéig, Marge Foster üzletéig. – Hé – mondta kifulladva, és megpróbált közömbös lenni.

Marge, aki íróasztalánál éppen a kölcsönzési kartonokat rendezte, felnézett. – Tedd az esernyőt arra az állványra, mielőtt engem is eláztatsz. Mi szél fújt erre ilyen időben?

Milly a könyveket az asztalra tette, s azt mondta: – Kifizetem az esedékes huszonnégy centet. Itt van egy negyed dollár, s szeretnék más könyvet.

– Meggyilkolsz – válaszolta Marge. – Még emlékszem arra a napra, mikor a Carnegie's Free-nél vásároltál. Miért nem mész vissza oda? Ülj le! Hogy vagy, kedv es?

– Megjárja – felelte Milly egy széket véve. A Miss Foster kölcsönkönyvtár és ajándékbazár most teljesen elhagyatott volt, leszámítva a tulajdonosnőt és Millyt. – Rettenetes este – folytatta Milly. – George beteg, legalábbis azt mondja. Anyám azt mondta, hogy nekem adja az ezüst felét. Te mit tudsz mondani, Marge?

– Hogy én mit tudok? Hát te vagy az, aki az életet éli.

– Kezdek meghízni – mondta Milly –, nagyon jól tartanak engem. Néhány helyen kutyáknak való ételt adnak.

– Szerencsés vagy. Különben remekül nézel ki – bókolt Marge, gyorsan kinézve az esőáztatta ablakon. – Én nem úgy éreztem, mintha egy üzletféllel beszélnék, hanem egy régi iskolatársammal. Tedd fel a lábad és pihend ki magad – mondta Marge az ajtóhoz menve, majd bezárta és visszajött. – És még engem hívnak pénzhajhásznak.

Milly feltette a lábát a könyvespolcra. –Őszintén mondom, nem kellene maradnom. Nem kellene visszamennem tizenkettőig, de a betegem ma este nagyon furcsán viselkedik. Van egy cigarettád?

– Tessék – mondta Marge átlökve a dobozt az asztalon. – Milly, tudod jól, hogy bennem bízhatsz. Nem mondanék el másnak semmit, amit tőled hallottam.

– Nem tudok mondani semmit – válaszolta Milly. – Gyufád van? Köszönöm. Mi van veled? Úgy nézel rám, mintha nem hinnél nekem.

– Persze, hogy hiszek neked – felelte Marge. – George Perry anyja volt benn ma délután s egy „kis szerelmi történetet, de nem valami modernet” keresett. Egész idő alatt azzal dicsekedett, hogy az ő fia Mrs. Manson életének a fénye. Igaz ez?

– Igazán nem. Amíg George ott van, az asszony alig néz rá. Ha jól ismerlek téged, akkor Mrs. Perry egész mást mondott neked, és most te ennek szellemében beszélsz. Tehát mit mondott?

– Nos, azt akarta tudni, hogy mennyire ismerlek téged? Egész pontosan idézem: – Maga jó barátságban van Mrs. Manson kis ápolónőjével. Azt hiszem, Mrs. Manson nagyon ragaszkodik hozzá.” – Úgy gondolom, nem szeret téged.

– De hát alig ismer. Majd gondolkozom ezen. S még mi mást mondott?

– Azt mondta, hogy Bruce Cory nagyon jóképű. Valahogy arra célzott, hogy a férfi nagyon szerette Mrs. Mansont mielőtt a fivéréhez férjhez ment volna. Nem szólva arról, hogy Mansonhoz ment férjhez. És az asszony betegsége ürügyén most ismét körülötte lődörög. – Mrs. Perry és az ő kis szerelmi történetei! Milly, igaz, hogy Mrs. Manson meg fog halni?

– Nem, ha tudok rajta segíteni – mondta Milly az esőcseppes ablak felé fordulva. Egész furcsa világot mutatott. De az egyetlen, hunyorgó, sápadt fény csak egy utcai lámpa volt, mely a járdaszegély mellett állt; az összecsavarodott valami, mely az ablaktáblát verte, aztán visszaugrott s újból kopogtatta, nem volt más, mint egy faág. – Nem, ha tudok segíteni – ismételte Milly. – Én jó ápolónő vagyok, s ennek tudatában is vagyok. És azt hiszem, ezt Babcock is tudja, különben nem hívott v engem. Mégpedig egy olyan beteghez, mint Mrs. Manson.

Milly ellágyult hangon folytatta: – Az asszony nagyon kedves és mindenki dédelgeti, s nagyon sokat aggódom érte. Nagyon szeretném, ha jobban lenne, ha legalább félig meggyógyulna. Mihelyt valami javulás áll be az állapotában, azonnal elviszik valahova, egy kis változatosság kedvéért. Bármilyen változás segíthet. De nem tudom, mit mondjak. A minap feltettem neki az ékszereit, gyűrűket, karperecekei, melltűt, olyan dolgok, melyek kiütik a szemed.

De azt kell mondanom, neki nem tetszett. Le kellett vennem mindent és el kellett zárnom. Emma azt mondta, hogy ott volt az öltözőasztalon és fel akarta tenni aznap, mikor Robbie meghalt. Lehet, hogy ezért nem szereti ezeket az ékszereket.

– Tetszik, ahogy mondod „meghalt.” Rendben van, de azért nem kell úgy rám nézned. Emma kedves hozzád? A könyvekben a cselédek nagyon rondán viselkednek az ápolónőkkel.

– Emma nagyon kedves, s ő nem olyan, mint a cselédek, valahogy ő intéz mindent a házban. Már hosszú évek óta ott van. Emma találta meg az asszonyt.

– Tudom – mondta Marge, s levette szemüvegét és alaposan megtisztította. – Beszéljünk valami másról. Tegnap volt itt valaki, és felőled érdeklődött.

– Ki volt? – kérdezte Milly.

– Nem tudom, egy asszony volt. Valahogy ismerős volt nekem, de nem tudom hova tenni. Ez az üzlet olyan, mint egy vasútállomás. Idegenek csöppennek be egyszer-kétszer egy évben, autósok és mások, emberek, akik New Yorkba jönnek és ajándékkönyvet vásárolnak. Lehet, hogy valaki ilyen volt, egy arc, melyet valaha láttam. Mindenestre az asz-

szony nem ismer téged, még a nevedet sem tudja. Csak éppen azt szerette volna tudni, hogy én ismerem-e Mrs. Manson ápolónőjét.

– Talán valaki, aki ismeri őket, és nem akart a házban kérdezősködni. Tudod a tragédia miatt, ennyi az egész.

– Lehet. Ők is New Yorkból jöttek évekkel ezelőtt. De nekem az az érzésem, hogy az asszony irántad érdeklődött.

– Irántam? – kérdezte Milly meglepetten. – Te ismersz mindenkit, akit én ismerek. Furcsa. És mit mondott a nő?

– Nem sokat. Csak járkált az üzletben s vett egy pár képeslapot; barátságosan, de kissé rámenősen viselkedett. Ismered jól azt a széles mosolyt, mely tíz cent elköltését kíséri. Először afelől érdeklődött, hogy van Mrs. Manson. Ezt különben nagyon sokan megkérdezik tőlem, mert tudják, hogy ismerlek téged, vagy láttak téged itt. Aztán még azt szerette volna tudni, hol laksz.

– Az Isten szerelmére! Kezdek híres lenni.

– Úgy gondolod? Várj egy kicsit. Az asszony azt kérdezte: „A fiatal hölgy Larchvilleben lakik, vagy New Yorkból hozták?” Larchville-t mondtam neki, és természetesen udvariasan megkérdeztem, miért akarja tudni. Az asszony azt mondta, hogy lehet hogy ismer téged, és biztos akar lenni benne. Állandóan mosolygott, hebegett-habogott, s aztán azt mondta, úgy gondolja az unokahúgával, vagy valaki mással együtt tanultál a kórházban. Azt is mondta, hogy olyan fiatal ápolónők iránt érdeklődik, akik ott tanultak, ahol az unokahúga is végzett.

– Őrült. Ennek nincs semmi értelme. Különben ki az unokahúga?

– Nagyon óvatos volt, mert ezt még akkor sem mondta meg, mikor megkérdeztem – válaszolta Marge cigarettára gyújtva, majd így folytatta: – Tudod mit gondolok? Én azt hiszem, hogy egy spicliskedő, amolyan minden lében kanál volt, olyan asszony, aki más emberek bajáról szeret bizalmas értesülést szerezni, hogy aztán felvághasson vele a bridzsklubban. Olyan arca volt, mint aki minden délután bridzsel: ravasz. A csípője igen széles, nagyon sok édességet fogyaszthat bridzs közben. Mikor azt mondta, elfelejtette a neved és nem tudja, hogy Johnson, vagy valami hasonló, akkor hallgattam, mint a csuka.

– Nagyon helyes. Köszönet.

Ezután Marge elgondolkozva válaszolta: – Tudod, Milly, azért lehet valami mögötte. Esetleg valami családi probléma. Talán a Cory család rokona lehet, aki még mindig neheztel, amiért Manson feleségül vette a Cory által hagyott pénzt. Lehet, hogy Cory, akarom mondani az első férj, régi barátja.

– Olyan nő volt, akivel Cory egyáltalán szóba áll? Azt mondják, hogy Bruce, a fivére élő mása. Olyan nő volt, akire Bruce Cory egyáltalán ránéz?

– Abból, amit láttam, nem, de azért lehet. Ruhája semmivel sem volt jobb az enyémnél. Rendes volt, érted, de a modora nem volt olyan, mint amilyent elvár az ember valakitől, aki egy Coryval vagy Mansonnal áll kapcsolatban. De az olyan férfiakról, mint Cory és Manson, sohasem lehet tudni.

– Micsoda agy – csodálata Milly. – Szenzációs! – Majd levéve lábát a polcról azt mondta – Tizenegy óra múlt. Most már vissza kell mennem.

– Nahát, várj! Van kávém, a rezsón van.

Tíz perccel tizenkettő előtt Marge bezárta az üzletet. Egészen a sarokig együtt mentek. Marge a járdaszegélyen állva figyelte Millyt, amint az átment a kihalt utcán s elindult a park irányába. Aztán a vékony, esőkabátos alakot elnyelte a pára és a köd. Az eső lassan csökkent és szitálássá változott.

Marge hazament és megpróbált visszaemlékezni, hogy hol láthatta azt az asszonyt, aki fiatal ápolónők iránt érdeklődött. Gondolatait teljesen lekötötte a nő… Nem egyszeri vevő volt, határozta el Marge, ebben biztos vagyok. Talán valaki olyan, aki most költözött Larchville-be, s a fűszerüzlet mellett lakik. Lehetséges. Zöld kalap és kabát. Ilyen zöld kabátot és kalapot egész évben lehet látni.

Milly kinyitotta az ajtót és bement. A hallban egyetlen lámpa égett, melyet mindig égve hagytak, ha ő nem volt otthon. Ez jel volt, hogy az ajtóra tegye rá a láncot, s azt jelentette, hogy mindenki otthon van már. Rögzítette a láncot. Eloltotta a villanyt s halkan felment a lépcsőn.

A felső hallban az ajtók be voltak csukva, kivéve elől Mrs. Mansonét. Abból az ajtóból fény szűrődött ki, homályos, egyenes csík formájában a hall szőnyegére. Milly bement a mosdóba s hideg vízzel fogat mosott, mivel nem találta a fogkrémet. Csuklyás kabátja és az esernyő még mindig csepegett, s ezért felakasztotta őket a mosdó ajtójára.

Emma a kandalló előtti széken aludt, de mindent megcsinált, ami az üvegajtót és a spanyolfalat illeti. Mikor Milly meglátta a spanyolfalat, melyet Emma a zsámollyal és székkel támasztott meg, elvigyorodott. A legközelebbi éjszakán Emma biztosan az íróasztalt fogja odatenni.

Milly az ágyhoz ment. Mrs. Manson ébren volt, az arca ugyan sápadt, de a szemei ragyogtak. – Hé – mondta Milly halkan – , mi baj? – Ekkor eszébe jutott, hogy a hallba vezető ajtó nyitva van, s visszament, hogy becsukja. Lesz egy kis egyoldalú beszélgetésünk, mondta magában az ápolónő, de nem szükséges, hogy az egész ház hallja. – Hé – mondta ismét – , úgy látom, ma este nem érzi jól magát. Mi a baj, drágám, akarom mondani Mrs. Manson?

Mrs. Manson pillantása most találkozott az övével.

– Nos, várjunk egy kicsit – mondta Milly. – Egyszerre csak egy dolgot. Látom, hogy valami nem tetszik. Hát gondunk lesz rá, s bármi is legyen, elintézünk mindent. De először lássuk a pulzust. – Az ápolónő kivette a takaró alól a hideg kezet, s kezébe vette a béna csuklót.

A szemek elhomályosodtak, majd ismét ragyogni kezdtek. Úgy ragyogtak, mint egy csapdába esett állaté. Milly látott egyszer egy mókust.

A pulzus igen gyors volt. Az ápolónő kezében tartotta a hideg kezet. – Tudom, de most már vége. Milly itt van. De még mindig nem tudom, miért olyan hidegek a kezei, paplan van elég s a szobában is meleg van. Ideges valamiért? Ugyan, ugyan, nincs miért. – Az ápolónő most az ágy szélére ült s halkan, meggyőzően beszélni kezdett. – Fogadni mernék, tudom mi történt – mondta Milly. – Rosszat álmodott, s tekintettel arra, hogy beteg és tehetetlen, nem tudott megszabadulni tőle. Én, ha rosszat álmodom, valósággal kiugrom az ágyból és sikoltozva ébredek. Ugye milyen szörnyű? De időnként mindenkinek vannak ilyen álmai, pajtás, akarom mondani Mrs. Manson. Azt akarom mondani, hogy nem maga az egyetlen.

De nem, nem erről van szó. Mrs. Manson szerint nem álom volt. Olyan tisztán lehet látni, mintha szavakkal mondaná el. Azt mondja, hogy látott valamit.

Milly bizsergést érzett a hátgerincében. Most kell tennem valamit, gondolta. Nem mintha nem készültem volna fel rá. Csontok a dobozban… Semmi pénzért nem néznék hátra, még Emmára sem.

Milly gyöngéden dörzsölgette a kezeket. Olyanok voltak, mint a jég, de Mrs. Manson homlokán izzadságcseppek gyöngyöztek. Láss hozzá, mondta magában Milly. Nézz a dolgok mélyére, de ő ne lássa, hogy te félsz. Az is lehet, hogy nem látott semmit sem. Nincs mit látni. Esetleg hallott.

– Figyeljen ide, drága, felköltöm Emmát, s elküldöm, hogy feküdjék le. Talán Emma meg tudja mondani, hogy maga mit akar.

Milly Emmához ment, s megérintette az öregasszony vállát. Emma olyan mélyen aludt, hogy Millynek fel kellett ráznia álmából.

– Hát – kérdezte Emma –, már itt a maga ideje? Úgy látszik, elszundikáltam.

– Maga biztosan bevett egyet Mrs. Manson piruláiból. Mi történt, amíg nem voltam itt?

– Semmi – válaszolta Emma méltatlankodva. – Ne nézzen rám olyan haragosan, Miss Sills! Minden a legnagyobb rendben volt. Úgy aludt, mint egy kislány, mintha maga lett volna itt. – Emma az ágyra nézett: – Még én is látom, hogy Mrs. Manson jól van.

– Maga olyan vak, mint egy denevér – suttogta Milly. – Egyáltalán nincs jól. Nem, Emma, most ne menjen oda, szeretnék beszélni magával.

Emma dühöngve és tiltakozva tápászkodott fel: – Nem tudom, hova akar kilyukadni, Miss Sills. Maga is éppen olyan jól látja, mint én, hogy az úrnőnek nincs semmi baja.

Milly azonban rászólt: – Emma, kérem, beszéljen halkabban. Ki volt ma este a szobában?

– Senki. Hát mit gondol, ki vagyok én? Nem engedek be ide senkit. Mr. Manson és Mr. Cory volt itt egy-két percig mielőtt a masszőr jött volna, de azt maga is éppen olyan jól tudja, mint én. Ennyi az egész.

De Milly jól sejtette, hogy egész Larchville ki és bemasírozhatott volna, amíg Emma bóbiskolt. Hangosan azt kérdezte-. – Mondott valamit Breitman amíg itt volt? Tett-e valami megjegyzést az úrnő állapotára?

– Nem, egy szót sem szólt. Sohasem mond semmit. Nagyon szűkszavú. Csak annyit beszéltünk, amennyit máskor is szoktunk, nem többet. Miss Sills, én… – kezdett megtörni Emma, mivel Milly komoly, fiatal arca egérben baljóslatúvá vált. – Miss Sills – tétovázott Emma – , ha valami baj történt, míg én. – Miss Sills, mi történt?

– Mrs. Manson nagyon meg van ijedve, s szeretném tudni, miért? Először azt hittem, hogy rosszat álmodott, de már nem vagyok biztos benne. Lehet, hogy hallott valamit. Vagy megint eszébe jutottak a történtek. Mindig van valami baj, ha maga van vele éjszaka, nem is szólva arról, hogy beteg… Tulajdonképpen mit mondott Breitman?

– Semmit. Az úrnőről semmit. Egyetlen egyszer sem ejtette ki az ő nevét. Az időjárásról beszélgettünk. A masszőr azt mondta, hogy New York után nagyon jól érzi magát vidéken, és nem bánja, hogy idejött. Ennyi az egész.

– Nem mondott semmit, amit az úrnő félreérthetett volna? Nem említett neveket?

– Nem, Miss Sills. Csak olyan egyszerű dolgokról beszélgettünk, melyekről mindig szoktunk. Abban biztos vagyok, hogy akkor nem volt megijedve. Onnan tudom, hogy miután a masszőr távozott, megmostam az arcát és jól betakartam, jól érezte magát, álmos volt. Azt gondoltam, talán ma este nem kell tabletta, s ez milyen jó. – Emma kezével a fekete kötényt fogta, de hangja elárulta, hogy lelkileg mennyire zaklatott. – Szeretnék itt maradni ma éjjel – könyörgött. – A széken is tudok aludni. Jó ha a közelben vagyok, ha valami baj történne.

Milly meglágyult. – Nem, ki kell pihennie magát. De megígérem, hogy azonnal hívom, ha szükség lenne magára.

– Nem kellene szólni Mr. Mansonnak?

– Őt is hívom, de nem most. Minél kevesebben vagyunk itt, annál jobb. Siessen, Emma. Kívánjon jó éjszakát az úrnőnek, gyerünk, ne tétovázzon.

Emma azonban habozott. – Ugye azt tudja, hogy a falon a második csengő az én szobámban szól és nem a konyhában? Pont az ágyam fölött cseng kellemesen és hangosan. Ha kell…

– Akkor csengetni fogok. – Miss Sills az ágyhoz kísérte Emmát s látta, hogy öreg kezeivel megfogja a fiatal kezeket és összekulcsolja őket a takaró alatt.

Mikor Emma lenézett a párnán lévő arcra, látszólag nem hitt saját szemének. De egyik kezével letakarta a mereven néző szemeket s ezt olyan gyöngéden tette, mintha egy ébren lévő gyermeknek mondaná, hogy legfőbb ideje aludni.

Milly becsukta Emma után az ajtót és visszament az ágyhoz. Emma távozása után a szoba sötétebbnek és nyugodtabbnak, sőt nagyobbnak is tűnt. Úgy látszik, megbolondultam, mondta Milly magának. Jó kis lelkiállapotba kerültem. Ha Emma nincs itt, állandóan csak rá gondolok. Ezt mondták nekünk a gyakorlatokon. Azt tanítottak, hogy néha előfordul ilyesmi, de akkor azt gondoltam, hogy ők ütődöttek. Azt mondták, hogy éjszaka lesz olyan idő a kórteremben és otthon is, mikor egyedül vagy szolgálatban, hogy úgy érzed, mintha figyelnének. Nem a beteg, hanem valaki más. Úgy tanították, hogy ez természetes, és nem kell megijedni. Igen, ezt mondták. De néhányan az idősebb ápolónők közül, az öreg, háborús csatalovak közül, akik már mindent láttak, azt mondták, hogy ilyenkor a halál leselkedik rád. Csak arra vár, hogy fordíts neki hátat… Az ápolónő lassan megfordult s bepillantott a szoba mind a négy sarkába és hallgatózott. De csak fényűzést és biztonságot látott, amit pedig hallott, az a mély csend volt. – A beteg sohase lássa, hogy ideges vagy – mondták.

Milly mosolygott, s azt mondta: – Itt az ideje a lefekvés előtti itókának. és lehet, hogy én is csatlakozom magához. – Ezzel elővette az orvosságos üveget és a meleg tejjel tele köcsög után nyúlt. – Megyek a fürdőszobába és hozok magamnak is egy poharat, ebből a tejből jut nekem is. Egy kicsit ki vagyok fáradva, ma túl nagy társaság volt itt. – Állhatatosan mosolygott, s folytatta: – Lehet, hogy maga rosszabbul érzi magát, mint én, s maga nem tudja megmondani nekik, hogy fogják be a szájukat, de én igen.

Miss Sills nagyon jól tudta, hogy Mrs. Manson erősen figyeli a kezét, miközben fogja a köcsögöt és megtölti a poharat. A köcsögöt visszatette az asztalra s egész idő alatt beszélve, egy tablettát tett a kezébe. – Ha holnap süt a nap, akkor kiviszem a verandára. Azt biztosan tudja, hogy holnap vasárnap és az öreg George egész nap itthon lesz. Lehet, hogy ki fog nézni az ablakon s felkötött állal olyan lesz, mint egy rablólovag. Azt mondja, hogy fáj a foga. Tréfálkozni fogunk rajta, és ő nem fog tudni róla… Itt van. Tessék kinyitni a száját.

De Mrs. Manson megtagadta. Ez több mint lázadás; összeszorította a száját s szemei valósággal lángoltak. A nyakán kötélként feszültek meg az izmok.

Milly csak bámult, s reszkető kézzel tartotta a tejet. Szeme kitágult az örömtől. Mrs. Manson nyak izma volt a legszebb dolog, amit valaha látott. Erős, feszes és ellenőrzés alatt levő izmok. Régóta először.

Az ápolónő örvendezve mondta: – Nos, mit tud maga erről! Látnia kellene saját magát! Még mindig rossz kislány, s én nagyon szeretem magát, bizony, és azt hiszem, hogy állapota jobbra fordult! Hallja ezt? Jobban van! Egy héttel ezelőtt még nem tudott ilyen gonosz, csúnya arcot vágni. Sőt még ma reggel sem. Nos, nagyon örvendek ennek!

De az asszony nem mosolygott, pedig Milly éppen ezt várta. Megfelelő választ. Bármit, ami az együttműködést és fogékonyságot bizonyítaná s egy elborult elme érzéseit megvilágítaná.

– Mrs. Manson, mosolyogjon! Csak egyszer, s akkor elfelejtjük az elalvás előtti itókát.

Szinte elviselhetetlen volt a rémület, melyei az asszony szemében látott. Mrs. Manson megkísérelt mosolyogni, de ezzel a fáradsággal akár futni is megpróbálhatott volna.

Milly azt mondta: – Nem tesz semmit, nem tesz semmit, kislány. Hagyjuk abba!

Az ápolónő a tenyerében görgette a pirulát, kapszula volt s könnyedén és simán gurult. Most mit tegyek? Nem erőltethetem ilyenkor, mikor így néz. De valahogy meg kell értetnem vele, hogy én pártját fogom, s amit tőle kérek az javára válik. Meg kell tudjam, miért van úgy megrémülve. Nem mehet neki így az éjszakának. S én sem. Ha megpróbálom megint a tejet és meggyőzöm mennyire szükséges a tej.

Hangosan azonban ezt mondta: – Mrs. Manson, kérem, igya meg a tejet. Nem kínozom a pirulával. Tudom, hogy nem szereti, még akkor sem, ha használ magának. De kérem, igya meg a tejet. Ez az én állásom, Mrs. Manson, és szükségem van rá. Babcock doktor esetleg elküld, ha megtudja, hogy nem tudtam… nem tudtam rávenni magát. És én nem szeretnék innen elmenni. Kérem, Mrs. Manson, csak egy kis tejet, az én kedvemért.

Mrs. Manson szemeit könnyek lepték el. Lassan gyűltek s megakadtak a szempillákon. Csak akkor kezdtek leperegni, mikor már elég könnycsepp gyűlt össze.

Milly visszatette a tejet az asztalra s a pirulát az üvegbe dobta. – Én segíteni szeretnék magán – mondta szomorúan – , de én már tehetetlen vagyok. Nem tudom, mit tegyek. Nem tudna valami jelt adni? Nem tud valamire nézni a szobában, hogy valami nyomot találjak?

Mrs. Manson szemei reményteljesen ragyogtak. Olyan tekintete volt, melyből egy gyermek is kitalálta volna, hogy mit akar.

– Na tessék – örvendezett Milly. – Látja? Minden rendben van, helyben vagyunk. Ugye kitaláljuk azt a dolgot? Van valami a szobában, amitől fél, s én nem tudok róla?

Az asszony tekintete találkozott az övével és fogva tartotta, mint egy kéz, mely egy másik után nyúl. A tekintet az asztal felé irányította az ápolónőt. Az asztalon azonban nem volt más, csak a tejesköcsög, a csésze langyos tej és a kis orvosságosüveg, meg két, kínosan összehajtogatott zsebkendő. Azok a dolgok, melyek minden éjjel ott vannak.

A zsebkendőkkel nem lehet semmi baj. Azok az asszony sajátjai s rajtuk egy kis virágkoszorúban az N.M. monogram. A zsebkendők nem lehetnek ijesztők. Milly kirázta őket, de mindegyik tiszta volt, üres és illatos. Az ápolónő megérintette az izzadt arcot s a szemek irányítását követve ismét az asztalt nézegette és igyekezett kitalálni a pontos helyet. A pirulák lennének?

– Ugyan, tán csak nem fél azoktól a tablettáktól, Mrs. Manson? Hiszen minden este kap belőlük, s ugyanazok, mint máskor, nem cseréltek ki mással. – Az ápolónő az ujjai közt forgatta az üvegecskét. – Látja, ugyanaz a gyógyszer és minden ugyanaz. Ugyanaz a megszokott orvosság. Négy kicsi pirula további négy éjszakára… Hát ördögöm van. Eltaláltam ugye?

A tekintet változott, türelmetlen, sürgető lett, tele rémülettel. Az egész olyan volt, mintha szavakkal fejezte volna ki. Figyelmeztetett, érvelt és könyörgött. Mrs. Manson súlyos beteg volt, még most is az, de kezd javulni.

Hirtelen fél az orvosságtól, tűnődött Milly. De azonnal rájövök. Az ápolónő hozta a kézitáskáját s beletette az orvosságos üveget s közben a ridikült úgy tartotta, hogy Mrs. Manson minden mozdulatát jól lássa. – Látja? – kérdezte. – Pont olyan, mintha kidobtam volna. És holnap megmondom Babcocknak, hogy nem szereti, mert méreg. – Méreg. Mikor délután itt ittak, akkor valaki a mérgekről tett megjegyzést, s az válthatta ki a félelmet. Egyedül feküdt, félig álmában, félig ébren hallgatta az esőt és újra visszagondolt. Mikor az ápolónő visszament az ágyhoz, azt mondta neki: – Azokkal a pirulákkal nincs semmi

baj, buta. Csak fel szeretném vidítani, mert nagyon kedves. Most már rendben van minden?

De nem, Mrs. Manson nem érezte jól magát. Beszédes szemekkel még mindig az asztalt nézte. Merev és kiszáradt ajkakkal igyekezett szót formálni. Mrs. Manson lát valamit, de csak egyedül ő tudja, hogy mit lát és szeretné elmondani, hogy mit. Ő is jól tudja, hogy ez teljesen reménytelen, de azért megpróbálja.

Milly hirtelen elszomorodott és legyőzöttnek érezte magát. Ez a beteges izgatottság, mellyel egyedül nem tud megküzdeni. Hívja Mansont? Vagy Coryt? Aztán a hálószoba ajtójára, az üvegajtóra nézett. George lenne? Az üvegajtón, a verandán és a kerten túl George biztonságban van otthonában. Az ápolónő most a spanyolfalhoz ment és körüljárta, de nem vette észre a minden mozdulatát kísérő rémült szemeket. A verandán hideg volt s nedves szél fújt. A szél szinte suttogott a fák és a repkény közt, s nedves ujjakkal simított végig az arcán.

George szobájában sötét volt, s az egész villa sötétségbe burkolózott. Milly balra tekintett s végignézett a verandán. A széles veranda a ház végéig ért, s fák és szőlő borította árnyékba. Mr. Manson szobája a verandára nyílt és Bruce Coryé is, de az ő szobájukban is sötét volt. Egyik szobában sem égett a villany.

Mrs. Manson biztosan jól volt, mikor ők lefeküdtek, gondolta magában Milly, különben nem hagyták volna egyedül. Vagy megvárták volna őt, vagy hívták volna Babcockot. Most már tudta, mit fog csinálni. Telefonál Babcock-nak. Még csak negyed egy. Biztosan nem haragszik meg, hozzá van szokva a késői hívásokhoz. És különben is, ennél később volt, mikor elment hozzá és kérte, hogy vállalja el a beteget. Valósággal rajongott Mrs. Mansonért.

Milly mosolyogva ment vissza a szobába. –Lemegyek, hogy hozzak magának egy kis friss vizet – mondta. – Jó hideg vizet. Gondolom nem zavarja, ha egy pillanatig magára hagyom. – Milly nem várta meg az igenlő választ Mrs. Manson szeméből. Minél hamarabb el akart menni, hogy hallja Babcock doktor megnyugtató hangját, hogy hallja mélyen búgó nevetését. Biztosan azt fogja mondani, hogy az ilyen betegnél, mind Mrs. Manson, megszokott az érzékcsalódás és azonnal átjön.

Az ápolónő halkan becsukta az ajtót s lement a földszintre, jól megkapaszkodott a korlátba, hogy ne kelljen villanyt gyújtania. Nem akarta felébreszteni a többieket. Nem feltétlenül, csak akkor, ha szükséges. A hall végén kitapogatta a konyhaajtót. Sehol sem hallott hangot. S még képzelődtem Bruce Coryval kapcsolatban, csúfolódott saját magával.

Mikor bent volt a konyhában, becsukta az ajtót és meggyújtotta a villanyt. A konyhai telefon nagyon szép volt.

Hosszú várakozás után Babcock doktor házvezetőnője válaszolt. Milly valamennyire ismerte az asszonyt, de nem fedte fel kilétét. – Babcock doktort kérem szépen.

– A doktor úr nincs itthon – hangzott a válasz.

Millynek inába szállt a bátorsága. – Tudja, hogy hol van?: – kérdezte –, nagyon fontos lenne.

– Nem, nem tudom, – válaszolta az asszony. –Tíz körül telefonáltak neki, s még nem jött haza. Hagy valami üzenetet?

– Nem, köszönöm, nem. Nem mondta, mikor jön haza?

– Azt mondta, hogy nem tudja. Csak annyit mondott, hogy lehet, hogy későn jön haza és zárjak be. Nem lennék meglepve, ha szülésről lenne szó.

– Ó! Hát úgy gondolom, ha egy órán belül hazajön, akkor… – hirtelen arra gondolt, hogy Babcock csengetni fog és felébreszti az egész házat, Emmát, Hattie-t, Mr. Mansont és Bruce Coryt is. Szinte maga előtt látta, hogy Emma és Hattie miként leskelődnek az aj-

tó mögül, s Mr. Manson és Bruce Cory fürdőköpenyben és borzasán rohannak le a lépcsőn. Kezdett kételkedni. Talán azt fogják gondolni, hogy elhamarkodottan cselekedett és megkérdezésük nélkül telefonált az orvosnak. És tegyük fel, mikor bemennek Mrs. Manson szobájába, az asszonyt alva találják. Saját akarata ellenére a képzelődéstől kifáradva elaludt. Ez elég gyakran megtörténik, s akkor azt fogják hinni, hogy ő bolond.

– Nos? – kérdezte az asszony türelmetlenül – még ott van, s ha ott van, mit óhajt, mit tegyek?

– Ó, sajnálom. Nem, köszönöm, nem kérek semmit. Majd holnap találkozom Babcock doktorral – mondta Milly, s ezzel letette a kagylót. Majd ismét felhívja. Ha Mrs. Manson nem alszik, akkor egy óra múlva. A hűtőben lévő üvegből egy pohárba vizet töltött, s visszament a szolbába.

Az asszony az ajtót figyelte s várta, hogy Miss Sills visszajöjjön. Miss Sills többet volt lenn, mint amennyi idő egy pohár vízhez kell. Ez nagyon jó, mert azt jelenti, hogy Miss Sills a konyhába ment és kakaót készített magának. Néha így tesz. Ha ma este kakaót csinált magának és megissza, akkor nem lesz szomjas és nem issza meg a köcsögből a tejet. Néha előfordult, hogy megitta a köcsögben maradt tejet. Ezt mindenki tudja. Miss Sills ezt mindenkinek elmondta és nevetett rajta. De ha ma éjjel megissza a tejet…

Mikor meglátta a kezeket, sikoltani akart. Szíve és lelke mélyén hangtalanul sikoltott, Emma pedig a kandalló mellett aludt. Az asszony figyelte a sötét, alaktalan tömeget, mely a spanyolfal mögül mászott elő és a padlón ugrándozott, maga után vonszolva vastag, sárga kezeit. Kezek, ahol lábnak kellene lenni. Az alak elég nagy volt és erős, meg tudott volna állni, de nem állt. Felemelkedett és lebukott, mint egy fekete kocsonya és nevető hangot hallatott. Aztán elment.

A kandallópárkányon az óra tovább ketyegett. Percek teltek el számolatlanul. Az asszony a spanyolfalat figyelte.

Aztán a szobája ajtója zajtalanul kinyílt és gyötrelmesen reménykedve fordította el a tekintetét. Emma, Emma. Próbáljon meghallani, Emma.

Az asszony nézte, hogy az alak mint közeledik hangtalanul a puha szőnyegen, aztán ügyesen kinyit két kapszulát és a tartalmukat beletölti a tejben lévőhöz. A kapszulát aztán hintőporral tölti meg, majd befedi és visszateszi az üvegbe. Róla egyáltalán nem vett tudomást, mintha nem létezne, mintha ott sem lenne. Számára olyan volt, mint egy halott…

– Na tessék – mondta Milly –, hát azt hitte, hogy megszököm? – Az ápolónő Mrs. Manson szájához tartotta a pohár vizet. A hűtőből vettem ki. Most pedig maga is, én is aludni fogunk, akár akarunk, akár nem. A villanyt nem oltom el. És nem fekszem le az ágyba, hanem itt fogok aludni a széken, ahonnan láthatom magát és maga láthat engem. Ugyan, ne nézzen úgy rám. Rendben van. Ezt már számtalanszor megtettem ezelőtt, de maga nem tud róla.

Az ápolónő Emma székét az ágy mellé tette. Tudta, hogy bármely szék, melyet Emma magának választott, az mindig kényelmes kell legyen. Mrs. Manson mindent figyelt. Milly a kiságyból kivette a pehelypaplant s még egy takarót a vállára.

A széket az ággyal szembe állította, közelebb volt a lábhoz, mint a fejhez s háttal ült a spanyolfalnak.

Mielőtt Milly letelepedett volna, kinyitotta a verandaajtó mindkét szárnyát. George szobájában sötét volt. Kissé elmosolyodott, s aztán visszament a székhez. Nem is olyan rossz, gondolta magában, majdnem olyan jó, mint az ágy.

Aztán ismét felkelt.

Nagyon szomjas volt és emlékezett, hogy a köcsögben még van egy csészényi tej. Az üres vizespoharat megtöltötte tejjel s mielőtt megitta volna, üdvözölte Mrs. Mansont.

Miss Sills bólintott. Miss Sills nemsokára elalszik. Nagyon mélyen fog aludni és fejfájással fog ébredni.

Reggelre halott leszek…

Hogyan fog történni? Ennél tökéletesebben senki sem tervezhette volna ki ma éjszakára, senki sem fogja tudni, hogy az ápolónő itta meg a maradék tejet. Szerencsés baklövés. Szerencsés baklövés volt, ahogy kitervezték és úgy sikerült. És nem volt rá szükség, egyáltalán nem volt rá szükség. Ez egyszerűen különleges óvintézkedés volt, egy körmönfont, sajátságos tartalékfegyver.

Vajon mennyit kell még várnom?

Nem sokat. Ez túl jó, nem hibázzák el. Sokkal jobb lett volna, ha van rá idejük, hogy még jobban megijesszenek. Szívet tépő fájdalom, hogy így abba kell hagyni. Most már jól ismerem a tervet. Addig akartak ijesztgetni, amíg meghibbanok, túl fáradt leszek, s többé nem érdekel semmi. Aztán mikor itt az ideje és Emmával vagyok egyedül, akkor megölnek. De hogyan? Talán megfojtanak. A megfojtás elég könnyű lenne.

Emma ma éjjel magamra hagyott. Nagyon sok idő állt rendelkezésre. Emma a kandalló mellett aludt ma este, ahonnan nem láthatta a spanyolfalat. De először meg kellett ijeszteni engem, mert ez nagyon izgalmas. Ez estéről-estére megismétlődött volna, addig, míg meg nem unja. Vagy addig, amíg egy igen egyszerű alkalom adódik. Egy olyan alkalom, melyet nem lehet elszalasztani, mint a mai este

Figyelték Miss Sillst és engem? Természetesen figyeltek minket. De most már mit számít ez?

A kéz nemsokára visszajön és végigmegy a spanyolfal szélénél. A fekete alak felemelkedik a padlóról, feláll s az egyik kéz felfedi az arcát és meg fogom látni.

Az arcot a végére tartogatják, mint valami nagy jelenetet. Mint egy hatásvadász rémdráma egyik jelenetét, mikor a nézőket meg kell lepni. De nem az én kedvemért adják elő; az arc nagyon jól tudja, hogy én már tudom ki ő. Ezt most csupán a színész kedvéért adják elő.

Sőt, a kezeket is ismerem. Tudóm milyenek. A padlón, a spanyolfal alatt, egymáshoz közel mozognak, mintha egy állaté lennének.

Ez aztán igazán gonosz.

Miss Sills a fejét oldalra hajtva alszik. Úgy alszik, mint egy kislány.

Mikor reggel megtalálnak, azt fogják mondani**,** hogy álmomban megfordultam és úgy fulladtam meg? „Álmában megfordult... és a párna. Ez olyan csoda, melyet vártunk, de nem tudtuk, nem hittük…”

S vajon a rendőrség elhiszi ezt?

Miss Sills úgy alszik, mint egy kislány.

Tehetnek valamit ellene? Vádolhatják-e hanyagsággal? Vagy valaki azt fogja mondani, hogy szerelmes volt.

Olyan rémes ez a várakozás. Miért tart olyan sokáig?

Végre… Miss Sills! Miss Sills! Miss Sills!

2. rész

Hattie volt az, aki sikoltott. A sikoltás áthullámzott a házon, erősödött és halkult, s nyomában sokkal nagyobb csend támadt, mint azelőtt volt. Még Emmát is felébresztette az álom jótevő menedékéiből.

Emma szobáját Hattie-étől a fürdőszoba választotta el, mely közös volt. Emma tudta, hogy a sikoltás honnan ered, de az utána következő néma csend végtelennek és rémítőnek tűnt. Azt gondolta magában, hogy mindenki meghalt. Még a lélegzet sem hallatszott, pedig mikor az emberek alszanak a házban, azt lehet tudni. Emma felült az ágyban, hogy megnézze hány óra van, ámbár meg volt győződve arról, hogy nincs jelentősége.

Hajnali három óra volt. Vékony, bütykös kezét a szájára tette, nehogy ő is sikoltozni kezdjen. Aztán más hangokat hallatott, ajtók nyílását és csukódását, lábdobogást fenn és a lépcsőkön. Majd lábdobogást a konyhában, s egy széket hallott felborulni. Hangok. Valaki kopogtatott a konyha ajtóján. – Emma? – kérdezte Mr. Cory

Végül sikerült kinyögnie: – Igen, uram?

– Szeretnénk, ha lejönne.

Emma kinyitotta az ajtót és megkérdezte: – Mrs. Manson, Miss Nóra…?

– Jöjjön be a könyvtárszobába – mondta Mr. Cory.

Emma felvette a fürdőköpenyét, papucsba bújt s feltűzte ritkás haját, húzta az időt, mert jól tudta, hogy a következő pillanatokban olyan dolgokat fog hallani, amit egyáltalán nem szeretne. Mire a könyvtárszobába ért, Hattie már ott volt, elevenen és egy takaróba burkolózva. Emma a többieket kereste: – Mr. Coryt, Mr. Mansont és Miss Sillst. Mr. Cory a kandalló melleti állt, Mr. Manson telefonált, Miss Sills pedig nem volt ott.

– Miss Nóra? – dadogta Emma. – Hol van Miss Sills?

– Miss Sillsnek nincs semmi baja. Senkinek sem történt semmi baja, kivéve Mrs. Mansont.

– Nem!

– Babcock doktort szeretnénk hívni. Mrs. Manson öntudatlan és Miss Sills, egészen helyesen, nem hajlandó vállalni a felelősséget. Emma, nem tudna csinálni valamit Hattievel? Teljesen érthetetlen dolgokat mond.

Emma Hattie felé fordult. Hattie átható jajveszékelése elnyomta a telefonbeszélgetést, de azért eleget hallottak belőle, hogy megtudják, Babcock doktor nincs otthon.

– Nem aludtam jól – mondta Hattie –, a repkény nem hagyott aludni. Egész éjjel az ablakot kopogtatta, a faredőnyt kaparta. – Mielőtt elhatározta magát, hogy tovább egy percig sem tűri, órákon át hallgatta. Felkelt az ágyból s kézimunka-kosarából kivette az ollót.

– Le akartam vágni – mondta Hattie – a repkényt. Láttam, mint mozog előre-hátra egy hosszú, fekete, ronda valami ott kinn a sötétben. Akár egy kígyó. Úgy, hogy le akartam vágni. És akkor – Hattie rögtön abbahagyta mondanivalóját, mikor Manson befejezte a telefonbeszélgetést.

– Pleydellt hívtam – mondta Manson. – Az igaz, hogy fiatalabb, mint szeretném, de ő a legjobb, akit sikerült hívnom. Folytassa Hattie!

– Igen, uram. Szóval éppen le akartam vágni a repkényt. Egy kissé kihajoltam az ablakon, s meg is fogtam a repkényt, mikor a kéz lenyúlt.

Cory Mansonra pillantott. Arcuk halálsápadt volt, de mosolyogtak és vállukat vonogatták: – Nincs semmi értelme tovább hallgatnunk ezt – mondta Cory Mansonnak. – Miért nem várod inkább Pleydellt az ajtóban. Nem jön messziről. Emma és én...

Manson hálásan távozott.

Emma azt mondta: – Én nem akarom hallani a többi részét. Úgy látszik, meg van bolondulva. Fel szeretnék menni. Miss Nórát akarom látni.

– Nem beszél rá engem másra senki, sem most, sem soha! – jajveszékelt Hattie. – Még Emma Vinup sem! Mondom, hogy láttam a kart, egy hosszú kart, legalább hat láb hosszú volt. Megfojthatott volna s meg is tette volna**,** de én elijesztettem.

– Hova? – kérdezte Cory halkan.

– Ne kérdezzen ilyesmit Elijesztettem, ennyi az egész. Gondolom fel.

– Hova fel? – kérdezte Cory.

– Hát honnan tudhatnám? – fontolgatta Hattie. – Ha bement volna, akkor azért megy be, hogy csatlakozzék a testéhez. De ha lett volna teste, akkor látnom kellett volna, mert akkor pont előttem áll a földön. De ott nem volt test. Csak ez a kar volt, mely úgy lógott le, mint a repkény, méghozzá éppen az arcom előtt. Legalább hat láb hosszú volt és sárga kesztyűt viselt.

– Sárga! Figyeljen ide, Hattie! Sötét volt.

– Sárga kesztyű volt a kezén, Mr. Cory. Ott nincs teljesen sötét, mert az utcai lámpa halvány fényt ad. Úgy láttam ezt a kesztyűt, akár ónt látom most. Oldalra mozdult, mintha valamiben meg akarna kapaszkodni, s akkor az arcomhoz ütődött. – Hattie kövér ujjaival megtapogatta az arcát**,** miközben szemei vadul forogtak. – Nem ütött meg erősen, de azért éreztem. Olyan volt, mintha nem tudná, hogy én ott vagyok.

Cory Emmához fordulva mondta: – Nem úgy hangzik az egész mintha egy gyerkőc bemelegítőt tartana Mindenszentek előestéjére?

– Nem – válaszolta Emma hajnali háromkor. Ez előkelő lakónegyed. Biztosan evett valamit. Menj, feküdj le, Hattie! Később majd jövök és megbeszélünk mindent. – A pillantás, melyet Emma Coryra vetett, arról árulkodott, hogy ő kézben tartja a dolgokat, és a férfi a:- ő szemében alig valamivel több a semminél.

Miután Hattie a takarót maga után húzva, szipogva távozott, Emma megbizonyosodott, hogy az ajtó legyen becsukva, s aztán azt mondta: – Mr. Brucie, tulajdonképpen mi történt ott fenn? Mi történt Miss Nórával? S tényleg Hattie sikoltozott úgy?

– Ő kellett legyen – válaszolta Mr. Cory.

– De vajon Mrs. Manson hallotta? Az ő ajtója éjjel mindig be van csukva. Én már többször hallottam Hattie t. Igaz, hogy ma éjjel rekordot döntött, de az a szoba elég messze van. Én nem tudom, én...

– A verandaajtó nyitva volt – emlékeztette Mr. Cory Emmát –, és Hattie ablaka a háznak ugyanazon az oldalán van. Gondolom, nyugodtan feltételezhetjük, hogy Hattie keze benne van a dologban.

– Eszméletlen – mondta Emma körültekintőn. – Én nem tudok róla, hogy valaha elájult volna. Soha. Még akkor sem, mikor Robbie… különben ezt ön pont olyan jól tudja, mint én! Mrs. Manson nem az a fajta, aki elájul és jelenetet csinál.

– De most beteg, Emma – makacskodott a férfi.

– Ön mondja ezt nekem? De van valami más is – mondta Emma a homlokát ráncolva. – Ma este nagyon izgatott volt, azt mondhatnám a tekintete eszelős volt. Miss Sills úgy gondolta, hogy valamiféle lidércnyomásos álom lehetett.

Emma azt is elmondta, hogy Miss Sills éjfél körül jött haza.

– Miss Sills nagyon haragudott rám, mintha én tehetnék róla. Én. Ön tudja nagyon jól, hogy az életem is feláldoznám érte. Miss Sills azt mondta, hogy Miss Nóra nagyon meg volt rémülve, igen, ezt mondta.

Cory az ablakhoz ment. – Fényeknél ég a villany… De honnan tudják, hogy meg volt rémülve? Ha egy asszony nem tud beszélni és mozogni…

– Abból, ahogyan nézett. Szörnyen nézett ki – hebegett Emma. – Esetleg valami rossz álom lehetett, de felébredés után is a hatása alatt volt, nem tudott megszabadulni tőle. Miss Sills ekkor leküldött a szobámba. Azt mondta, egyedül jobban boldogul. Mindazonáltal nem tudom, mit csinált.

– Ez éjfélkor történt?

– Igen, tizenkettőkor, vagy kevéssel azután. Mr. Brucie, Miss Sills mit mond?

– Úgy néz ki, hogy Miss Sills tud a legkevesebbet az egészről. Nem hallotta Hattie-t sikoltani. Nem tud semmit sem, hogy mi történt addig, amíg fel nem költöttem. Különben nem volt könnyű felkölteni. És Nóra…– mondta a férfi fel s alá járkálva a szobában. Emma igyekezett türelmes lenni.

– Ha cigarettát keres, akkor az Isten szerelmére, üljön le, én adok. – Emma megkereste az asztalfiókban a cigarettát és a gyufát. – Tessék, itt van – mondta. – Ugye ön hallotta Hattie-t?

– Hát persze. Az én ajtóm nyitva volt a hátsó lépcső felé, és azonnal Mrs. Manson szobájába siettem.

– Én azt hittem volna, hogy odamegy, ahonnan a sikoltás hallatszott – válaszolta Emma.

– Maga sem gondolt volna ilyesmire. Maga is úgy tett volna, ahogy én… De mit hallgatózik?

– Valaki bejött a bejárati ajtón, s nem csengetett. Már ilyen hamar itt lenne az orvos? – Emília kinyitotta a könyvtárszoba ajtaját. A hallból hangok hallatszottak. George Perry jött és az új orvos. Nagyon fiatal. Megyek fel, talán szükség lesz rám – mondta Emma, s már el is tűnt, mielőtt a férfi megakadályozhatta volna.

George esőkabátot vett a pizsamára, a lábán pedig hócipő volt. Nagyon lihegett, mintha szaladt volna. – Láttam, hogy maguknál ég a villany – mondta Corynak. – Éppen az ablakon néztem ki. Ha a kertben akarnak keresni, akkor segíthetek. Éppen ezért jöttem.

– Egyáltalán tudja, hogy miről beszél? – kérdezte Cory barátságosan.

George így válaszolt: – Gondolom, jobb, ha leülök, ki vagyok fulladva. Persze, hogy tudom. Ha titokban akarja tartani azt a dolgot, akkor nincs szerencséje. Pleydellel a verandán találkoztam s ő elmondta, de nem volt rá szüksége rám. Én mindent láttam s nem csodálkoznék, ha Mrs. Manson meghalt volna.

Cory tüzetesen szemlélte George-ot: – Pontosan mit gondol, mit látott?

George elvörösödött. – Nem tudom – ismerte be. – Figyeljen ide! Én nem vagyok az a fickó, aki az ablakból kémkedik a szomszédokra, de…

George elmondta, hogy éppen az ablakhoz ment, hogy kiköpje a fogára tett lenmaglisztes borogatást és nevetségesen fiatalnak nézett ki, mikor erről beszámolt. – A parkon át néztem erre a házra, mert... nos, mert láttam, hogy valami mozog Előre és hátra a verandán. Azt hittem, hogy egy kutya, egy nagy kutya, esetleg egy skót juhászkutya. De errefelé nincsenek olyan nagy kutyák, s ezért tovább figyeltem. – Azt mondta, hogy a kutya egész közel ólálkodott a ház mellett, mintha titokban lopakodott volna valami után, s ez rendben is lenne, mert a környék tele van vakondokkal. Aztán látta, hogy a kutya hirtelen eltűnik. Ekkor már egészen éber lett, s cigaretta után ment. Mire visszaért, a kutya már a

verandán volt. –Nem is csoda, ha Mrs. Manson elájult, ha egy ilyen nagy vadállat portyázik a verandán, s a félhomályban besétál a szolbájába – fejezte be George.

– Van valami elmélete, hogy egy kutya hogyan tud felmászni arra a verandára?

– Helyes ez a hangnem.– mondta George nyájasan. – Abban igaza van, hogy nem láttam fölmenni, de lejönni már igen. Úgy jött le, mint egy majom. Lehet, hogy egy majom volt. Láttam, hogy átugrik a korláton s aztán a szőlőbe kapaszkodik. Gondoljon csak jól bele, igazából nem is láttam, mikor földet ért. Ekkor átrohantam a szobámon és a cipőm kerestem. Talán majom volt, de akár a sátán kutyája is lehetett. Nem tudom és nem is nagyon érdekel, eltekintve attól, hogy sürgősen meg kell keresni és le kell lőni. Egészen libabőrös leszek már a gondolatától is… Hogy van Miss Sills?

– Miss Sillsnek nincs semmi baja.

– Örvendek, hogy ezt hallom – mondta George kissé szemrehányó hangon, és úgy látszott, mintha még mondani akarna valamit, ami esetleg nem helyes. De egészen ártatlanul folytatta: – És hogy lehet, Hogy Pleydell jött Babcock helyett? Nem mintha Pleydell nem lenne jó orvos. Tudom, hogy az. Anyámnál is volt egyszer, de átlátott rajta, mint a szitán. De azt hittem, hogy ez a ház a Babcock érdekeltsége.

– Babcockot egy másik beteghez hívták – mondta Cory.

– Pleydell azt mondja, hogy Hattie még a halottat is felriasztotta volna.

– Igen Figyeljen ide, erről ne beszéljen senki másnak! Még cikket találnak írni rólunk az újságban, s ebből már elegünk van. Ne mondjon semmit, ami megijesztené a szomszédokat! Maga jól ismeri Hattie-t.

– Persze, hogy ismerem. Hisz segítettem Hattie-nek nemlétező egereknek csapdát állítani. Pleydell szerint ez alkalommal egy hat láb hosszú kart látott.

– Pleydell túl sokat beszél. S nyilvánvalóan Manson is.

– Nem viccelek, de anyám is. Csak várja meg, amíg ő meghallja! Az ajtója alatt becsúsztattam egy cédulát, melyben megírtam, hová megyek. Abban az esetben, ha azt akarja, hogy itt őgyelegjek és. segítsek keresni. Tudja, abban az esetben, ha elhatározzák, hogy komolyan veszik a dolgot.

– Márpedig, George…

– Abban az esetben, ha találnánk valamit, ami úgy néz ki, mint egy állat lábnyoma. A föld át van ázva és a nyom meglátszik. Vagy valami más, letépett levelek, törött ágak s így tovább. Vagy emberi lábnyomok. Tudja, lehet, hogy valami besurranó tolvaj volt. Nem kutya volt, hanem egy férfi, aki Mrs. Manson ékszereit akarta ellopni.

– Az ékszerek biztosítva vannak.

– De nem eléggé, hogy halálra ne rémítsenek érte. Sokkal jobb lenne, ha mi ketten kimennénk, és egy kissé körülnéznénk. Gyorsan körülnéznénk, hogy megnyugtassuk magunkat.

Cory elnézően válaszolt: – Fejezze be az ábrándozást, George! Már elegem van belőle.

– De nekem nincs – panaszkodott George. – A verandán a repkény le van szakadva, s délután még nem volt. Éppen most vettem észre Hattie ablakából.

– Tudja jól, hogy túl sötét van ahhoz, hogy az ilyesmit most meg lehessen látni.

George a zsebébe nyúlt s kivett egy elemlámpát. – De nem így – mondta körüljáratva a lámpa fényét a szobában. – Akkor világítottam vele, amikor átjöttem, s láttam, amit láttam.

– Tegye el, George és legyen felnőtt!

– Anyám is éppen ezt mondja mindig – jelentette ki George. – Légy felnőtt.

Egy darabig ültek s egyik sem szólt egy szót sem. Egyszer csengetlek, s Cory ment, hogy megnézze, ki az. Mikor visszajött, azt mondta, hogy Babcock érkezett meg. Az orvos végre hazament s megtalálta az üzenetet, melyet Manson hagyott neki.

George fel s alá járkált a szobaiban. Enyhe érdeklődést mutatott, mikor a fiatal Pleydell vörös arccal – nyilvánvalóan még nem tért egészen magához a letolástól az ajtóhoz jött, s kérte, hogy kísérjék Hattie-hez. Cory ment vele. Ezután George az ablakhoz ment és halkan füttyentett. Apja és anyja zseblámpákkal felfegyverkezve jöttek a nedves füvön a s aztán az ösvényre tértek, mely a bejárati ajtóhoz vezet. Apja csak félig volt felöltözve, de anyján kesztyű, kalap, sőt fátyol is volt. George visszament a székhez és várta, hogy csengessenek.

Milly azt mondta, hogy neki nincs szüksége semmire sem. De Mr. Manson azt mondta:

– De igenis van. Jöjjön le és igyék valamit, ha itt végzett – s azzal elment, megnézni, ki csenget.

Milly az ágy mellett állt Emmával és Babcock doktorral együtt, s a puha paplant simogatta, hogy megnyugtassa magát, s halkan beszélt, ' bár erre most egyáltalán nem volt szükség. Mrs. Manson mély álomba merült.

Babcock hallgatott, s egyik gömbölyded kezét az állára tette. Miután Milly befejezte a történetet, azt mondta:

– Képtelenség. És borzasztó.

– Én nem hallottam semmit – mondta Milly. –De ha hallom, akkor sem rémültem volna meg. Én már hallottam Hattie-t azelőtt is, sikít akkor is, ha csak egy bogarat lát. De szegény Mrs. Manson.

– Ugyan, ugyan – felelte Babcock –, most már túl vagyunk rajta.

Milly Mrs. Manson csukott szemét nézte. Pleydell igazán remek volt. Felélesztette az ájulásból, vagy bánni is volt, és úgy beszélt az asszonnyal, mint egy felnőtt, értelmes emberrel kell. Úgy mesélte el, amit ő Hattie lidércnyomásos álmának tekintett, mintha ő maga álmodta volna, s Emmának vele együtt kellett nevetnie. Mrs. Manson élénken figyelt, s állandóan az orvos fiatal arcát nézte. Aztán Pleydell adott neki egy nyugtatót, de nem az asztalon lévő üvegből. Az orvos az üveg után nyúlt, de az asszony tekintete félúton megállította. Akkor az orvos saját, új táskájából vett elő egy üveggel, s megmutatta az asszonynak, hogy lássa, de ez még akkor is visszautasította. Emmára nézett, mintha hozzá szólna, mire Emma azt mondta: – Itt alszom a szobában és ezután is így lesz. – Ezután már minden rendben volt, Mrs. Manson elaludt, és Emma az ágyon ülve ásítozott, s csak éppen azt nem mondta, hogy menjenek ki.

Babcock megérintette Milly karját: – Jöjjön, Miss Sills, itt már nincs mit tennie. Hallotta, hogy Mr. Manson mit mondott. Egy kis üdítő, maga is megérdemli, és nekem is szükségem van rá. Hosszú, fárasztó napom volt, s nyomorúságos éjszakám. – Ezzel az orvos kivezette Millyt a szobából s végigvezette a hallon, mintha beteg lenne.

Miss Sills nagyon megkönnyebbült, mert attól félt, hogy szemrehányást tesznek neki, hogy elaludt. De az orvos igazságos és megértő volt. Két csodálatos ember, Pleydell és Babcock, gondolta boldogan.

A hallban két ajtó kivételével mindegyik nyitva volt s a szobákban égtek a villanyok. Jobb oldalon volt a Mrs. Manson fürdőszobájával szomszédos rózsaszínű szoba, melyben most Mr. Manson lakott. A szobában a rózsaszínű takarók félre voltak lökve, a lepedők a földre lógtak, a verandára nyíló ajtó nyitva volt, de a függönyöket még nem húzták szét. Úgy látszik, Mr. Manson sietve távozott a szobából. Mr. Manson szobája nagyon furcsa volt.

Bal oldalon, Robbie szobája be volt zárva. Ez a szoba mindig be volt zárva. Ha valaki benézne, sötét, porlepte szobában találná magát. Vajon a lepedők még mindig a Robbie ágyán annak? Sima fehér lepedők, melyek csak ott gyűrődtek össze, ahol a teste volt, s a puha, fehér párnán még mindig látszik a feje nyoma? Nem. Nem, az ágyon a lepedő sima, mert nem aludt benne.

A Robbie szobája mellettiben Bruce Cory lakott. A barna szoba – ahogy nevezték –, angol stílusú szoba volt, amilyeneket angol filmeken lehet látni. Sima, sötét, nehéz, de mégis csinos bútorokkal berendezett szoba. A nagy öltözőasztalon drága teknős, ébenfa vagy kristály kefék és tégelyek. Mr. Bruce úgy ugorhatott ki az ágyból, mint egy cserkész, nem számít, hogy ki sikoltott. Nem számít, mi történt. A lepedőket s a barna takarókat szépen, ízlésesen összehajtva hagyta. A mosdó a szomszéd szobában volt, s utána a konyhába vezető lépcső következett..

Bruce Cory szobájával szemben, a hallból Mr. Manson lakosztálya nyílt, melyet most nem használt. De most volt benn valaki. A fürdőszobában és az öltözőszobában égett a villany. Az öltözőszobában kihúzott fiókokat lehetett látni, mintha valaki nagyon sietve keresett volna bennük valamit. Szanaszét zsebkendők a földön s az egyik nyitott fiókból sötétkék nyakkendő lógott ki. Minden sötétkék és vajszínű… „Vajon mit keresett ilyen lóhalálában? Revolvert – a zsebkendős fiókban? Könnyen meglehet. Sikoltás az éjszakában…”

A második csukott ajtó Mr. Manson lakosztálya mellett volt. A padlásszoba ajtója. Babcock doktor kezét az ápolónő karjára tette. – Biztosan reszket a kezem – gondolta Milly. – A térdem reszket, s nagyon fáj a fejem. – Az ápolónő Babcock doktorra mosolygott, hogy tudtára adja az ónosnak, hogy mennyire hálás. A földszintre vezető széles lépcső pont előttük volt.

– Holnap vegye könnyedén a dolgot – szólt az orvos. – Ne aggódjék a beteg miatt, most már kielégítő az állapota. Sétáljon és gondoljon kellemes dolgokra! Nem engedhetjük meg, hogy maga kimerüljön! – folytatta az orvos a lépcsőn lefelé menet.

Miss Sills már ezelőtt is látta George apját a kertben piszmogni, George őszülő, nyakigláb hasonmása. Régi tweed felöltője, melye a pizsamára vett, nedves és gyűrött volt. Tartózkodónak és boldogtalannak látszott félrehúzódva a kandalló mellett. Alice Perryt is ismerte, habár csak távolról. Alice Perry tetőtől talpig elegánsan volt felöltözve. Senki sem mutatta be őket.

Milly az ablaknál levő székhez ment. hogy a villany fényén kívül legyen. Cory italt hozott neki. Mikor aztán egy kicsit körülnézett, a távoli sarokban Pleydellt pillantotta meg. Az orvos igyekezett egy nagy fotelben meghúzni magát, s úgy nézett ki, mint egy kórista fiú, aki a püspök szavára vár.

Már hajnali négy óra is elmúlt, de akár délután négy is lehetett volna, ha kinn nincs sötét és benn nem égnek a villanyok, s a ruhák nem annyira különfélék. George úgy néz ki, mint egy hülye. Ha alkalma lesz rá, meg is fogja mondani neki. S ráadásul még vigyorog is. Pedig egyáltalán nincs min vigyorogni.

Alice Perry gyöngyözőn, feltűnést keltőn nevetett, mint társaságban szokás. – Rendes körülmények között úgy alszom, mint egy kisbaba – jelentette ki –, de ma éjjel nyugtalan voltam. Persze hallottam, hogy George le s fel járjál, de azt hittem, a foga miatt. Aztán hallottam, hegy az én nagy George-om is jön-megy. Ekkor én is felkeltem s megtaláltam a kis George elképesztő levelét. Természetesen mi is jöttünk azonnal, ez már szomszédi kötelesség. A drága Mrs. Manson. Én csökkenteném Hattie fizetését, ha nálam dolgozna.

Erre mindenki elnevette magát.

– A gonosztevő persze a szél volt – mondta Cory. – George az mondja, hogy leszakította a repkényt. Legalábbis ezt látta.

– Ó, természetesen a szél volt az ok – állapította meg Alice Perry. – A mi krizantémunkat is mind a földre verte. Mutattam is neked, drágám, miközben jöttünk. George édes, *nagy* Georgie, mutattam, nemde?

Mr. Perry bólintott.

– Meglehetősen viharos szél fújt – jegyezte meg Manson –, rémítően süvített a fák között, szinte emberi hangot hallatott. Annyira emberinek hangzott, hogy egy pillanatig azt hittem, hogy Hattie sikoltott ilyen nagyot.

Megint mindenki nevetett. Hattie nagyon komikus alak, gondolta Milly. Csak a nevét kell említeni, s máris mindenki harsogva nevet.

Babcock is közbeszólt: – Erős szél fújt a városban is, egyáltalán nem tetszett nekem.

– A szél, a szél – kántálta George, mire mindenki ránézett. A fiatalember éppen a zseblámpával játszadozott, hol meggyújtotta, hol pedig eloltotta.

– Tedd már el – mondta Alice Perry –, nagyon nevetséges vagy, s különben a kezed sem tiszta.

– A szél, a szél – kántálta ismét George – Állandóan a gyermekverseket juttatja eszembe. Robbie-nak és nekem is volt belőle, s egyes verseket kívülről megtanultunk. Nagyon, nagyon kedvesek voltak. Idézek is egyet, a címe: *A szél*. Szövege a következő: *„És bármerre hallottalak elmenni téged, úgy suhogtál, mint a hölgyek szoknyája a füvön.”* – Maguk közül mindenkinek így hangzik, vagy csak én vagyok érzelgős?

A társaság éppen olyan jól nevetett George-on, mint amennyire Hattie-n is. Még a kis Pleydell is elnevette magát, az igaz, hogy túl hosszúra nyújtotta.

Milly hirtelen mérgesen tekintett rá, mire az orvos elpirult. Miért mindig a hülyék érdekelnek? – kérdezte magában az ápolónő. S különben én miért vagyok itt lent? George miért nem mutat be a szüleinek? Miért maradjak itt, mint egy kábszeres? Azért, mert kábszeres vagyok.

Ezzel felállt, s azt mondta: – Elnézést kérek mindenkitől, de nekem fel kell mennem.

De mielőtt kiment volna a szobából, a többiek ismét beszélgetni kezdtek. Hallotta, hogy Babcock valami megjegyzést tesz a masszőrrel kapcsolatban. A masszőr hírneve nagyon jó volt, Babcock még a városban megérdeklődte. Elhatározta, hogy a kezelést minden este folytatják, mert Mrs. Manson nagyon jól reagál rá. George valami megjegyzést tett Hattie-vel és a masszőrrel kapcsolatban.

Milly becsukta az ajtót és a nevetés újból kitört. George volt az, akin ismét nevettek. A fiatalember IQ-ja hatos.

Milly már félúton volt a lépcsőn, mikor George megindult utána. A fiatalember nem szólt egy szót sem, csak szorosan átölelte. Ez sokkal jobban esett, mintha gyűrűt húzott volna az ujjára. Először történt meg, és ettől a fiatalember IQ-ja az égig emelkedett, pontosan az égig-

– Reggel átjövök – súgta George.

Az a halvány fény a nap, a vasárnap reggeli nap. Az ott pedig Emma. Éppen most jön ki a fürdőszobából, kezében hőpalack, csésze és pohár. Minden tisztára mosva és megtörölve ragyog. Nem maradt semmi nyom. Egyáltalán semmi.

Félig csukott szemmel figyeld Emmát, ez régi fortély.

Emma a nedves foltokat dörzsöli a szőnyegen és eltünteti a négy kéz nyomát. Felszedi a padlóról a megszáradt leveleket s közben a szélről motyog valamit. Nemsokára semmi nyoma sem marad az éjszaka történteknek. Tönkretesz engem.

A lámpaüvegen van egy repedés. Vajon észreveszi!" Új repedés az én szép lámpámon. Nem fog tetszeni neki, dühös lesz és morogni fog emiatt. Emma vagy Miss Sills, bármelyik megteszi. Emma vagy Miss Sills az ágy fölé hajol, és azt mondja: – Milyen nagy kár. Valami történt a lámpával, pedig olyan nagyon szereti. Tudja valaki, hogy mi történt a lámpával?

A lámpát két nagy, sárga kéz a nagy sietségben a földre lökte. És azután már nem volt elég világosság, hogy látni lehessen, sem hogy biztonságban gyilkolni lehessen. Nem hallatszott semmi sem, csak a lámpa puffanása és két ember légzése. De nem az én lélegzetem. Én a sötétben visszatartottam a lélegzetem s az éppen annyi, mintha elbújtam volna. Két ember lélegzik. Az egyik Miss Sills a széken, a másik pedig az ágy fejénél. Miss Sills lassan, altatószerrel elkábítva lélegzik, a másik pedig gyorsan a rémülettől.

Az asszony várta, hogy Miss Sills felébred. De Miss Sills nem hallotta, hogy a lámpa leesett, egyáltalán semmit sem hallott. De lehet, hogy valamit érzett, mert álmában megrázkódott és nyöszörgött. Szegény Miss Sills. Nem, gazdag Miss Sills. Gazdag és erős Miss Sills, aki megajándékozta őt egy másik nappal.

A négy kéz négykézláb mászott a spanyolfalhoz s a biztonságba. Megrémült, de a szerepet végigjátszotta. Ha Miss Sills felébredt volna, csak egy alaktalan tömeget lát négykézláb. Akkor ő is úgy sikoltott volna, mint Hattie. Aztán pedig azt mondták volna neki: – Kedves Miss Sills. maga ki van merülve, ez igen sok volt magának. Egy pár hét pihenésre van szüksége. – S akkor Miss Sills többé nem lenne itt. Akkor többe nem lenne itt.

Vajon elviszik a lámpát, mielőtt valaki észrevenné a repedést, valaki, aki rendes? És ha igen, akkor mivel magyarázzák majd meg?… Semmi sem számit, tudod jól, hogy a lámpát elviszik. Felejtsd el a lámpát és gondolj valami másra. Talán eszedbe jut valami, valami csekély dolog.

Hattie. Mennyi idővel később történt ez? Egy perccel, két perccel azután? Ilyen sötétben ki gondol az időre Az új orvos, akit Ralph hívott, túl fiatal, túl tapasztalatlan, de kedves és ösztönösen okos. Rögtön tudta, hogy hiába kínálja a pirulát a saját üvegéből, de nem kísérelte meg kideríteni, hogy miért Az orvos üvegje új volt és úgy nyitotta ki, hogy en is lássam. Egy tökéletesen megbízható új üveg, s Emma itt van a szobában, úgyszintén Miss Sills is… Ebből elég, térjünk vissza Hattie-re. Talán Hattie…

Az új orvos azt mondta, hogy Hattie azért sikoltott, mert lidércnyomásos álma volt. De Miss Sills azt mondta, hogy Hattie-t az ablak melletti repkény rémítette meg. Mindketten hitték is, amit mondtak, legalábbis azt mondták a többieknek. De Hattie minden levelet, minden szemet és minden indát jól ismert azon a szőlőn. Hattie egy fekete alakot látott, melynek négy keze volt, de igyekeztek lebeszélni erről. De Hattie beszélt róla mindenhol és mindenkinek. Ráadásul a boltosokkal. A boltosok gyakran fecsegnek, s a pletyka gyorsan terjed. Vajon elég világosság volt, hogy Hattie láthassa azokat a kezeket? Ha pedig Hattie beszélt azokról a kezekről a kellő személyekkel… Ebben az esetben ki a kellő személy?

Valójában ki tudja? Te tudod. Te láttad azt a férfit, aki csinálta azokat. Ez titok volt, egy tréfa. Az a férfi azt mondta neked, hogy neked csinálja ajándékba. A férfi így mondta: – Ki keres mindig két pár kezet? – s mikor ezt mondta, nevetett.

Gondolkozz! Csak gondolkozz! De kell legyen még valaki, aki tud róla, aki bejött a szobába és meglátta. De ki? Ki jött be a szobába?… Ugyan, ugyan, ismét rossz irányba kutatsz. Engeded, hogy gondolataid elkalandozzanak, láttad a férfi arcát. Ez nem tesz jót neked. Ismét hallod hangját. Állj meg egy pillanatra, és gondolj valami másra! Kényeztesd magad, mint Miss Sills kényeztet téged! Nem buta dolog. Folytasd. Mondd magadnak jó kislány, édes baba… Én jó kislány vagyok, édes vagyok, baba vagyok.

De most térjünk vissza a múlt éjszakára. Lehet, hogy elnéztél valamit, valamit, ami beszélni fog neked, ujjal mutathatsz rá. Nemsokára. Nemsokára.

A lámpa a padlóra esett. A sötétség. A várakozás. A sikoltás. Aztán semmi. Semmi, semmi, semmi. Mondj le róla!

– Maga ébren van – mondta Emma. – Ez igazán nagyszerű. Miss Sills már behozta a reggelijét. Maga úgy aludt, mint egy angyal, s ez azért történt, mert tudta, hogy maga mellett vagyok.

Emma etetni kezdte, kanalat és üvegcsövet használt ehhez, s közben fontoskodva állandóan csacsogott és izgett-mozgott. A telefon állandóan őrülten csengett. Mindenki hallotta, hogy milyen nagyon megijedt, s őszintén sajnálják. Babcock doktor, a Perry házaspár és az a kedves, kis, új orvos. De aztán megint elment. Mrs. Perry nagyon finom zselét hozott ebédre, s egy üveg sherryt. Tessék megenni ezt a tojást és akkor mindenkit beengedek, hogy lássák magát.

Miss Sills előkészítette a széket. – Túl hűvös van a verandán ülni – mondta Miss Sills. Gondolom, most az ablaknál fogok ülni. Olyan kellemes a napsütötte ablaknál s szundikálhat, mini egy kis cica. Tudja, hogy most több alvásra van szüksége…

Nézze csak Emma, az úrnő azt a régi takarót kéri. Rendben van, meg fogja kapni, ha elhelyezkedtünk. El van kényeztetve, igen, el van kényeztetve. A jövő héttől kezdve fegyelmet vezetünk be.

Emma a reggeli tálcát kitette a hallba, s a széket az ablakhoz gurították. Az asszony hallotta, hogy a látogatók bejönnek, halkan jártak, mint jól nevelt emberekhez illik, akik tudják, hogy nehéz éjszakát vészelt át.

– Lássuk a lábakat – mondta Emma – mindenkinek a lábát. Láttam, hogy kint jártak a kertben és nem szeretném, ha nyomokat hagynának a tiszta padlón.

– Nyomot? – csodálkozott George Perry.

– Levelet és homokot. Egész éjjel ki- és bejártak és térden állva kellett feltisztítanom.

A látogatók körülvették az asszonyt, mosolyogtak és bókokat mondtak. Az asszony bátor volt és úgy viselkedett, mint egy katona. Szép asszony, és semmi kétség, napról-napra jobban lesz. Ő a jó reggelt Mrs. Manson, ő a kedves Mrs. Manson, aki annyira megijesztette őket. Ő a kitűnő Mrs. Manson, kitűnő… Az asszony behunyta a szemét, mert nem akarta látni az arcukat. Úgyis tudta-a hangokról, hogy ki hol áll vagy ül.

Miss Sills az ablakfülkében lévő széken ült és szólt valakinek. – Nem, ne vegye el azt a takarót! Tudom, hogy meleg van, de ő így akarja.

– Mrs. Manson most alszik, Miss Sills?

– Nem, csak pihen, de ez nagyon jó jel. Mindig így csinál, mikor látogatók jönnek hozzá. Csak nyugodtan beszéljenek tovább. Szereti, ha hangokat hall maga körül, nem igaz Babcock doktor?

– Ó, hát persze, hát persze. És ha szabad kérdeznem, mi a jó szomszédunk sherryjének a jövője?

Ralph bizonytalanul, habozva válaszolt: – Hát, gondolom, hogy…

– Kilenc óra – mondta Babcock doktor. –Nehéz éjszakánk volt.

– Emberek! Ez a *különleges üveg* Mrs. Mansoné.

– Emma, gondolja…

Emma elégedetten vette tudomásul a dolgok ezen társasági fordulatát s az ebédlőből behozta a házi sherryt. Poharakkal csörömpölt, energikusan jött-ment, végül aztán lecsillapodott.

– Örvendek, hogy végre leülhetek – mondta. – Nagyon fájnak a lábaim. Nem is csoda, hisz öregasszony vagyok, de senki sem gondol erre. Itt egy embernek két pár kézre van szüksége.

Hallják! Hallják! Hallja mindenki! Emma idéz valakit, Emma ugrat minket. – Hát nem hallják? Figyelják Emma szemét, figyelják azt, hogy merre néz. Mondja még egyszer, Emma! Mondja még egyszer, Emma!

– Köszönöm szépen a dicséretet – mondta Emma. – Nem érdekel. Nagyon szédülök, ezt nem lehet bírni. Néha-néha szeretnék szundikálni egy kicsit.

– Mindent megkaphat, amit a szíve kíván, Emma. A ház a magáé.

– Örvendek, hogy ezt hallom – felelte Emma –, mert most, ebben a pillanatban szeretnék valamit.

Aztán bekövetkezett.

– Szeretnék engedélyt kérni arra – mondta Emma, hogy megszabadulhassak az ágy mellett levő lámpától.

– Mi baja van a lámpának' – kérdezték.

– Célszerűtlen, ennyi az egész. Igen nagy árnyékot vet és útban is van.

Emma, nézz a lámpára! Nézz rá!

Vajon Emma… nem, várj, ne nyisd ki a szemed. A szobában vendégek járkálnak, s valaki a széked mögé állt. Valaki azt várja, hogy lássa, ha te… *Vedd el a kezed a nyakamról. Hát nem várhatsz, míg sötét lesz?*

– Hé! – Miss Sills volt mellette. – Hé, mi történik itt? Mitől borzong? Hisz forró, mint a kályha. Nyugodjon meg, drága, nyugodjon meg. Most már rendben van?

– A lámpa – mondta George. – A lámpa emlékeztet engem valamire. Mondják, helyes, ha a múlt éjszakáról beszélünk?

– Miért ne? – így Babcock doktor. – A múlt éjszaka el van feledve. Lámpát mondott?

– Igen. És azt gondolom, az volt a döntő pillanat, valaki fellökte.

– Miről beszél? – kérdezték tőle.

– Emmának nem tetszik a lámpa. Éppen az ablakon néztem ki, mikor a szoba hirtelen sötétbe borult, körülbelül két vagy három percre. A kicsike a spanyolfal mögül már kinn is volt. De a nagyobbik, mely az ágy mellett volt, kiment, megállt és ismét visszajött.

– Te meg vagy bolondulva – mondta Miss Sills. – A lámpa égett, mikor elaludtam, s akkor is égett, mikor Mr. Cory felébresztett. Igaz, Mr. Cory, vagy pedig én vagyok bolond?

– Senki sem bolond és George-nak is igaza van. Mikor bejöttem, a lámpa a földön volt s én átestem rajta. – Aztán bánatosan folytatta: – De én visszatettem az asztalra és, hála Istennek, égett. Ez nagyon rossz pillanat volt.

– A padlóra esett? – kérdezte George tanácstalanul.

– A padlóra esett? – ismételte Miss Sills. – Hát, én nem hallottam. El kellene bocsátani engem. Csak arra emlékszem, hogy Mr. Cory a lelket is majd kirázta belőlem, hogy felébresszen, és Mr. Manson pedig körbeszaladgált. Bocsásson meg, Mr. Manson, hogy ezt mondom.

– Kedves Miss Sills, ez rágalmazás. Én meglehetősen egyenes vonalban szaladtam, de rossz irányba. Egyenesen leszaladtam a hátsó lépcsőn, mert felismertem Hattie harsonaszavát. Aztán, félúton a lépcsőn, hallottam, hogy Mr. Cory teljes hangerővel könyörög magának, hogy adjon valami életjelt.

Babcock doktor a szomorúság és nevetés, a sóhajtás és kuncogás közt ingadozott. – Borzalmas, borzalmas, de vannak mulatságos oldalai is.

– Én nem hallottam semmit – ismetelte Miss Sills. – El kellene bocsátani engem, de kérem, ne tegyék.

– Több sherryt kellene innia – mondta Bruce Miss Sillshez menve. – Íme. minden jó, ha a vége jó. És Hattie-ről beszélve, jó emberek, hallott-e valaki valaha egy jávorszarvast?

A vendégek Hattie nevébe kapaszkodtak, s róla kezdtek beszélni. Hattie egy jávorszarvas; olyan, mint egy jávorszarvas. A bal arcéle? Nem, buta, a jobb is! S nincs ott egy bibircsók is?

Az orrán? Álljunk meg, álljunk meg, már évek óta nem nevettem ilyen sokat. A drága Mrs. Mansonnak tetszeni fog ez, s ha jobban lesz, el kell mondanunk neki. Hattie jávorszarvas és bibircsók van az arcán. Hattie…

Emma a szoba másik végében örömteljesen kiáltott fel. – Nézzenek ide! Nézzenek ide! A lámpa el van repedve. Most már nem lehet használni, nem elég biztonságos. Mindenszentek napján eladjuk a vásáron.

– Emma, milyen csodálatos egy darab? –mondta áhítattal Mrs. Perry. – Mr. Manson, kérem, adja nekünk. Ebben az évben én vagyok az elnök a vásáron és rettenetes, hogy senki sem akar adni nekünk semmit.

– Nem tudom, de nem látom be, miért ne.

– Nem is tudom elmondani mennyire hálás vagyok, drága George, leszel szíves vinni, George, ne fütyülj! Nem rendes dolog, mikor szegény Mrs. Manson… George!

– Rendben van – mondta George. – De hogy képzelik el, hogy egy ilyen nehéz lámpa felborul? Ezt is a szél csinálta?

– Szél? Ó, kétségtelenül. Szegény báránykám, nem tudta egyedül…

– A levelekről, kis ágacskákról, nem is szólva a homokról és sárról, melyet befúrt. A szép, tiszta padlómra. A verandaajtót csukva kell tartanunk – szólt közbe Emma.

– Minden eshetőségre felkészülve, csukva kell tartani – javasolta George.

– Mii motyogsz, George? – kérdezte Alice Perry.

– Egy verset idézek magamban az én kis verseskötetemből.

– Nos, fejezd be, senkit sem érdekel!

– De engem igen – makacskodott George. –Figyelj ide! Még mindig a szélről van szó, mely letépi a repkényt a verandán s felborít egy tizenöt fontos lámpát. *„Én láttam azokat a dolgokat, melyeket te is láttál, de mindig saját magad dugtad el.”* – Gondolom, haza kellene mennünk.

Hirtelen székeket tologattak, a poharakat az asztalra tették, hangok keveredtek, mondatok fedték egymást. „Mr. Perry, ön nem szólt egy szót sem.” „George, drágám, ne igyál több sherryt.” „A lámpa, Mrs. Perry, ne szaladjon el nélküle.” „Kedves, köszönöm, és minden az idegen misszióért s ez olyan sokat jelent, George, már mondtam, ne igyál több sherryt; a szemed máris olyan furcsa.” „Köszönjük a látogatást, igazán köszönjük.” „Igen, Miss Sills, már megyünk. Ne nézzen olyan elégedetten, már mind megyünk. Ezek a kis sherry-összejövetelek mindenkinek jót tesznek. George, George, nem fogom még egyszer mondani.”

Végre elmentek. Mindenki elment.

Emma a poharakat szedi össze. Emma mindent megmos, lemossa az ujjlenyomatokat, feltörli a sárpecséteket, Emma odaadta a lámpát. Semmi sem maradt, egyáltalán semmi, s a padlóról is feltörölték a nyomokat csak éppen én látom, milyenek voltak… Emma meglátta a repedést a lámpán, s képesek voltak azt mondani, hogy a szél verte le.

Mindenki, csak George nem. Volt valami a hangjában, ugye, ugye? Ő nagyon jól tudja, hogy nem volt szél, legalábbis olyan erős, hogy leverje a lámpát, nemde? George, jusson

eszedbe a szél. Vicceltél a széllel, pedig nagyon jól tudod, hogy nem volt tréfa, igaz. Emlékezzél a szélre és arra a kis verseskönyvre. Én adtam neked, George. Egyet neked adtam és egyet Robbie-nak. Robbie és George, George és Robbie. Mindig együtt voltak… George!

George az egyetlen, aki tud a kezekről, ő is éppen akkor látta, mikor én, s George az egyetlen, aki tudja, hogy megpróbáltam erre gondolni. George a kellő személy, George az, akiben megbízhatok!

Emma hallotta a kézzel kapcsolatos mondatot, de ennyi az egész. Állj meg**,** csak lassan, készíts egy jegyzéket, mint a bevásárláskor. Mire van szükséged?

Szükséged van Hattie-re, aki látta a kezeket, szükséged van Hattie-re, hogy beszéljen, és szükséged van George-ra is, hogy hallja. Szükséged van Emmára is, hogy elismételje a mondatot. Szükséged van George-ra, hogy hallja.

Szükséged van… – szükséged van George-ra. hogy emlékezzék rá… De ha Hattie…

Az a kéz a nyakamon. Azt gondoltam, hogy megáll a szívem.

Figyelj! Emma!

– Mikor megy le, levihetné a poharakat a konyhába – mondta Emma Miss Sillsnek – , de ne ébressze fel az úrnőt, hogy elbúcsúzzon tőle. Én egész idő alatt mellette fogok ülni. Nem fog semmiben hiányt szenvedni, s-ha felébred és éhes, oda fogom adni az ebédjét. Nincs semmi szükség arra, hogy rohanjon. Az orvos azt mondta, hogy ne fárassza ki magát. A konyhában pedig ne álljon le pletykálni Hattie-vel. Ha az igazat akarja tudni, annak az asszonynak hiányzik egy kereke Ez nagyon szép kis kabát. Nekem mindig kedvencem volt a piros. Most pedig induljon.

– Igen, főnővér – felelte Miss Sills…

Miss Sills sétálni megy és piros, kabát van rajta. Figyeld Miss Sillst! Nyisd ki a szemed és leskelődjél Miss Sills után! Nem számít, merre megy, a piros kabátot nagyon jól lehet látni. Nézd meg a gyerekeket vasárnapi ruhájukban! A nagyobb gyermekeken sötétkék és barna ruha van és halványkék vagy vörös a kisebbeken. Büszkeséggel tele fiatal szülők. De ki az az asszony zöld kabátban és kalapban?

Emma, ne beszélj! Emma maradj már csendben! Emma, az az asszony zöld kabátban és kalapban.

– Szóval elhatározta, hogy felébred és figyel, ugye? A székem ideteszem maga mellé. Ismerem magát, mikor a látogatók itt voltak, úgy tett, mintha aludna, de rögtön, ahogy megérezte, hogy a jó, öreg Emmával van egyedül, elhatározta, hogy felébred. Az ott Miss Sills, gondolom, az anyját megy meglátogatni. Nahát, no nézd csak, nézd azt a takarót! Szeretném tudni, mi történik vele! Én takartam be vele egész szorosan, igen, egész szorosan. Nem lehet… ejnye, ejnye, egészen bele van gabalyodva a rojtokba. Én már majdnem azt hittem… de nem, ilyesmit nem tud csinálni… Lám, így most jobb. Nem fogja tovább sérteni az én kislányomat. Milyen csúnya, nagy piros folt. . Miss Nóra, maga egyáltalán nem figyel rám. Mit néz olyan nagyon? Mi van ott kinn? Minden ugyanaz, mint rendesen szokott lenni, hacsak nem Miss Sillsről van szó. Persze, ha nem tud még az öreg Emmára sem figyelni… Nos, remélem, meg van elégedve. Az a nő úgy csavarog, mintha ő nem éppen úgy dolgozna a megélhetésért, mint mi!

Ő az! Ő az! Miss Byrd. Az ápolónő, aki Miss Sills előtt volt. Rajta volt az a zöld kabát, mikor elment! De visszajött! Visszajött, valamiért, vissza kellett jönnie. Tudja, hogy valami baj van, és többé nem akarja eltitkolni. Ő tudta vagy látta, esetleg csak sejtette; mindenkit figyelt és nyugtalan volt. Látszott rajta, hogy figyelt és hallgatózott. Szóval elküldték. A beteg nyugtalan, Miss Byrd, mást kell hívnunk. Meg kell értenie, ez nem vonatkozik a munkájára. Ez nem bírálat a maga részére, Miss Byrd. egyáltalán nem, de a beteg

nem érzi jól magát, s nem akarjuk ezt. Mr. Manson talán egy pótcsekkre gondol… nagyon hálásak lennénk… Az ápolónő egyáltalán nem látszott meglepettnek, sőt majdnem mosolygott. Olyannak látszott, mintha várta volna ezt.

Miss Byrd. Mindenki nevetett Miss Byrdön, mert olyan volt, mint egy héja.

Miss Byrd, Miss Byrd, itt vagyok az ablakban. Nézze! Az a lány abban a világospiros kabátban az én új ápolónőm. Állítsa meg, Miss Byrd, és mondjon neki valamit, bármit! Barátkozzon össze vele! Sillsnek hívják, Milly Sills. Kedves lány, udvarias és szívélyes. Beszéljen vele, tudja hogyan kell! Mondjon el neki mindent, amit tud! Mit tud, Miss Byrd? Mit látott vagy mit hallott? Már majdnem ott van, Miss Byrd, az a lány az élénkvörös kabátban, kalap nincs rajta. Ott van, figyeljen, ott van! Maga előtt, pont maga előtt. Kívánjon neki jó reggelt, mondja azt, hogy milyen szép nap van, kérdezze meg tőle a park nevét, kérdezzen bármit. Állítsa meg, Miss Byrd! *Miss Byrd!*

Ugyan, ugyan, csukd be ismét a szemed. Ne sírj… Te jó kislány vagy, te kedves vagy, te kicsi vagy. Te vagy az én jó, jó kislányom.

A lámpa eltűnt, s a nyomok is a padlóról. Miss Byrd… felejtsd el Miss Byrd-öt! Most más nap van, a mai nap. Mennyi is van hátra ebből a napból? Hat óra? Hat óra múlva sötét lesz. Töltsd el az utolsó pillanatig, de ne reménykedj, semmi félelem. Töltsd el az éjszakára való készülődéssel. Ma este menni fogsz…

Itt az ideje, hogy ismét felmenj a padláslépcsőn. Menj fel a padláslépcsőn, ahogy eddig is felmentél, s mikor felértél, akkor emeld fel a fejed. Pont úgy, ahogy azelőtt is tetted. Ez az előkészület egyféle… Menj fel!

Alice Perry zseblámpával a kezében járt körbe a nappali szobában s töprengő szemmel méregette az asztalokat. – Senkinek, csak Nóra Mansonnak kellett Ámor-díszítésű fodros lámpaernyő. Méghozzá az ő korában! Egy fiatal lány szobájában elmegy, igen; meglehetősen kedves egy fiatal lánynál, de Nóra Mansonnak! Méghozzá Ámor!

– Az drezdai porcelán – mondta George kedvesen. – Karácsonykor adta neki Bruce Cory, és az asszony erősen leszidta. Pokoli sokba került. – A fiatalember az ablakhoz ment és a sövénykerítésre nézett. – Emma nagyon bőkezű a mások tulajdonával, főleg ha az a másik nem tud beszélni… Véletlenül nem figyelted Cory arcát, mikor ez történt?

Az anya azt mondta: – Akkor éppen nem figyeltem, George, de ez a repedés nem is látszik, ha az ember megfelelően helyezi el a lámpát. Kitűnően néz ki a megfelelő fal mellett. Tudod, én azt gondolom, az emberek nem… – George, nem gondolnád, hogy tökéletesen tisztességes, ha én…

– Hál persze – mondta George. – A Mindenszenteki vásárra adj egy indián férfit és mondd meg a hölgyeknek, hogy elvettél tőlük egy vacak ócskaságot.

Alice leült a zseblámpával az ölében, s ragyogó mosolyt küldött a fia felé. – Hol van az apád, drágám?

– Fent van, ebédig lefeküdt. Úgy gondolom, én is azt fogom csinálni.

Alice ismét elmosolyodott. – Mi bajod van, édes? Fáj a fogad, vagy túl sok sherryt ittál, vagy pedig te is szerelmes vagy Nóra Mansonba?

– Mindenható Isten – mondta George – , nem káromkodom – , s egy széket véve, leült anyjával szembe. – Mondj még többet, ne állj meg, folytasd!

– Nos, Bruce Cory szerelmes Nórába. Én mindig gondoltam erre, s ma reggel elhatároztam magam, hogy figyelni fogom. Ralph Manson vak kell legyen. Szerelem, gyűlölet, van úgy, hogy nem lehet megmondani, de ahogy Bruce Cory nézi őt! Ha Ralph Manson leszállna arról a magas lóról s egy kis figyelmet szentelne a feleségének és a sógorának, akkor meglátná, amit én láttam.

– Mit láttál? – kérdezte a fia.

– Nos, semmit. Csak azt akarom mondani… de úgysem értenéd meg.

– De igen.

– Nem. Te mindig egy hősnőt csináltál Nóra Mansonból. Sokszor azt gondoltam, hogy vele többel törődsz, mint velem. De sohasem avatkoztam bele. Mindig azt akartam, hogy neked a legjobb legyen.

– Ez hülyeség – mondta George. – Még tucatszor sem voltam a múlt évben abban a házban. Legalábbis addig, amíg Robbie…

– Na és mi baj van azzal, amit mondtam? –sóhajtott Alice. – Olyan savanyú képet vágsz. Nem szeretsz anyáddal beszélni?

– Robbie, én Robbie-ra gondolok. Hát persze, hogy szeretek beszélni veled, de mikor Robbie neve felbukkant…

– Hátborzongató, ugye?

– Nem. Nekem lelkiismeret-furdalásom van Robbie-val szemben. Én nem tudtam, hogy… Figyelj ide, mindig szerettem volna kérdezni valamit. Azon az utolsó napon láttad Robbie-t?

– Én? Az biztos, hogy nem.

– De aznap délután, hónapok óta először, látogatóba mentél oda. A bejárati ajtóhoz értél, s akkor ők megállítottak téged. Mindig csodálkoztam, hogyan választottad éppen azt a különleges napot és órát.

– Úgy látszik, hülye gyermekem van – panaszkodott Alice. – Én *nem* választottam azt a különleges napot és órát, és *nem* állítottak meg. Egyszerűen az volt az érzésem, hogy látnom kell Nóra Mansont, s ezért mentem át. De mikor azt mondták, hogy alkalmatlan időben jöttem, persze rögtön elmentem.

– De nem nagyon messzire – válaszolta George

– Nem.

– Én az állomásról jöttem az utcán, mikor te kijöttél a verandájukról. Ezután a ház oldalához mentél és felnéztél a padlásszoba ablakára.

Alice nemtörődöm módon egyik ujjával megpöccintette a fodrozott lámpaernyőt. – Helyes, tényleg ezt tettem. A magyarázat pedig meglehetősen gyerekes, ezt meg kell értened. Mikor ajtót nyitottak, hallottam, hogy Emma sír, s nagyon aggódtam emiatt. Bár egymástól távol nőttünk fel, azt sohasem feledtem el, hogy mindketten anyák **v**agyunk és fiunk van.

– És sejtelmed sem volt arról, hogy mi megy végbe náluk? Nem láttál semmit sem? S az a kis pillantás a padlásszoba ablakára csak hamisítatlan anya az anyáért ösztön volt?

– Drága George, nem várom, hogy megértsd az érzelmeimet. Várj addig, amíg neked is lesz gyermeked. Én most sem tudom, mit csináltam akkor. Most már nem is emlékszem rá.

– Itt ki tudlak segíteni. Felnéztél a padlásszoba ablakára; s aztán térdre ereszkedve kerestél valamit a fűben. Valósággal magával ragadott ez a művelet. Tán négylevelű lóherét kerestél?

– S ezt miért nem említetted idáig? – kérdezte az anya.

– Eddig nem volt rá alkalom. Azt a napot, Robbie napját, fekete felhő takarja, s úgy látszik, mindenkit beburkol. Abból, ahogy az emberek tesznek, azt gondolnád, hogy akkor az egész világ megállt és senki sem mozdul.

– Rendben van, csak ne nézz úgy rám – mondta az anya, s szeme George-ról a kerti ablakra siklott. – Láttam őt. Robbie-t. Annál az ablaknál ültem, s láttam Robbie-t végigrohanni az ösvényen a ház felé. „Korán jött haza” – gondoltam. „Milyen kár, hogy Nóra

nincs otthon.” Láttam reggel autóval elmenni. Aztán egy kis idő múlva bementem a szobámba, hogy sétára öltözzek át, és igazán véletlenül megláttam, hogy a padlásszoba ablaka nyitva van. Azt gondoltam, hogy Robbie az írásain dolgozik, pedig most a napon kellene lennie. És abban a pillanatban igen furcsa dolog történt. Láttam, hogy valami kirepül az ablakon s a fűbe esik. Valami fényes dolog volt Igazán nagyon izgatott lettem. De nem tettem semmit sem. Sétálni mentem s közben mintha Nóra Mansont láttam volna. Ezt meglehetősen ostoba beszélgetésnek tartom!

– A kulcs volt – állapította mg George.

– Mi?

– A padlásszoba kulcsa volt. Robbie bezárkózott és kidobta a kulcsot.

Az anya nem válaszolt rögtön, végül azt mondta: – Te nem láttad, hogy én felvettem.

– Nem. Csak azt láttam, hogy felállsz, és hazafelé indulsz. Ami pedig a beszélgetést illeti, igazad van. Miért is tesszük ezt? Régi történet, mely régen feledésbe merült. Mint Robbie is. Tulajdonképpen ki kezdte?

– Te kezdted – mondta az anya.

– Lehet, hogy én kezdtem. Nos, a kulcsot sohasem kapták meg. Manson új zárat tétetett az ajtóra.

– Ma reggel láttam… Itt ülünk, s úgy teszünk, mintha nem lenne semmi dolgom. El kell készítenem az ebédet, pedig semmi kedvem hozzá. Nézd a kezeimet, undorítóak! A mosogatólé! Nem tudom elképzelni, hogy más asszonyok miből tartanak cselédet, és én nem tudok. Egész Larchville-ben nincs nálam kitűnőbb gazdasszony s mégsem marad soha egy centem sem. Pénz! Hányingerem van tőle.

– Lehel, hogy igen sokat gondolsz a pénzre.

– Hát. ha igen, akkor az azért van, mert itt én vagyok az egyetlen, aki gondol rá. Nézz magadra és apádra! És nézz Ralph Mansonra! Vess egy pillantást a mi házunkra és nézd meg az övékét! Én ismertem Ralph Mansont, mikor meg senki volt, egy kis tisztviselő, s most lényegében az övé a bank. Az egyetlen dolog, amire ebben a világban egy férfinak szüksége van, az egy kis törekvés, hogy józan ésszel gondoljon a jövőre, mint…

– Mint ki?

– … Hogy ne legyen szerelmes egy nincstelen senkibe, nagyon jól tudod, kire gondolok… Ha az asszony meghal, akkor a férj gazdag lesz.

– Nem – válaszolta a fiatalember könnyedén – , ha az asszony meghal, akkor Cory még gazdagabb lesz. Az a Cory család pénze. És mivel Robbie már meghalt…

Az anya bosszúsan felelt: – Most már igazán mennem kell ebédet készíteni. George, milyen gazdag Bruce Cory?

– Dúskál pénzben.

– Több pénze van, mint Ralph Mansonnak?

– Mansonnak rettentő nagy fizetése van s a hirtelen gazdagodó körökben forog. Ez pedig sokat segít rajta.

– Erre gondoltam én is…George, mi van ott, mit bámulsz?

George a kerti ablaknál volt. – Az ott Milly a piros kabátban, most indul sétálni. Rendszerint nem ilyenkor szokott menni.

– Ugye hallottad, hogy kényeztetik azt az asszonyt? Pihenj, idd meg ezt, edd meg azt, vigyázz magadra, kincsem. Manson, Cory és Babcock így becézik. Ezek a férfiak!

– Mi a véleményed Millyről, anyám?

– Majd ha itt lesz az ideje, akkor megmondom, George… te igazán biztos vagy benne…

– Igen, biztos vagyok benne.

Milly felvette az arany és piros labdát, mely a lábához gurult s óvatosan a kövér, kék ruhás, sárgaréz gombos tengerészhadapród felé dobta. A labdát azonnal visszadobták, de most a gyomrának ütődött. Az ápolónő ismét visszadobta: – Te egy bundás alma vagy – mondta neki –, de most már legyen elég.

A lány a park túlsó végéhez ért itt már nem volt több pad, de átellenben az utcán, ahol a buszok megállnak, a Larchville-i Asszonyok Ligája a juharfa törzse köré padot csináltatott. Az otthona csak pár percnyire volt innen, ahol valószínűleg sült csirke és csokoládétorta várja, s egy kis jó terefere. De nem volt éhes s beszélgetni sem volt kedve. Legalábbis nem olyanfélét, mely rá várt.

Nem lennék képes eltitkolni semmit, mondta magában, és sohasem tudtam. Az anyja pedig aggódna, és azt mondaná, hogy nem biztonságos hely és hagyja ott a beteget. Nem megyek haza, határozta végül el.

Hattie ütődött, tisztára ütődött. A sherrys poharakat mosta, s közben a hálószoba felé pillantgatott. – Menjen be és nézze meg maga is, Miss Sills! A repkény még mindig lóg, friss törés a szőlőn. Hosszú, vékony ág, olyan, mint egy kígyó, és egyáltalán nem hasonlít egy karra. A kar, az kar volt és nem repkény.

Az ápolónő csodálkozva es hitetlenkedve nézett Hattie-re. – Mi van a karral? – kérdezte.

Hattie leírta, megmagyarázta és megint átélte az éjszakái. A kar végén kéz volt, a hat láb hosszú kar sárgás színű kézben végződött. Világossárga volt. Nagy kéz, szétterpesztett ujjakkal. A kéz olyan volt, mint egy tengeri csillag, amilyeneket az akváriumban lehet látni. Egyszerre csak leereszkedett, az arcom előtt himbálózott s aztán felemelkedett.

– Fel?

– Fel oda, ahonnan jött. Nem tudom, honnan jött, de oda ment. Én nem aludtam Miss Sills, és nem is álmodtam. Sőt ráadásul a fejem fölött lépéseket hallottam. De senki sem akar rám hallgatni, még az orvosok sem. „Nehogy Mrs. Manson meghallja, hogy ilyeneket mesél, mert valami rossz ízű orvosságot adunk magának.”

Ha nem ébredek fel**,** mikor felébredtem, akkor talán ki is raboltak volna minket.

– Egy tengeri csillag alakú sárga kéz? – csodálkozott Milly.

– Remélem, nem fog csalódni – mondta végül Hattie.

Milly a fa alatt lévő padhoz ment és leült. Mikor arra gondolt, hogy az anyja mit csinálna a Hattie által látott kézzel, elszállt minden bátorsága. Nem, ezzel nem tud szembenézni. Egy kicsit pihen itt, s aztán visszamegy. Azt azonban senki sem tudja, hogy Emma mit fog csinálni. Esetleg megint beengedi Perryéket. Ez már túl sok lenne. Mrs. Manson rettenetesen néz ki… Mrs. Perry pedig azt mondaná: – Úgy**,** hát maga Miss Sills? – s ezzel elfordulna. Mr. Perry pedig vállon veregetné, és nem mondana semmit sem. George pedig…

Álmodozásából egy hang ébresztette fel: – Magának nagyon jó szíve van.

Egy zöldkabátos és kalapos asszony mosolygott rá, s így folytatta: – Remélem, nem haragszik meg, ha maga mellé ülök. Már a parkban figyeltem magát. Nagyon kedves a gyerekekhez, s ezt értettem a jó szív alatt.

Milly elpirult: – Köszönöm szépen – válaszolta.

Valahogy ismerős volt neki az asszony. Éles, keskeny**,** erősen bepúderezett arcon petytyes fátyol. A rúzs és a púder úgy hatott, mint egy álarc.

– Maga Mrs. Manson ápolónője, ugye? – kérdezte az asszony.

– Igen, én vagyok – felelte Milly ismét a nőre pillantva. Ideges kezek, kutató szemek, állapította meg. Valami képzelt beteg, aki ápolónők után jár? Legközelebb mikor kijön, más ruhát vesz magára. A kabát alól kilátszik a köpeny, s a fehér cipő is árulkodó.

– Láttam kijönni a házból. A parkban üldögéltem… – Valamennyire ismerem Mrs. Mansont. Hogy van?

Képzelt beteg, aki mellesleg nagyon kíváncsi.

– Köszönöm, most sokkal jobban van – mondta Milly. Most pedig szaladj, el – tette hozzá magában. Úgy érzem magam, mintha nagyító alatt lennék.

– Nagyon örvendek ennek – mondta az asszony nyugodtam. – Valahol azt hallottam, hogy visszaesett. Örvendek, hogy nem igaz.

– Ó, nem. Most már sokkal jobban van.

– Ismerem az egész családot – folytatta az asszony. – Nem közelebbről, de ismerem őket. A Manson családot, Bruce Coryt és a szomszédokat, a Perry családot, és természetesen Babcock doktort is.

Milly kényelmetlenül fészkelődött. A nyugodt hang túlságosan elérzékenyült. Vajon el akar mondani nekem valamit? – tűnődött a lány. Vagy pedig azt szeretné, ha én mondanék neki valamit? Hirtelen eszébe jutott az ismeretlen vásárló, aki a barátnője, Marge könyvesboltjában egy tízcentes üdvözlőlap vásárlása ürügyén megpróbált felvilágosítást szerezni róla. Fejezd be udvariasan, amilyen hamar csak lehet, mondta magának, és gyerünk tovább.

– Sajnálom, hogy nem tudom a nevét – mondta az asszony merev és erőltetett mosolylyal. – Tapintatlan, hogy beszélek magával s még a nevét sem tudom. Engem Byrdnek hívnak. B-y-r-d. New Yorkban lakom, de gyakran jövök ide. mert olyan kellemes. – Az asszony beszéd közben Milly arcát figyelte. – Byrd – ismételte –, Miss Byrd a nevem.

Milly mosolygott, de nem szólt semmit.

– Emma jól van? – kérdezte a nő. – Emmát is ismerem.

Egy busz közeledett a megállóhoz, s Milly az órájára pillantott – Ejha, ez a Glendale-i busz, ez azt jelenti, hogy rohannom kell – mondta, s ezzel felállt.

Miss Byrd megfogta a karját. – Nagyon szeretném, ha… mit is akarok mondani Miss.. Miss… ha még maradna egy percet!

– Borzasztóan sajnálom, Miss Byrd, de az anyámhoz kell mennem. Majd még találkozunk – mondta Milly, s beleveszett a tömegbe, mely a busz felé hömpölygött, átment az utcán. s gyorsan az otthonával ellenkező irányba sietett. Miss Byrd úgy nézett ki, mint aki engedményt tesz egy ápolónő anyjának.

Marge lakása egy pár háztömbbel odább volt. Milly csengetett az ajtón, de senki sem jelentkezett. Aztán végigment egy kicsi, elhagyatott mellékutcán s egy kopott, petróleumtól bűzlő üzletben vett magának egy tábla csokoládét s egy tubus fogkrémet… Ha Miss Byrd lemosná arcáról a púdert, egész emberi kinézése lenne, gondolta magában. De lehet, hogy még akkor sem. Úgy nézne ki…

Azt mondta magának, hogy most már elég volt Miss Byrdre gondolni. Milly lassan továbbment, s közben a csokoládét eszegetve igyekezett agyonütni az időt s halogatta a hazamenetelt. Miért nem megyek már vissza oda, ahova tartozom?

* * *

Menj fel. Fel kell menned.

A padlásszoba ajtaja nyitva volt, az utolsó szerszám leesett a földre. A kezei fájtak, csak ennyit érzett az egészből. Emma közvetlenül mögötte volt, Ralph és Bruce pedig előtte tolakodtak.

– Fáj a kezem – mondta az asszony. – Ralph, add ide a kezed, hogy megfogjam. Bruce, te is nyújtsd ide a tiédet! Ne hagyjatok!

Ralph így válaszolt: – Itt van, drágám, de jobb szeretném, ha nem…

Bruce imigyen szólt: – Nóra, most már nem állhat meg.

A padlásszoba lépcsőjén huzat volt, felülről jött lefelé, belekapaszkodott a ruhájába s összeborzolta a haját. Az asszony azt gondolta magában: „Tévedünk ezzel kapcsolatban, s este pezsgőt iszunk, meg kell ünnepelni, hogy tévedtünk. *Ő* itt ír fenn s bezárta az ajtót, mert nem szereti, ha írás közben zavarják, ilyenkor halott a világ számára és nem hall minket. Az asszony nevetve a fia nevét kiáltotta, de nem jött ki hang a torkán.

Ralph azt mondta: – Nyitva kell legyen egy ablak.

– Nyitva is van – felelte Bruce –, az utcáról láttam.

Az asszony így válaszolt nekik magában: – Hülyék, hát persze, hogy nyitva van az ablak. A fiúnak szüksége van levegőre. Ott mindig olyan fojtó a levegő.

A felfelé vezető út szinte végtelennek tűnt, azelőtt sohasem volt ilyen sok lépcső. Szinte úgy érezte, hogy évek teltek el, mire félig felértek. Emma erősen lihegett mögötte. Emmának nagyon nehéz volt feljönni. Mi ez? Csak a lépcsők, ez minden, a sok lépcső. Emma meg van öregedve.

Tíz az egyhez, hogy a fiú felment aludni, fogadott magában az asszony. Lenn a bankban igen sok munkát adnak neki, s ő utálja a számokat és nagyon hamar kimerül. Kifáradt, ezért korán jött haza s felment aludni azon a kopott, régi díványon, melyet nem engedett eldobni. –De miért mondogatod magadban tíz az egyhez? Sohasem szoktál így beszélni… Azért beszélsz így, mert nem akarsz gondolkozni. Nos, jobb, ha gondolkozol. Gondolj bele erősen és szégyelld magad, hallgatod irtózatos történeteiket. Irtózatos, nem, inkább bűnös! Beperelhetnéd, könnyen beperelhetnéd az egész bagázst, hogy ilyen dolgokat mondanak. Tíz az egyhez.

– Bruce – mondta az asszony –, túl gyorsan mész.

– Nagyon lassan haladunk, Nóra. Te csak hátráltatsz minket.

– Nem, nem! Ralph, Bruce, fogjátok meg a kezem!

A padlásszoba padlója most azonos magasságban volt az asszony szemével, s a nyugati ablakon beáradó napsugár aranyszínben fürösztötte. Az asszony most felpillantott.

– Mit csinál ott a fiú? – kiáltotta Emma mellette. – Robbie, fejezd be, bármit is csinálsz, és azonnal gyere le ide!

Robbie cipői a napfényben fürdő padló felett himbálóztak a levegőben. Robbie barna cipői, az ő…

Az asszony egyedül ment előbbre és megállt a fiú előtt. Mikor az arcába akart nézni, fejét fel kellett emelnie, mert a fiú a szarufán függött.

Mikor Emma meghallotta a tálca csörömpölését, felpillantott. – Nem kellett volna behoznia – mondta. – Már éppen csengetni akartam, hogy a többieknek is hozzák az ebédet. Igen hamar jött vissza.

– Unatkoztam – felelte Milly az asztalra téve a tálcát.

– Nagyon jól néz ki – mondta Emma –, az a zselé nagyon jól néz ki. Mrs. Perry kitűnően főz. Lehet, hogy magát is meg fogja tanítani – fejezte be Emma barátságosan.

– Vegye el a munkakosarát, Emma. Kérem, a kézimunka nehogy beleérjen a levesbe. Köszönöm. Miért nem kér meg, hogy majd adjak az esküvői tortából. Még elszalasztja az alkalmat.

– Miért olyan beképzelt? – kérdezte Emma.

– Nem vagyok az – mondta Milly levetve kabátját. De igen, az vagyok, és nem tudom, miért. Gyűlölök mindent. Lehet, hogy aludnom kellene egy kicsit. Az ápolónő a tolószékhez ment. – Halló, drágám. Nem láttam én magát már valahol?

– No, nézd csak, már ébren van? Most ébredhetett fel – mondta Emma a székhez menve, s mindketten állhatatosan mosolyogtak.

– Jól nézünk ki és ki vagyunk pihenve a szundikálás után – mondta Emma. – Most pedig az utolsó morzsáig megesszük az ebédünket, mert ha igen, akkor vacsora előtt ihatunk abból a finom sherryből. Ugye Miss Sills?

– Én nem tudok róla, én az éjszakás ápolónő vagyok, s csak tizenegykor jövök.

Emma diadalmasan nevetett: – Nem kedves kislány, Miss Nóra? Nem boldog, hogy egy ilyen lány forog maga körül, mint Miss Sills? Nem gondoltam volna, hogy valaha még nevetni fogok ebben a házban. Én soha… – Emma hirtelen meggondolta magát és így folytatta: – Miss Nóra, én… én hozok egy új lámpát és én vagyok az egyetlen, aki tudja, milyen kell. – Aztán az ajtónál megállt és habozva kérdezte: – Magával mi van? Az anyjánál ebédelt?

– Nem vagyok éhes. De siessen, mert egy óra múlva sötét lesz.

Milly kibontotta a súlyos asztalkendőt, gondosan szétterítette, s megcsodálta a pazar monogramot. Gyengéden megütögette a vékony s mozdulatlan kezekkel a takaró alatt. – Nehogy rosszat gondoljon Emmáról és rólam – mondta. –Mi rajongunk egymásért. Most pedig lássunk hozzá és együk meg, amit Hattie főzött. Amint maga is látja, ez húsleves. Ez pedig, maga is látja, borjúmirigy. És itt van Mrs. Perry zseléje, mely úgy remeg, mint a kocsonya. Nem akarja az édességgel kezdeni, s majd aztán eszi meg a többit, csak éppen… csak éppen a hecc kedvéért?

Mrs. Manson szemei állhatatosan kapcsolódtak az övébe.

Milly visszatette a desszertes kanalat a tálcára s abbahagyta a csacsogást és a szakmabeli mosolyt, mert nagyon elszomorította az, amit Mrs. Manson szemében látott. Mrs. Manson egy szakadék széléről tekintett rá.

– Mrs. Manson – mondta Milly halkan – Mrs. Manson, én nem azt adtam magának, amire szüksége van. Megpróbáltam, de azt, amit én „ettem, azt bárki más is megcsinálta volna. Magának sokkal többre van szüksége, úgy látszik, mindennap több kell. Nemcsak arról van szó, hogy beteg és boldogtalan. Én nem vagyok nagyon idős, Mrs. Manson, de kórházban dolgoztam s nagyon sok olyan beteg embert ápoltam, amilyent maga sohasem látott az utcán, és soha nem is álmodta, hogy olyan is van. És most az utóbbi napokban kezdtem felfedezni a hasonlóságot azok és maga között. Ez szörnyű, Mrs. Manson, de meg kell mondanom. Maga és én barátnők vagyunk, ezt mindketten tudjuk, s a barátnők mindig megmondják egymásnak az igazat. Maga nagyon beteg és boldogtalan. Egész éjjel és egész nap a halált lesi, figyeli és várja, hogy intsen magának. Ez nem helyes. Magának nem kell meghalnia. Orvosi szempontból erre nincs semmi ok. Semmi ok, hacsak maga nem akarja, s ebben az esetben én nem tudom megakadályozni. De meggyógyulhat, ha jobban akar lenni. Most sokkal jobban van, mint volt, és senki sem tréfál, mikor ezt állítja. Maga nagyon jól ismer engem és tudja, hogy én nem viccelnék még akkor sem, ha fizetnének érte. Maga a barátnőm, Mrs. Manson, és nem szeretem, ha így néz ram. Ha segít nekem, akkor nem engedem meghalni.

Mrs. Manson egy pillanatra becsukta a szemét és melle úgy emelkedett és süllyedt, mintha felfelé mászna.

– Így már jobb – mondta Milly. – És az is rendben van, ha sír. Maga sírt mikor bejöttem, de Emma előtt nem akartam mondani semmit. Az Isten szerelmére, Mrs. Manson, nagyon szeretném tudni, egy régi barátja nevét, akivel együtt jártak iskolába. Valaki, aki a maga társaságából való. Valaki olyan, aki segítene nekem. Valaki olyan, aki meg tudná mondani nekem, hogy milyen a maga lelke, és hogyan reagált, ha valami rosszul sikerült. Nekem az az érzésem, hogy maga mindig helyesen cselekedett, nem számított, miről van szó. És ez megijeszt engem. Ez azt jelenti, ha valami rossz, akkor rettenetesen rossz, és ha helyesen cselekszik, és jól gondolkozik, akkor sem tud változtatni rajta.

Miss Sills, Miss Sills, nehogy valaki meghallja, hogy ilyeneket mond. Nem ma és nem ma éjjel. Holnap biztonságban lesz, de ma nem, s ma éjjel sem. Holnapig ne beszéljen senkivel sem. Holnap majd megkérdezik, s akkor beszélnie kell. Holnap, holnap reggel… Miss Sills, Miss Sills, a parkban volt egy asszony. Nagyon jól tudom, hogy ő segíthetne mindkettőnkön. A szívemben éreztem ezt. De ő nem beszélt, figyeltem őt és nem beszélt, s maga elment.

– Mondtam, hogy jól tette, hogy kisírta magát – mondta Milly. – Nézzen rám, kezd olyan lenni az egész, mint egy közönséges meghűlés. Na tessék. Én is kezdek ismét felélénkülni, és ez nagyon helyes. Holnapig nem beszélünk szomorú dolgokról. Mit óhajt először, zselét vagy pedig levest? Levest? Nagyon helyes.

Emma lépett be a szobába a lámpával s úgy nézett ki, mint egy gyermek, aki egy senki által nem óhajtott dologból valami szépet csinált.

Milly örömmel jegyezte meg: – Hozza csak ide azt a lámpát, Emma! – Szeretném, ha Mrs. Manson is látná. No de ilyet! A másikat a Mindenszenteki vásárra küldték. Sohasem láttam fehér elefántot gyöngyökkel.

– Ez saját tulajdonom – mondta Emma méltatlankodva. – Már évek óta megvan, és nagyon vigyáztam rá. Én szeretem a gyöngyöket.

– Hol vásárolta?

– Ne törődjék vele! Kellemes, tompa fénnyel világít, jól esik a szemnek. És hogy vagyunk?

– Kitűnően – felelte Milly.

– Ma este megint elmegy? – kérdezte Emma. – Babcock doktor azt mondta, hogy mehet, s egy kicsit vegye könnyedebben a dolgokat.

– Mi rejtőzik emögött az önzetlenség mögött?

– Hát, azt gondoltam, ha maga itthon lesz, akkor én kisurranhatok egy kicsit. A nővérem lányának most született az első gyermeke – s összesen csak öt font, s mégis annyi bajt okozott neki. Egy szó mint száz, szeretném hallani, miként henceg a nővérem.

– Menjen nyugodtan. Ma nem akarok még egyszer kimenni. Az öt font éppen elég, hadd hencegjen a nővére.

– És maga még férjhez sem ment. Nem mondta el nekem, hogy ma délelőtt hova ment és mit csinált.

– Nem csináltam semmit, csak sétáltam egy kicsit. S egy furfangos gyerkőcnek visszadobtam a labdát. Ó, igen és összeismerkedtem valakivel.

– Óh, igen, akkor biztosan meg is hívta.

– Nem, nem hívott meg. Egy asszony volt, s azt mondta, hogy ismeri… ugyan, ugyan, Mrs. Manson kérem.

– Lehet, hogy a kanál nagyon tele volt. Legalábbis én úgy találom.

– Ne idegesítsen, Emma! A buszmegállóban ismerkedtem össze vele, s azt mondta, hogy ismeri magát, Emma. Azt is megkérdezte, hogy van maga.

Miss Sills! Emma! Emma, figyeljen ide! Ezért könyörögtem. Figyeljen ide, Emma. Miss Byrd volt, tudom, hogy Miss Byrd volt. Emma, kérdezze meg, kérdezze meg…

Emma azt mondta: – Én ismerek mindenkit ebben a városban s engem is ismer mindenki és tudja ki vagyok. – Emma lesimította a kötényét, majd az órára nézett s így folytatta: – Megígértem Hattie-nek… Hogy néz ki az az asszony?

– Mindennapos, kivéve az arca. Igen sok púdert használ.

– Nem ismerem – felelte Emma.

– Zöld kabát és kalap volt rajta – válaszolta Milly.

– Legalább hét vagy nyolc asszonyt ismerek, akiknek zöld kabátja és kalapja van. Minden barátnőm tudja, milyen vagyok. Akár le is mondhat arról a zseléről, Miss Sills. Hát nem látja, hogy nem kell neki? Majd Hattie-nek adom. Különben megígértem Hattie-nek, hogy amíg ő pihen, addig én vigyázok a bejárati ajtóra és felveszem a telefont. Ha akar valamit, akkor csengessen nekem. Később mindenesetre még visszajövök – fejezte be Emma a mondanivalóját, miközben kivitte a tálcát.

Milly jól betakarta Mrs. Mansont, a székét az asszonyé mellé tette. Mrs. Manson ismét becsukta a szemét, olyan volt, mint mikor egy ajtó becsukódik. Nem volt mit tenni.

Milly mögött a hallba vezető ajtó nyitva volt, s a ház csendbe burkolózott. Az asztalon lévő rózsáról hullni kezdett a szirom, kezd hervadni, hervadozik. Nem az a tartós fajta, amilyen lenni szokott. Csak egy napig tart s aztán elhervad.

A szék alacsony volt s ahol ült, onnan csak a sárguló fákat lehetett látni az éggel a háttérben. Időnként lehullt egy levél, lassan szállt a levegőben, mintha csak tudná, hogy az első magányos út a naptól lefelé az enyészet, felé vezet.

Nevetséges dolog a meleg szobában borzongani. A tűz elő van készítve, csak éppen meg kell gyújtani, amikor akarja. Csak éppen, át kell mennie a szobán. De ez igen nehéznek tűnt, túl sok fáradozást igényel. Fáradt vagyok, gondolta magában és miért ne lennék? Talán szunyókálhatnék egyet. Legalábbis megpróbálhatom. A lány sóhajtott, s feje előreesett.

Egymás mellett ültek, szemük be volt csukva, de csak az egyik aludt. Az óra tovább ketyegett, de csak az egyik tartotta számon a percek múlását.

Négy óra már elmúlt, mikor Babcock doktor bejött a szobába. Milly felébredve, akadozva mondta: – Igazán sajnálom, Babcock doktor, de úgy látom, hogy Mrs. Manson pihen és én…

Az orvos leintette a bocsánatkérést: – Elragadó kép, Miss Sills, igazán elragadó és egyáltalán semmi baj sem történt, egyáltalán semmi. – Az orvos felemelte Mrs. Manson egyik kezét. – Van valami változás? – kérdezte. – Attól félek, hogy egy depressziós állapotról van szó.

Milly Mrs. Manson széke mögött állt és bólintott. Úgy látszik, az orvos meg van bolondulva, hogy ilyeneket mond, mikor az asszony hallja.

De az orvos tovább folytatta: – Különben ez várható is volt, igen, ezt vártuk. És Emma azt mondja, hogy nem akar enni.

– Én nem mondanám. Én úgy gondolom, elég jó étvágya van. Babcock doktor, ha holnap elég meleg lesz, kivihetem egy kicsit a verandára?

Az orvos gondolkozott egy kicsit. – Még nem, Miss Sills – mondta végül. – Ez a kedves szoba, a négy fal határolta szentély, úgy gondolom, itt boldogabbak vagyunk. Kinn… néhanapján félelmet keltő lehet.

Mióta? Milly magában így válaszolt: Ahogy, fel tudnak ülni, ki kell vinni őket a napra és a levegőre, én legalábbis így tanultam. – Igen, Babcock doktor – válaszolt hangosan

Babcock doktor otthagyta Mrs. Mansont, lassan végigsétált a szobán, s minden tárgyat megvizsgált, mely elég kicsi, hogy kézbe lehessen venni. Még Emma munkakosarába is belenézett. Milly ismét megigazította a takarót s azt súgta Mrs. Mansonnak: – A mód, ahogy az orvos a dolgokat vizsgálja, azt sugallja, mintha árverésre akarna bocsátani minket.

Babcock doktor még egyszer körüljárta a szobát, majd megállt Mrs. Manson széke mögött. – Miss Sills – mondta az orvos –, nagyon aggódom magáért. Nem vagyok megelégedve magával. A kimerülés jelei mutatkoznak magán. Szeretném, ha megértené, hogy ez nem bírálat a képességét illetően, de komolyan gondolom, hogy segítségre van szüksége, vagy ami még ennél is jobb, pihenésre.

– Nem, nincs szükségem pihenésre – válaszolt Milly. – Köszönöm szépen, de nem vagyok fáradt és nincs szükség más ápolónőre. Én nagyon jól kijövök Mrs. Mansonnal, már megszoktuk egymást, sőt, gyakorlatilag beszélni is tudunk egymással. Akar valaki mást, Mrs. Manson? Látja, azt mondja, hogy nem. Ez a nézés azt jelenti, hogy nem. Még azt is mondja, hogy ön nagyon kedves, Babcock doktor, de Miss Sills az egyetlen és egyedüli álomlány, s csak őt akarom. – Ez nem jó jel, búslakodott az ápolónő; minden szó közelebb visz haza anyámhoz és ülhetek ismét naphosszat a telefon mellett egy mandulaműtétesre várva, akit ápolni kell. De akármit is mond, Babcock doktor, csak azt mondom…

Az orvos széles mosollyal szakította félbe a gondolatait. – Semmi ijedezés, kedvesem, én megértem. Várunk egy keveset, s meglátjuk, hova fejlődnek a dolgok. Most beszéljünk Emmáról. Én azt javasolom, hogy Emma ma aludjék a saját ágyában. Nem szeretném, ha Mrs. Manson túlságosan Emmára támaszkodna. Valaki, akinek semmi köze a múlthoz, egy idegen, mint maga, egy álomlány… ugye így mondta? Ah, igen, egy álomlányra van szükség – mondta az orvos, s nevetése betöltötte az egész szobát.

Tehát egyelőre nincs mandula – gondolta magában Milly. – Valami utasítás, Babcock doktor? – kérdezte.

– Nincs semmi, minden marad a régiben.

Az orvos távozása után Milly visszaült Mrs. Manson mellé a székre. Behatóan nézte a sápadt arcot s behunyta a szemét, amíg Emma jön. Akkor már fél öt volt.

Emma begyújtott a kandallóba s mindketten a tűz mellé ültek. Mrs. Manson nem mutatott semmi érdeklődést a tűz iránt, egyszer ránézett, s aztán ismét becsukta a szemét.

– Ott hagyjuk, ahol van – mondta Milly halkan Emmának. – Nagyon szereti, ha magányosan ülhet.

Emma a tűzhöz tartotta a kezét: – Megint elfogott a szomorúság – mondta. – Nem tudom elfelejteni Robbie-t. Egész nap mögöttem totyogott.

– A mai nap valamilyen különleges nap? – kérdezte az ápolónő alig hallható hangon.

– Nem, csak éppen vasárnap van. .Egész vasárnap itt volt körülöttünk, fel s alá futkosott a lépcsőn és az ajtókat csapkodta. Hattie azt mondta, hogy hallotta ma éjjel.

– Hattie bolond. Maga is ezt mondta.

– Tudom, hogy mondtam. És az is. De…

Milly a másik székre nézett. – Ébren van, Mrs. Manson? – Aztán Emmának azt mondta: – Nincs ébren, igazán jól alszik. Engem sohasem próbál elámítani, tudja, hogy nem lehet. Beszélhetünk, de óvatosnak kell lennünk, tudja… Robbie. Én nem sokat tudok Robbie-ról. George állandóan témát vált, s az újságok csak éppen annyit írtak, amennyit kell.

– Mindig így tesznek, ha pénzről, bankról és előkelő emberekről van szó. De az úrnő az utolsó centig mindent kifizetett. Nincs semmi oka, hogy ne tudhatna róla. Senki sem vesztett egy pennyt sem. Mindent kifizettünk.

„Még most is alig tudom elhinni”, mondta Emma. – Azt tudjuk, hogy Robbie el volt kényeztetve. De miért lopna el annyi pénzt, mikor szüksége sincs rá és el sem tudja költeni. Senki sem tudja soha bebizonyítani, hogy rendes jövedelménél egy pennyvel is többet költött. Akkor miért lopott volna pénzt és az hova lett? Nem sok, de egy ötcentes sem került elő.

„Sőt mi több – folytatta Emma – soha senki sem látta Robbie-t rossz társaságban. Sem kártya, sem lóverseny, sem rossz nők. Nem. Nem volt semmi értelme, egyáltalán nem volt, s ami azt illeti, amit ezután tett…”

Emma ezután elmondott mindent, amit Robbie utolsó napjáról tudott. – Azalatt az idő alatt jött haza. amíg én az üzletben voltam. Ha itthon vagyok és látom, akkor rögtön észreveszem, hogy valami nincs rendben. De én a boltban voltam, Hattie pedig becsukta a konyhaajtót, s nem hallotta, hogy Robbie hazajött. Miután én hazajöttem, rögtön munkához láttam. Telefonálással voltam elfoglalva, különböző dolgok kellettek, mert Miss Nóra különleges vacsorát akart. Számított arra, hogy Mr. Bruce is jön. Remek vacsorát terveztem, olyant, amilyent ő akart, s ekkor mondták meg nekem.

A reszkető suttogás Millyt lépésről lépésre felvilágosította. A tüzet bámultak, s közben Emma a hallt rohanó lépésekkel népesítette be, aztán letérdepelt a padlásszoba ajtaja elé s a poros szerszámosláda tartalmát a földre ürítette. A szerszámok csörgése mellett meghallották, hogy a bejárati ajtónál megszólal a csengő.

.– Mrs. Perry jött látogatóba – folytatta Emma –, és a fácános ember, mert Hattie félt kinyitni a hátsó ajtót. A fácán aztán több mint egy hétig a hűtőszekrényben volt, s aztán el kellett ajándékozni… A fiú írt egy rövid levelet is, melyet az írógépben hagyott. Azt írta: *„Sohasem voltam jó semmire, de úgysem hinnétek el.”* Semmi szeretettel, vagy más efféle nem volt beleírva. Az úrnő előttünk látta meg, nem tudtuk megakadályozni. Megpróbáltuk, tudja a kötelet… le kellett vágni… Én fürösztöttem életében először azt a fiút.

Milly megfogta Emma kezét. – Ne beszéljen többet – suttogta –, ennyi elég. Tudom, mit érez.

– Tudja? Egy millió év alatt sem értené meg. És ez még nem volt elég, hogy láttam azt a fiút. De én emeltem fel az úrnőt is. A lábánál feküdt, azt is lehetett volna hinni, hogy meghalt és Mr. Ralph és Mr. Bruce szinte eszüket vesztették. Ha Babcock doktor nem jön látogatóba, akkor az úrnő esetleg meg is halt volna… Nem tudom, mit tettünk. Az egész olyan, mint egy büntetés.

– Csend – mondta Milly.

A szén pattogott s a láng megvilágította az arcukat. Közelebb húzódtak egymáshoz a meghajlott fekete alak és az egyenes fehér. A szoba másik felében a lemenő nap egy halvány sugara világított be az ablakon és lassan a tolószékhez ért.

Negyed hatkor Hattie egy tányéron húst hozott fel az asszonynak, nyers báránybordát és egy szelet pulykamellet. Száját makacsul összeszorította. Érthetően tudtára adták neki, hogy fogja be a száját, s ő pont olyan nyilvánvalóan szenvedést akart okozni valakinek.

– Ez nagyon gyenge bordaszelet – mondta Emma, s a tányérral a tolószékhez ment. – Nyissa ki a szemét, Miss Nóra, ideje felébredni. Hattie felhozta a vacsorára szánt húst, de ha elfogadja a tanácsom, akkor a pulykát választja.

Mrs. Manson a tányérra nézett s először vonakodott részt venni a kisded játékban.

– Szolgálja fel nekem is. Rendben van, ha ma este itt fenn vacsorázom?

– Nincs semmi oka, miért ne tehetné – válaszolta Emma az ajtóhoz menve. – Gyerünk, szószátyár. Felhozom a sherryt is, Miss Sills. Egy korty sherry, kellemes meleg.

A nap már alacsonyan járt az égen s hosszú árnyékokat vetettek a szobában. Milly céltalanul járt fel s alá, az ablaktól a verandaajtóig, az ajtótól az ágyhoz, majd a kandallóhoz sétált. Egyszer visszament az ágyhoz, maga sem tudta mi okból. Végigsimította a takarót, mintha egy test körvonalát akarná eltüntetni, pedig tudta, hogy ott nincs semmi.

A szoba lassan homályba borult, de nem akart villanyt gyújtani. A kályha mellett ülve azon tanakodott, hogy vajon a rádió – ha halkan szólna – zavarná-e Mrs. Mansont? A rádió a keze ügyében volt, kinyújtotta a karját, de mégsem kapcsolta be. Semmire sem tudott gondolni, amire érdemes lett volna… Nagyon szerettem az őszt, gondolta, de az idén egészen más. Mindig volt benne valami – nem tudom mi, ígéret, vagy más valami – de most öregnek érzem magam, pedig nem vagyok öreg. Ma este olyan öregnek éreztem magam, hogy nem merek előre tekinteni Nem tudok olyasmire gondolni, ha nem akarok semmit, akkor mi lesz velem?

Az ápolónő a néma, sötétbe burkolózott alakra tekintett. Aludjon, mondta magában, aludjon Mrs. Manson. Tudom, hogy igen sokat gondolkozik, mikor ébren van. A padlásszoba lépcsője… Emma azt mondta, hogy rémes. Hogy is tudta megtenni?

Miss Sills, Miss Sills, menjen haza, Miss Sills! Kezd sötétedni. Az anyjának van háza, menjen oda. A dolgok, melyek visszatarthatták volna, – Hattie, a lámpa, Miss Byrd – mind elmentek. Menjen haza Miss Sills, maga olyan fiatal és okos, hajoljon előre, nézzen az arcomba és mondja azt nekem, hogy az élet milyen rémes lehet. Kis Miss Sills, barátnőm, menjen haza! Maga nem tudja, mi megy végbe ebben a házban.

Szép lassan egyenként beszállingóztak a többiek, Mr. Manson, Bruce Cory, George. Most nem ittak whiskyt szódával, azt is tudták, hogy beszédnek és nevetésnek most nincs helye. Most nincs.

Milly székkel kínálta őket, de visszautasították. Valaki bekapcsolta a rádiót, s egy néger kórus halk, segítségül hívó éneke töltötte be a homályos szobát. .. *Maradj velem: gyorsan leszáll az este.”* A hang és a sötétség együtt szinte elviselhetetlen volt.

– Tessék kikapcsolni – hallotta Milly a saját hangját. – Nem szeretem. – Egészen meglepte a saját hangja, úgy csattant, mint az ostor. – Nagyon lehangoló – mondta védekezően. „Valamelyik tapintatlan hülye. Ha tudnám ki, akkor megkapná tőlem.”

A zene elhallgatott. George körülsétált a szobában és meggyújtotta a villanyt. Bruce Cory pedig azt mondta: – Bocsásson meg, Miss Sills!

Miért tettem ezt? – tűnődött magában Milly. *Miss Sills, ez nem bírálat a képességét illetően, de a kimerülés jelei kezdenek mutatkozni magán.*

Mr. Manson megjegyezte: – Úgy gondolom, alkalmatlan időben jöttünk. Valami baj van?

– Nincs, Mr. Manson. Azt hiszem, fáradtak vagyunk, ennyi az egész. Nagyon kimerítő volt a mai nap.

– Már megyünk is. Ugye Babcock már volt itt?

– Igen, már volt, de nem mondott semmi különöset. Csak kevés ideig maradt.

– Cory és én egy órára, vagy egy kevéssel többre a városba mennék. Óhajt valamit Miss Sills? Nincs semmi kívánsága? Szeretném, ha lenne.

– Nincs, uram, nem kérek semmit.

Manson és Cory távozott, de George még maradt.

– Jöjjön ki a verandára – suttogta George. –Ugye kijöhet egy kicsit. Szeretnék beszélni magával.

A kertben sötét volt. Az őszi fűre, melyet lehullott levelek tarkítottak, Perryék házából jövő világosság szűrődött át a fák között. Mr. Perry a sövénykerítés felőlük lévő oldalán dolgozott, hajlott, furcsán magányos, fekete alak a sárga lámpafényben. A virágokkal pepecsel – mondta George bizonytalanul. – Gyere erre – szólt a fiatalember a veranda távolabbi végébe kísérve a lányt. Az ápolónő tudta, hogy Hattie szobája pont alattuk van.

– Megszagoltam valamit – kezdte George.

– Ugyanaz a régi nyom, melyről mindig beszélsz. Nem ezért jöttem ki.

– Figyelj ide, Milly! Nem viccelek. Az éjjel nem volt szél. A lámpa sem dőlt fel magától, nem is dőlhetett. Azt valaki fellökte, vagy te, vagy Emma, vagy valaki más. Mrs. Mansonról szó sem lehet. Nem gondolnád, hogy Emma tette?

– Nem. Ő azonnal elmondaná mindenkinek, s megfizetné, hétről hétre fizetne. És én sem voltam. – Furcsa érzést keltett bennem, s már azelőtt sem éreztem jól magam.

– Figyelj ide, Milly, nem viccelek! Hajnalhasadáskor itt mászkáltam, s most is, mielőtt idejöttem. Nem voltam biztos benne, hogy az éjjel kutyát láttam. Négy lábon szaladt, de túl nagy volt. Ha besurranó tolvaj volt, akkor a menekülés nagyon furcsa módját választotta, s kellene jelentsük a rendőrségnek. Ha pedig kutya volt, akkor ugyanúgy meg kell mondanunk. Egy kutyát, mely az emeleti hálószobában járkál, s tizenöt fontos lámpát dönt fel, meg kell kötni, vagy pedig – le kell lőni.

Milly karját a korláton pihentette s letekintett a repkény sötét szövevényére. Hattie szobájában világosságot látott. A repkény le volt törve, s Milly észrevette a levelek laza, petyhüdt fonadékát és a szárát.

– Én is ismerem azt a verset – mondta lassan. – Sőt még egy másik sort is tudok idézni belőle.

– Te hamar kapcsolsz – mondta a fiatalember. De engedd nekem, mert én sokkal jobban tudom. *„A kert vagy a fák vadállata vagy, vagy pedig nálam erősebb gyermek?”*

Közelebb húzódtak egymáshoz, a fiatalember a lány vállára tette a kezét, s a lány arca majdnem az övéhez ért.

– George – suttogta a lány –, hol voltál este fél tizenegykor?

– Az ágyban. Miért?

– Felhívtalak otthonról, de senki sem vette fel.

– Hallosam, hogy cseng a telefon, de nem tudtam semmit csinálni… Megölellek, Milly, ne reszkess.

– Ki reszket? De még mindig nem mondtad meg, milyen nyomot találtál.

– Rendben van, találtam valamit. Cipők, férficipők nyomát. De Manson és Cory már voltak kinn reggel Babcockkal együtt. Most már mindenhol az ő nyomuk látható.

– De nem láttál semmit hajnalhasadáskor. Nem láttál semmit, George, vagy igen?

A fiatalember csak később válaszolt. Kezét levette a lány válláról és az arcára tette. – Lemegyek a laktanyába és beszélek Ferd Pross-szal. Az éjjel valami furcsa dolog történt itt. Ferdie tudja, hogy mit kell tenni.

– George, te láttál valamit! Mit láttál?

– Hattie ablaka alatt a virágágyásban állt valami, vagy mielőtt, vagy pedig miután felmászott a repkényre. Ugyanaz az alak, mely behatolt Mrs. Manson szobájába is! Azt hiszem, hogy megijedt a lámpától, – és nem tudom, merre ment. De éjszaka egy ideig a puha, nedves földön állt, majd végigszaladt a verandán, átugrott a korláton s leszakította a repkényt. Ez az egyik dolog, melyet el kell mondanom Prossnak.

– Mi a másik?

– Rossz lábnyomokat hagyott; sem állati, sem pedig emberi nyomokat. A nyom olyan volt, mintha állaté lenne, négy csinos, tiszta körvonalú nyom, mellső és hátsó. És meglehetősen nagy. Lehet, hogy nevetnem kellene, de nincs hozzá kedvem, mert nem lábnyomok voltak. Nem állati lábnyomok, hanem kezek.

A lány ámulva kérdezte: – Kezek?

– Igen – folytatta a fiatalember halkan. – Így hát .*„A kert vagy a fák vadállata vagy, vagy pedig nálam erősebb gyermek?”* De ha ez valami fickó vastag tréfája, akkor Ferdie és én is tudunk furcsán viselkedni. Természetesen a nyomok már nincsenek meg, ma reggel összetaposták. Lehet, hogy Ferdie majd azt mondja, hogy hülye vagyok, de ez nem igaz.

– George, milyenek voltak azok a nyomok? Olyanok voltak, mint egy tengeri csillag?

A fiatalember megkérdezte: – Honnan tudod? Az ápolónő Hattie-t idézte: – De ő csak *egyet* említett.

– Ez lehet, hogy igaz s még értelme is van. Lehet, hogy az alak lenyúlt, hogy meg tudjon kapaszkodni valamiben, vagy pedig, hogy meg tudja vetni a lábát. Mikor aztán Hattie sikoltott, akkor visszaugrott a verandára, hogy ne lássák meg. Miután pedig Hattie elment, leugrott a virágágyba és eltűnt. Ne kérdezd azt, hogy hol és miként. Összesen csak egy pár lábnyomot találtam. Lehet, hogy lebegett.

– Nem vagyok megijedve – mondta a lány.

– Nincs is semmi értelme. Valami rongy ember piszkos tréfája, akinek nincs annyi esze, mint amilyen nagy a teste. De az ajtót zárd be. Biztos vagyok benne, hogy ez csak egy éjszakára szóló próbálkozás volt. – *A* fiatalember futó csókot lehelt Milly arcára. – Most nincs idő az élvezetek elnyújtására. El kell mennem, megkeresni Ferdie-t. Lehet, hogy más is látta az esetet és már jelentette. Ferdie esetleg itt fog kószálni az éjjel – mondta, s ismét megcsókolta a lányt. – Lehet, hogy én is beugrok.

George a sövénykerítés túlsó oldalára nézett, s ekkor hirtelen eszébe jutott valami, mely megállásra késztette és visszanézett a házra, ahonnan éppen most távozott. *Errefelé két pár kézre van szüksége az embernek.* Ki is mondta ezt? Mikor? Talán Hattie? Nem, Emma mondta ma reggel. Ez így igaz, de nem elég. Ez annál régebbi és messzire nyúlik vissza. Két pár kéz. Most hát…

A fiatalember anyja a nappali szobában volt és kötött. – Nos? – kérdezte fiától.

– Nem vacsorázom – mondta George. – Meg kell látogatnom egy embert egy kutyával kapcsolatban.

– Ismervén téged, drágám – felelte az anyja meggondoltan – az a gyanúm, hogy ez valami közönséges dolog.

Emma fél hétkor egy nagy tálcán két személy részére hozott vacsorát. Emma és Hattie igyekeztek túlszárnyalni egymást, de Mrs. Manson nem akart enni. Milly hízelgett, könyörgött, fenyegetőzött, de Mrs. Manson nem akarta kinyitni a száját. Még a sherry sem kellett, pedig ezt nagyon szerette. Mikor aztán látták, hogy minden hiábavaló, lefektették. Ez ellen is küzdött, ha ugyan küzdelemnek lehet nevezni azt. Szemében lázadás látszott, melyet Milly akkor látott, mikor előző éjjel nem akarta meginni a meleg tejet és az altatót sem akarta bevenni.

– Tűnjön el, Emma – mondta Milly. – Ha látja, hogy én eszem, talán meggondolja magát.

Emma még szeretett volna maradni, de végül beleegyezett, hogy megy. – Ha akar valamit, akkor csengessen Hattie-nek, de ne várja, hogy beszélgessen, mert még most sem akar beszélni. Ő tudja a nővérem telefonszámát is, ha szükség lenne rá, de remélem nem.

Milly nem nagy jókedvvel, de azért megette a vacsorát, s ivott egy pohár sherryt. Mrs. Manson közömbösen figyelte. Miután a tálcát kivitte a hallba, s a kandallóban meggyújtotta a tüzet, nemigen volt mit tenni. Emma lámpája halvány fényt vetett az ágyra és az elmaradhatatlan takaróra. A verandára vezető ajtó be volt csukva, úgyszintén a hall felé vezető is. Igen meleg volt a szobában, de Mrs. Manson így szerette, legalábbis így gondolták. Gondolták. Gondolták. Gondolták. Eljön valaha az az idő, mikor mindenki tudni fogja, hogy ő mit akar?

Milly az ablakfülkében lévő üléshez ment, a karjait a térde közzé téve, felkuporodott, mint egy gyermek. A fény a park túlsó oldalán távolinak tűnt.

Emma elment, s Miss Sills elaludt összegömbölyödve, feje a karjai közt, akár egy kis macskának. Vajon mikor fog felébredni? Emma pedig mennyi idő múlva fog hazajönni? Egy óra múlva? Kettő múlva?

Emma. Jelent-e az valamit, hogy Emma nincs itthon? Mindig akkor, mikor Emma nincs itthon. Mindig, mikor a házban nincs senki, kivéve Hattie-t, de ő a konyhában van és az ajtó be van csukva. Hattie-t és engem kivéve, és…

Miért fáj annyira a testem? Valószínűleg azért, mert gyógyul, vagy pedig azért, mert arra gondolok, hogy mikor tudtam mozogni utoljára.

Miért is mentem fel oda utoljára? Ha nem mentem volna fel, akkor holnap is életben lennék. Holnap járnék, lovagolnék, autót vezetnék s színházba mennék. A szívem üres lenne, de élnék, s talán egy idő múlva valaki megtudná azt, amit én tudok. Idővel aztán tenne valamit. Valaki más, esetleg egy kíváncsi idegen. Nem maradhat örökre titokban.

Miért mentem fel oda? Csak te tudod, miért. Azért mentél, mert mindig lenyomtad a kilincset. Valahányszor odamentél, halkan és óvatosan lenyomtad a kilincset, mert tudtad, hogy az ajtó zárva van, lenyomtad a kilincset, mert így kellett lenned. De akkor az ajtó kinyílt.

És te azt mondtad magadban, hogy egyedül vagy a házban.

Rendben van, rendben van. Ez is egy előkészület.

Menj fel ismét…

A kilincs hangtalanul lenyomódott s az ajtó kitárult. Ő ott állt a kanyargó lépcsőknél, felnézett és fenn halk lépteket hallott. Valaki más is nyitva találta az ajtót.

Hattie? Nem, Hattie vagy a konyhában van, vagy pedig a szobájában. Emma? Emma sem lehet, mert a piacra ment. Alig tíz perccel ezelőtt látta, mikor a halért alkudozott. Ralph lenne? Esetleg Brucie? Brucie megígérte, hogy kijön. Nem, még túl korán van neki. Ők még a városban vannak, a bankban.

Valaki, aki ismerte a napi szokást és az órabeosztást, betört. Neki éppen a Polgári Liga gyűlésén kellett volna lennie, de a többi asszony arcán látott sajnálkozás miatt hazament.

A dühtől és nem a félelemtől reszketve elindult a lépcsőn. Robbie padlásszobája, az ő szobája, az utolsó tartózkodási helye a földön. Teljesen csendben ment, a falnak támaszkodott, s csak egyszer tétovázott s megkérdezte magától, hogy mit kell tennie vagy mondania, ha felért. Azt mondta magában, hogy a rendőrséget kellene hívni, de nem akarom… de nem akarom, hogy a dolog belekerüljön az. újságokba. Azok újból felidézik a dolgot, újból…

De miért nem megyek először az én szobámba, hogy lássam, nem vett-e el valamit? Ha igen, akkor megmondom, hogy megtarthatja, nem fogom feljelenteni. Beszélgetni fogok vele.

Meg fogom mondani, hogy menjen, menjen gyorsan. Meg fogom magyarázni neki, hogy mit gondolunk a padlásszobáról.

De ha elvette az ékszereim, miért ment a padlásszobába?

Hattie. Hattie kell legyen, biztos valami tartalék paplant keres. Persze, hogy Hattie kell legyen.

Aztán halk, majdnem gyöngyöző, boldog, győzedelmes s egyben ismerős nevetést hallott. Kezét a szájára tette és továbbvánszorgott.

A legfelső lépcsőnél leguggolt a válaszfal mögött. Ismét napsugár tűnt fel a padlón. Robbie régi játékokkal tele bőröndje, a törött kincsek, kihúzva a sarokból, nyitva volt. Ő maga nem látszott s figyelte a kezeket, hogyan emelik fel szeretettel az egyik csomagot a másik után. Az arcon nem látszott meglepetés a felfedezést illetően. Az arc olyan volt, mint mikor valaki visszatér, és kapzsi tekintettel szemlél valamit.

Az asszony kiegyenesedett. – Tolvaj – mondta nyugodtan.

A hang, mely válaszolt, éppen olyan nyugodt volt, mint az övé. – Ez nagyon sajnálatos dolog.

Egyikük sem mozdult, csak nézték egymást a nyitott bőrönd felett. A napsugár aranyrúd alakjában sütött be a nyugati ablakon, gátat emelve közéjük, képletes korlát, mely a másikat irgalmon és oltalmon kívül helyezi.

Mikor az asszony rá tudta venni magát, hogy lenézzen, azt látta, hogy a pénz a bőröndben hihetetlenül zöld. Az építőkockák sötétbarnák és fénytelenek voltak, s az egykor oly fényes vonatok és teherkocsik s a festett vagonok, meg a fából készült állatok kísértetnek tűntek. Csak a pénz volt valódi.

Az asszony azt mondta: – Lebecsültelek téged. Nem gondoltam volna, hogy elég eszed lenne ilyesmire. Azt hittem, hogy megbízható és tehetséges vagy. Nem gondoltam, hogy el tudsz tervezni és végre tudsz hajtani egy ilyen dolgot. Egyedül csináltad, vagy volt segítséged is? Azt nem tudom elképzelni, hogyan tudtad végrehajtani egyedül.

– Semmi képzelőerő? Igen, mindenki azt hiszi, hogy lassú észjárású vagyok és nagyképű. Igen, egyedül csináltam mindent. Engem mindig lebecsült mindenki.

– De miért tetted? – kérdezte az asszony.

– Azért, mert imádom a pénzt és nem szeretem a gazdag asszonyokat, akik öröklik a vagyonukat. Azért, mert hiába küzdöttem, nem sikerült eleget szereznem magamnak. Azt gondoltam, hogy nagyon kellemes lenne egy kis elrejtett pénzecske és kétszeresen kellemes, hogy rájöttem arra, hogy úgy meg tudom csinálni, hogy teljesen biztonságban maradjak. Még mindig így gondolom.

Az asszony azt mondta magában, hogy ideje lenne felébredni. Hangosan mondta, de nem tudott erről.

– Miért nem ébredsz fel? – kérdezte. – Miért nem ébreszt fel már valaki? – mondta, s az arcáról ismét a bőröndre nézett. A tiszta zöld, a fakókék és a piros között sárga foltok ragyogtak.

Végül az asszony megjegyezte: – Azt hiszem karácsonyra csinálta. Tréfából csinálta. Az egész olybá tűnik, mintha játékkal látta volna el magát. Úgy gondolta, hogy mulatságos lesz. Most azt hiszed, hogy mulatságos, nemde? Én nem, én… Az asszony a homlokához kapott: – Én vagyok a nehézkes – mondta –, de akkor sohasem voltam más. Sohasem kellett aggódnom semmiért, sem dolgoznom a megélhetésért. Mindig volt valaki, aki gondomat viselje és gondolkozzon helyettem. De most gondolkodni akarok.

– Ne gondolkozz!

– De szeretném tudni, hogy csináltad. Gyakran hallottam az embereket beszélni, hogy mi lazán intézzük a bank ügyeit. Nevettek, és azt mondták, úgy látszik, az ajtók szélesre vannak tárva az igazgatóság előtt, sőt még az éjjeliőrök is bárhova bemehetnek és mindent elvihetnek, s végül meg is próbálták.

– Egyáltalán nem volt nehéz. Tehetséges vagyok és megbízható, hisz te magad mondtad.

– Te… Te ölted meg!

– Igen, én öltem meg.

– De miért? Nem volt más, akit felhasználhattál volna?

– Esetleg találtam volna. De nem néztem nagyon messzire. Ő ott volt és arra volt rendelve, hogy parancsoljon. S így kezdődött. Aztán volt olyan szemtelen, hogy kiszúrt engem, *engem,*akire soha senki sem gondolt volna! Úgyhogy nem volt más választásom. Ereiben Cory vér folyt, a tolakodón kíváncsi, ravasz bankár vére. Teljesen megtévesztett engem, aki azt hittem, hogy még összeadni sem tud. Szerencsére nem tudta elrejteni érzéseit, s még idejében észrevettem mindent. S ekkor megfelelő helyen ejtettem egy pár szót, az „érdekében".

– Akkor hát ezért volt levert az ebédnél. Nekem nem mondta volna el. – Az asszony úgy érezte, mintha egy pénztárablaknál állna, ahol átvesznek, vagy pedig átadnak valamit. Az egyik ujját az arcára tette. Nem fogok sikoltani, gondolta, nem fogok sikoltani, most még nem, napokig nem. Most nem akarok sikoltani.

– Akkor hát azért jött haza korán – folytatta az asszony –, hogy elmondja az igazságot. Nyíltan megvádolták és tudta…

– Ne foglalkozz a részletekkel, már nem számítanak!

Az asszony még egyszer átgondolta. Már nem számítanak. A részletek nem számítanak. De miért nem? Én tudom, én tudom, hogy miért. Azért, mert nem lesz semmi hasznom belőle. El kell pusztítanom magam, mint Robbie; a gyalázat és szégyen miatt követnem kell a fiam. Mrs. Ralph Manson Larchville-ből, akinek a fia… –Te nem ismersz, engem – mondta végül.

– Nem? – hangzott fel ismét a halk, gyöngyöző nevetés.

Az asszony tette magát, hogy nem hallja, hátralépett… egy kis észrevétlen lépés.

– Még mondj meg egy dolgot – kérte. – Ő nem védekezett?

– De igen, s ez nagyon meglepett engem. Mindig elkényeztetett porontynak képzeltem, akinek nincs akarata. De egyáltalán nem volt gyáva.

– Köszönöm szépen, látod végeredményben a részletek is számítanak. És a nyitott ablak? Most azon töprengek, hogy miért nem csuktad be. Az nem volt veszélyes számodra? Esetleg kiálthatott volna.

– Ismét lebecsülsz – mondta. – Az ablakot azután nyitottam ki. Látod, elég jól viseled a dolgot, akkor elmondom a többit is. A test meleg marad. Egy ilyen helyen igen hosszú ideig maradt volna meleg. Ezért kinyitottam az ablakot. Most már érted?

– Igen, értem. De mindnyájan ostobák voltunk. Te a főbejáraton jöttél be?

– Hát persze. És ti hülyék vagytok, hogy nyitva hagyjátok az ajtót, hogy kíméljétek a személyzetet. Persze először megbizonyosodtam, hogy senki sincs itthon.

– Csak délután van nyitva – magyarázta az asszony óvatosan. – Mindig gondoltam arra, hogy délután egy olyan helyen, mint ez… Nagyon örülök, hogy te gépelted azt a levelet.

– Úgy gondolom, hogy az adott körülmények közt jó levél volt. Nem nagyon értek az íráshoz. Ő jobb levelet írt volna, de nem volt rá ideje. És az időről beszélve, most sincs sok belőle.

– Nincs – helyeselt az asszony. – Emma nemsokára itt lesz. Láttam a piacon, s tudja, hogy itthon vagyok.

A halk hangból kíváncsiság csengett ki. Sokkal emberibb volt, mint a gyöngyöző nevetés. – Nagyon örvendek, hogy Emma tudja, hogy itthon vagy. De hogy képzeled, hogy tud segíteni rajtad?

– Segíteni rajtam? Emma? Nekem nincs szükségem Emma segítségére ahhoz, amit tenni akarok. Jobb szeretném, ha nem jönne, ez csak rám tartozik.

– Várj! Mit akarsz tenni?

– A rendőrségre megyek s annál a szarufánál magasabbra foglak akasztatni.

A levegő kezdett fojtó lenni. A nap és közte egy emberi, fekete tömeg emelkedett a levegőbe és lendült előre. Az asszony behunyta a szemét, mikor a tömeg rácsapott.

Mikor az asszony teste a lépcsőfordulónál, mint egy báb, a falnak esett, tudta, hogy nem kell sokáig várnia. Erős kezek ragadták meg és lökték le a lépcsőn. Valahonnan halk sikoltást hallott.

Miután kinyitotta a szemét, egy darabig nem látott semmit sem. Végtelen kutatás után megpillantott egy égő lámpát egy másik világban. Nemsokára felismerte; az ő lámpája, az ő szobája, és saját ágyában fekszik.

Élek, mondta magában, de miért?

Hangok szálltak a sötétben, mintha valaki egy régi lemezt játszana le. Mikor megpróbált megmozdulni, az ágy lábánál sorban álló testeket vélt felfedezni.

– A lábamnál, a padlón, a lábamnál. Bejöttem… hangot hallottam s máris rohantam. Tudtam, honnan származik. Öntudatlan, mondtam magamban, esetleg meghalt.

– Szerencsések vagyunk, hogy így történt.

– Meghalhatott volna. Meghalhatott volna. Nem értem az egészet.

– Megijedtem…

Az asszony ismét a padlásszoba legalsó lépcsőjénél feküdt s hallotta, hogy Emma az alsó hallban sikoltozik. Felnézve a föléje hajló alakra s a rámeredő szemeket figyelve, látta a lépcsőpihenőnél gyorsan eltűnő alakot, ha bárki is jönne. Most már feledd el az egészet – mondta magában. Hallgasd a hangokat, s figyelj minden szót. Ezekből majd megtudod, mit kell tenned.

– Megrázkódtatás és bénulás. Bocsánatot kérek, ezt mondta?

– Ő telefonált nekem, s arra kért, jöjjek minél hamarabb. Én azt hittem, hogy beteg. Mikor ideértem, kért, hogy várjak, amíg felmegy a lépcsőn. Egy idő múlva utána mentem. Zavarban voltam és nyugtalan…

Ki mondta ezt? Ki? Jól figyelj!

– És a padlásszoba ajtaja nyitva volt. Nyilvánvalóan megtalálta a kulcsot. Arra készült, hogy hasonló módon vet véget életének. Viaskodtam vele, mert erősen kétségbe volt esve, szinte őrjöngött. Leesett. Mikor aztán meghallottam Emmát és titeket, én…

Hazug – mondta az asszony magában. Tolvaj, gyilkos, hazug. Lehajítottál engem, mint egy zsák lisztet, de jöttek a többiek s nem tudtál végezni velem. Várd meg, amíg majd én elmondom nekik.

– A lábamnál. Ott feküdt a padlón. Ó, Mr. Ralph, Mr. Brucie!

– Csendet kérek. Miss Byrd?

– Igen, Babcock doktor?

– Állandó megfigyelés alatt kell tartani. Ha a legcsekélyebb változást észleli, azonnal hívjon engem.

– Mindnyájan figyelni fogjuk. Babcock, a sors különös gondviselése, hogy maga…

– Gondviselés? Szó sincs róla. Éppen a kedves hölgyre gondoltam, s úgy éreztem, hogy egy kis látogatás… – De figyelmeztetem magukat, hogy ez teljesen reménytelen éjszakázás lesz. Talán csak órái vannak hátra.

– Fog tudni beszélni mielőtt…

– Nem fog beszélni, s mozogni sem fog.

– Nem fog beszélni?

– De kell legyen egy másik lehetőség. Tudja, hogy mi mennyire…

– Természetesen előfordulhat más lehetőség is Magam is éppen ezt akartam mondani. Kérem, Mr. Cory, ne menjen túl közel hozzá. Nem szabad idegent látnia, ha eszméletre tér.

– Idegen? Én? De akar látni engem, tudja hogy itt vagyok, és arra kért…

A hangok szertefoszlottak s az alakok a ködbe vesztek.

Így hát ez a mese!… Az asszony szinte érezni vélte torkában a keserű nevetést. Várj csak, amíg én elmondom az én mesémet. Persze nem most, hanem egy kicsit később. Majd akkor, ha olyan valakivel leszek együtt, aki hisz nekem.

Miért nem törtek el a csontjaim? Lehet, hogy azért, mert nem küzdöttem. De miért nincs fájdalmam? Azt mondták, hogy meg kellett volna halnom. Igen, meg kellett volna halnom. Meghaltam volna, ha a többiek nem jönnek. Halott leszek, hacsak el nem mondom a történteket. Azt mondták, hogy nem szabad beszélnem és mozogni sem. Persze ez nem igaz, én tudok beszélni és mozogni is. Én…

Emma lámpája sötét foltot vetett az éjjeliszekrényre. S ott volt az orvosságosüveg, benne a négy tabletta, a hőpalack, egy tiszta, szépen összehajtogatott zsebkendő s a hintőporos doboz. Érintetlenül, még mindig ugyanazon a helyen… – Senki sem jött azalatt, amíg nem voltam itt, gondolta az asszony. Még túl korán van. Vajon az ajtó be van zárva?

Miss Sills főkötője fehér a sötét ablak előterében. Fehér, kikeményített szoknya van rajta, fehér cipőjének az orra pedig szögletes. Kis, szögletes orrú, fehér cipő, emlékeztet a nyári vasárnap reggelre. Vasárnapi iskola. Meg kell tisztítani fehér krémmel, ezt te magad is meg tudod csinálni. Most töröld meg a talp szélét – nem, nem, nem a szivaccsal, a szivacson túl sok fehér festék van. Szövetdarabot kell használni, az való erre Állítsd az ablakpárkányra, egyiket a másik mellé, s egy pillanat alatt megszáradnak… Én soha életemben nem kényeztettem a gyermeket.

A hall felé az ajtó be van zárva, úgyszintén a verandára vezető is. Miss Sills és én be vagyunk zárva. Lehet, hogy az ajtókat kívülről zárták be, lehetséges, hogy be vagyunk zárva. A hallba vezető ajtó…

A hall felé vezető ajtó kinyílt.

Az asszony figyelte, hogy az árnyékból egy fehér alak tűnik elő hangtalanul. Az árnyéknak egyáltalán nem volt arca, mert az arcot fehér vászon takarta. Két kar nyúlt felé.

Miss Sills.

Miss Sills azt mondta: – Hé, nagyon sajnálom, de mi a nagy helyzet? Miért surran ilyen nesztelenül és mire való ez az álruha?

A férfi mondott valamit a maszkon keresztül.

– Biztos – válaszolta Miss Sills –, ez érthető. Ha nem vagyok félig ébren, akkor biztos sikoltok. Nem bánom, bevallom, hogy majdnem megijesztett… egy kicsit megijesztett. Azt hittem, hogy marslakók jöttek.

Miss Sills az ágyhoz ment, félrehajtotta a takarót és lehajolt.

– Ugye magát is megijesztette. Ez tiszta szégyen. Itt kellett volna lennem a közelben. De most már minden rendben van. Maga jól megijesztette az úrnőt. Vegye le azt a maskarát s egy pillanatra jöjjön közelebb. Látja Mrs. Manson? Csak Breitman jött.

Csak Breitman jött.

– Mr. Breitman meg van hűlve, Mrs. Manson. A múlt éjjel hűlt meg, miután innen hazament. Csak maga miatt ennyire elővigyázatos. Majdnem halálra ijesztette magát, de ha tüsszent, az orrára teszi a maszkot.

Csak Breitman.

Miközben dolgozott, a férfi Miss Sills-szel beszélgetett, s az asszony nem hallott mindent. Miss Sills az ágy lábánál állt, főkötője félrecsúszott s a merev szoknya is össze volt gyűrődve, ahol karjával átölelte a térdét. Miss Sills a férfit figyelte s vele együtt nevetett. A férfinek karórája volt s az fél kilencet mutatott.

Miután Breitman befejezte a munkát, a kandallóhoz ment, s Miss Sills egy pohárka sherryt töltött neki az üvegből, mely még mindig a kandallópárkányon volt. Miközben ivott, a férfi a maszkot az álla alá tolta. Miss Sills erre ismét nevetett. Nagyon jól ismerte Breitmant, már ezelőtt is dolgoztak együtt. Breitman a legjobb masszőr a szakmában, szokta mondogatni Miss Sills.

Mikor menni készült, Miss Sills az ajtóig kísérte Breitmant. Az egész olybá tűnt, mintha sajnálná, hogy a férfi elmegy. Az ápolónő magányos volt, szerette az embereket és szerette maga körül az életet.

Breitman távozása után Milly a hall végébe ment és letekintett a főlépcsőre. Az alsó hallban sötét volt. Aztán a konyhába vezető lépcsőhöz ment, de ott nem volt világosság. Hattie már biztosan lefeküdt, vagy pedig kisurrant. Vasárnap esténként Hattie nyitott ajtónál hálaadó énekeket szokott énekelni halkan. Kezdenek rendkívül közömbösek lenni itt, panaszkodott magában az ápolónő. Az ember úgy gondolná, hogy szólniuk kellene, ha elmennek valahova, és talán meg kellene kérdezniük, hogy van-e valamire szükségem. Milly visszament a szobába, és kiöblítette a poharat, melyből Breitman ivott és valami munka után nézett.

Emma munkakosarában nem volt semmi sem, semmi foltoznivaló, semmi stoppolni való, csak a kézimunka, melyet Emma oly könnyedén csinált, de az ő kezében sehogysem ment. Még Mrs. Manson is jól érezte magát. Mrs. Manson egy kissé kiruccant egy másik világba, valamit látott, valahol messze, valahol messze a magasban. Lehet, hogy egy hegycsúcsot, hisz nagyon sokat utazott Európában. Nos, bármi is legyen, szeméiben béke tükröződött; béke, béke, vagy valami hasonló jó. Nem látszott rajta semmi félelem.

Milly a verandaajtóhoz ment s fejét a hűvös üvegnek támasztotta. Perryéknél sincs világosság. Csak fél kilenc, biztosan nem feküdtek még le. Talán moziba mentek. George azt mondta, hogy Mr. Perry nagyon szereti a mozit, főleg a gengszterfilmeket. George azt is elmesélte, hogy az öregember, mikor azt hiszi, egyedül van a kertben, hátát a sövénykerítésnek támasztja, mintha valami raktár fala lenne, öklét a zsebébe süllyesztve revolvert színlel.

Lesben áll. Szegény öregember nagyon ravasz. Nehéz fiút színlel, mikor egyedül van, a nap többi részében pedig azt mondja: „Igen, drágám.”

Lehet, hogy George Ferd Prosshoz, a rendőrhöz ment. George és Ferdie együtt jártak középiskolába. Ferdie-nek mindent elmondhat, mert tudja, hogy nem neveti ki. George egy kicsit nagyképű, ez rendben van, de azért nem tudja bolonddá tenni őt. Én is olyan vagyok, vallotta be magának Milly, de azért mégsem áltatom magam… George miért nem beszél Mansonnal vagy Coryval? Lehet, hogy már beszélt velük, s most már tesznek is valamit.

Milly hirtelen megkönnyebbülést érzett. Nyilván ezért nincsenek itthon, gondolta magában. Valószínűleg ezért nem szóltak nekem. Nem akarták, hogy tudjam, mennyire aggódnak.

Az ápolónő a kandallóhoz ment, a tűz már majdnem kialudt. Majdnem tíz óra, de kitart lefekvésig, amíg Emma visszajön.

. Miss Sills Emma székén ült, s George anyja ellen tervezett támadó hadjáratot, mely a Sills ház hátsó kertjében lesz megtartva; az elég nagy és két somfa is van benne. Mondjuk május elsején, de fátyol nem lesz rajtam, ez után a főkötő után nevetségesnek érezném magam fátyollal. Virágcsokor sem lesz, megteszi a somfa. Kezemben fehér imakönyv, lábamon magas sarkú cipő, még akkor is, ha hasraesem benne. És Mrs. Manson az ő tolószékében a fák alatt. Velem. Mellettem. Mrs. Manson elárul engem. Ó, ó, baj a láthatáron. Most figyelj ide, anyám. Én mindent megtettem, de te kényszerítesz erre. Én azt szeretném, ha legalább ezen a napon megértenél és egy kis belátással lennél. De kivel küszködöm én? Miért ez a nagy sietség? Tán jobb, ha megbeszélem George-dzsal.

Milly majdnem sajnálta, hogy Emma tizenegy órakor hazajött Ekkorra már minden el volt rendezve, a csirkesaláta kivételével; s borjúhús is készen volt.

– Jó estét – mondta Emmának. – Jól szórakozott?

– Kinn erős szél kerekedett – válaszolta Emma –, s utálatos, nedves köd van. Ki nem állhatom. De maga itt kellemes melegben ül, s igazán boldognak látszik.

– Ez olyan, mintha az Éden hangját hallanám. – Nos, csak egy pillanatra kukkantottam be. Megyek s lefekszem. Máris kezdem érezni az idegzsábám. Biztosan a köd az oka. Lemegy meleg tejért?

– Nem tudom – felelte Milly, s mindketten az ágyra tekintettek. Az asszony szemei be voltak csukva. – Ha így marad, akkor nem megyek le. Jobb, ha nem csinálok semmit.

– Ha lemegy, ne zárja be az ajtót. Még mindig nem jöttek haza. Nem volt semmi baj?

– Breitman maszkot tett, mert fél az influenzától. Először nagyon megijedt tőle az úrnő, azt hitte, hogy egy nagy gorilla. De ettől eltekintve minden a legnagyobb rendben.

– George volt itt?

– Nem. Egy lelket sem láttam.

– Hát – mondta Emma kinyitva a kézitáskáját –, az anyja küldött egy levelet –, ezzel kivett egy borítékot, s átnyújtotta Millynek.

– Anyám… – csodálkozott az ápolónő –, de honnan tudta…

– A nővéremhez küldte, s az ő fia vette át. Ne legyen már olyan szőrszálhasogató. Megkapta, nemde? Hát én megyek s lefekszem. Ha szüksége van rám, akkor csengessen – mondta Emma az ajtót becsukva.

Milly a kezében lévő borítékot bámulta. A címet ceruzával írták. „AZ ÁPOLÓNŐNEK. EMMA SZÍVELYESSÉGE ÁLTAL. BIZALMAS." Milly a levelet az ágy melletti lámpához vitte, miközben Mrs. Manson nagyon figyelte őt.

– Hát maga is kíváncsi? Ugye nem akar semmit sem szem elől téveszteni? – kérdezte Milly a borítékot Mrs. Manson szeme elé tartva. – Ezt a levelet nem az anyám küldte, s ezt maga is éppen olyan jól tudja, mint én. Úgy látszik, Emmának elment az esze. Nos, csak egy lehetőség van arra, hogy megtudjuk az igazat. Ha megígérem, hogy nem hencegek el vele, ülhetek az ágya szélén, asszonyom?… Nos, mint látja, a borítékban van valami. Úgy érzem, mintha pénz lenne – mondta az ápolónő, s fel-nyitva a borítékot kivett belőle egy kulcsot. – Nézze – csodálkozott Milly a kulcsot a fény elé tartva, mielőtt az éjjeliszekrényre tette. – Várjon amíg elolvasom, s aztán mindent elmondok.

A levelet szintén ceruzával írták. Az első oldal tetején a mondat, csupa nagybetűvel íródott: *„CSAK AKKOR OLVASSA EL, HA EGYEDÜL VAN!”* – Milly Mrs. Mansonra kacsintott, s megjegyezte, – Ez jónak ígérkezik, várjon, amíg elolvasom.

Miss Sills homlokát ráncolva és teljesen belemélyedve olvasta a levelet, s egészen megfeledkezett Mrs. Mansonról. Úgy érezte, hogy teljesen egyedül van a zörgő papírlappal a kezében.

„Nem írom alá ezt a levelet, hisz úgyis tudja, hogy ki vagyok. Már mondtam egyszer magának, hogy jó szíve van. Abban a házban valami baj van, azt nagyon jól tudom. De nem mehetek vele a rendőrségre, mert nincs semmi bizonyítékom róla, csak az, amit meggyőződésnek hívnak. Igen sok minden történt abban a házban, s azok az emberek nem szeretik, ha ilyesmi történik náluk. Azért sem fordulhatok a rendőrséghez, mert megkérdezik a nevem, s ha kivizsgálják, és nem találnak semmit, akkor a nevem napvilágra kerül s ez a végemet jelenti. Biztos vagyok benne, hogy valaki éjjel most is figyeli a lakásom.

Egyszer ismertem egy hölgyet, aki nagyon féltette az életét. Nem magamat értem alatta, s az emberek azt hitték, hogy képzelődik, még a rendőrségnek is az volt a véleménye. De bebizonyosodott, hogy a hölgy nem képzelődött. Csak azt akarom mondani, hogy a maga betege is úgy néz ki, mini az a másik, hölgy.

Nem szándékom magát bajba vagy veszélybe keverni, de nincs senki, akinek ezt elmondhatnám. Nem sikerült megtudnom a maga nevét, mert attól féltem, hogy érdeklődésem az illető személy tudomására jut. Nem vagyok benne biztos, hogy ki az a személy.

Ez a kulcs a padlásszoba ajtajába illik. Lenyomat után készült. Nem számít, hogyan jutottam hozzá. Most pedig elküldöm magának.

Mikor senki sincs otthon csak az ápolónő és a beteg, esetleg a szakácsnő a konyhában, valaki jár a padlásszobában. Még ha halkan járt, akkor is jól hallottam, mert kitűnő a hallásom. Némelykor nappal járkáltak, máskor pedig éjjel, s a beteg is jól hallotta. Ő tudja, hogy mi az, de nem tudja megmondani magának. S ilyenkor néz úgy ki mint az a másik hölgy, akit említettem magának.”

Milly reszkető kézzel fordította meg a lapot. Egészen nevetséges és egészen hülye. De igaz is lehet, s tovább olvasta.

‚Én nem tudtam használni a kulcsot, sohasem volt rá alkalmam. Nem számít miért nem volt rá alkalmam, mondjuk azt, hogy túl későn került hozzám. De ha ismer valakit, és megbízik benne, adja neki a kulcsot és mondja meg neki, hogy legyen óvatos. Mondja meg, hogy figyeljen mindenkit és ne bízzék meg senkiben sem, hanem menjen fel a padlásszobába.

Talán egy szép nap ismét találkozunk. Láttam magáról, hogy nem sokat ad rám, de nem okolom emiatt. Majd megőrültem és nagyon ideges voltam. Később majd meg fogja érteni.

Maradok barátja.”

Az ápolónő összehajtogatta a levelet és a zsebébe tette. – Mrs. Manson – mondta félig megfordulva – megengedi, hogy… – *Mrs. Manson!*

De Mrs. Manson nem hallotta.

Mrs. Manson egyik karja nem volt betakarva, egyik keze lassan előrecsúszott, az ujjak hol kinyíltak, hol pedig összecsukódtak, a levegőben kígyóztak, belemarkoltak s aztán elengedték. A kéz addig csúszott, amíg az éjjeliszekrényhez nem ért s aztán lehanyatlott.

Megütötte a hintőporos tégely fedelét, mely a szekrény szélén megbillent s zaj nélkül a szőnyegre esett, a tégely pedig felborult.

– *Mrs. Manson* – suttogta Milly alig hallható hangon.

Mrs. Manson keze megragadta a kulcsot. Szája vonaglott és megmerevedett, majd elernyedt. Tekintete találkozott Millyével. „Nem tudok beszélni, mondta ez a tekintet, de ez az a mosoly, melyre maga várt.” Az asszony szemei valósággal égtek, szinte beszéltek.

– Ne csináljon semmit – mondta Milly. – Ne próbálkozzon! Bízza csak rám! Mrs. Manson, tudja ki küldte ezt a kulcsot. A másik nővér küldte, ugye?

Ő küldte.

– Tudja, hogy ő mit akar? Azt írta, hogy a kulcs a padlásszobáé. Most már én is tudom, maga bebizonyította. De tudja, hogy ő mit akar? Azt akarja, hogy valaki menjen fel oda, azt írta, hogy maga…

De többre nem volt szükség. Mrs. Manson szemei lángoltak a bizonyítéktól.

– Menjek? Menjek most? Nincs itthon senki. Mrs. Manson megpróbált igent mondani, a félelem és szánalom őrült reménnyel küszködött; a félelem, a szánalom és a remény olyan volt, mint a nyomtatott szó, a beszédnél is tisztább.

– Nincs itthon senki – suttogta Milly ismét. – Ez biztos időpont. Jobb, ha most megyek. Ha várok addig, amíg felhívom George-ot… Mrs. Manson, nem fogunk aludni, ha most nem megyek. Ha várunk, akkor esetleg nem lesz más alkalom… De nem tudom, hogy mit találok ott, vagy mit látok. Nem tudom, mi van ott. Én…

Mrs. Manson szemével a kezében lévő kulcsra mutatott, mely a kiömlött hintőporban volt.

– Mrs. Manson! Nem tudná megmozdítani az egyik ujját és írni abba a porba? Nem tudna leírni Legalább egy szót.

A lélegzetük úgy hangzott a fülükben, mint valami mennydörgés. Csak egy ujj. Csak egy. Lassan megmozdult. Csak egy szó, egyetlen szó. A szó betűről betűre növekedett. Végül megjelent az *„utazóláda”*szó.

Milly elvette a kulcsot. Az asztalfiókban volt egy zseblámpa, elvette azt is. Majd odament a hallba vezető ajtóhoz és megnézte a zárat.

– Itt nincs kulcs – mondta –, és nem tudom bezárni magát, de ígérem, sietni fogok. – Ezzel az asztalhoz ment és eltörölte a szót s mosolyogva azt mondta: – Csak a tréfa kedvéért a kezét visszateszem oda, ahol lenni szokott. És itt van az órám, ide teszem a világosságra. Így láthatja, hogy mennyire fogok sietni és nem kell izgulnia.

Milly vissza sem tekintve elment.

A házban mély csend honolt. Mint minden új kulcs, a padlásszoba kulcsa is nehezen ment be a zárba, de végül az ajtó zajtalanul kinyílt. Milly becsukta maga után az ajtót és az elemlámpa fényénél felment a lépcsőn.

Utazóláda. Utazóláda. De melyik utazóláda? A padlásszobák mindig tele vannak bőröndökkel. Honnan fogom tudni, hogy melyik az igazi? És mit találok benne? Még akkor is, ha látom, honnan fogom tudni, hogy éppen az, amit keresek?

Az ápolónő felért s lámpájával körülvilágított a szobában. Az asztalon leterített írógép, a fal mellett pedig törött rugójú dívány volt. Szanaszét kartondobozok, piros hintaló és három kerékpár, melyek arról tanúskodtak, hogy milyen hamar nő egy fiú. Volt még egy domború fedelű utazóláda is, melynek oldalára nagy, vörös, tekervényes betűkkel festettek valamit. Robbie…

A kéz a takaró alól, nagy fáradsággal ismét az asztalra ért… Ne engedd, hogy valami baj legyen, imádkozott az asszony. Térden állva kérlek. Uram, térden állva imádkozom.

Ne engedd, hogy baja történjen miattam… Az ujjak megint begörbültek s az asszony arca megvonaglott a fájdalomtól. Most egy hosszabb szóról van szó.

Milly belenézett az utazóládába. A zseblámpa fénye behatolt a sarokba s ki lehetett venni a színeket és a formákat. Papírpénz kötegeket látott; készenlétben tartott játékpénzek. Épülettömböket, teherautókat és vonatokat kicsiny, rozoga kocsikkal. Mikor aztán az egyik köteget a kezébe vette, látta, hogy a pénz valódi. Ekkor már tudta, miről van szó.

A pénzről aztán a négy kesztyűre vándorolt a tekintete. Nagy pamutkesztyűk, melyek mandzsettájára fényes, sárga festékkel vérző szívek és nyilak voltak festve. Erős elhatározással kézbe vette az egyiket. A festék már összepiszkolódott és repedezett volt, de azért látszott, hogy nemrég festhették. Egykor kemencekesztyűknek használhatták; az anyja legalábbis így hívta az ilyeneket. Az olcsó, egységáras üzletben vásárolták ezeket, és rendszerint a hamu takarításakor vették fel A kesztyűk ki voltak bélelve s kettőben elég jól elfért a kéz. Merevek és erősek voltak, az ujjak szétálltak, de fel lehetett húzni a kézre. A másik kettőt cipőre kötötték, régi cipőkre húzták rá s azt a benyomást keltették, mintha kéz lenne bennük, de cipőre voltak húzva. Olyanok voltak, mint valami tengeri csillagok.

Milly a sötétben leosont a lépcsőn. Mikor a hallba ért, hallotta, hogy a bejárati ajtó kinyílik, majd halkan becsukódik.

Mrs. Manson figyelte, hogy az ápolónő becsukja az ajtót s egy székkel megtámasztja. Kezei nedves nyomokat hagytak a széken, de nem vette észre.

Mikor végül az ágyhoz ment, azt mondta: – Ne aggódjék a szék miatt. Az csak óvintézkedés.

Mrs. Manson szemei állhatatosan kérdezősködtek.

– Igen – válaszolta az ápolónő – mindent, láttam. Mrs. Manson, nem lehet telefonálni. A készüléket, ami ebben a szobában van, kikapcsolták, ezt látja, nemde? Már idejövetelem előtt kikapcsolták. A többi készülék pedig nem biztonságos. Nem akarom idegesíteni magát, Mrs. Manson, de ne ijedjen meg. Majd kitalálok valamit. Mindent láttam, amit akart, hogy megnézzek. Maga is látta, ugye? Maga is felment, s látott mindent és akkor esett le. Én tudom, hogy nem esett le, de így mondják. De ne ijedjen meg! Minden rendben lesz, majd kigondolok valamit.

Az ápolónő a verandaajtóhoz ment, de nem nyitotta ki. Bereteszelte. Egy gyenge, retesz, mely egy gyermeknek sem állna ellen. Egy hajtűszerű retesz.

A Perry villában még mindig sötét volt. Hazajöhettek, amíg én fenn voltam. De mert sötét van, az nem jelenti azt, hogy nincsenek otthon. Esetleg otthon vannak, de már lefeküdtek.

Az utcai lámpa a ködön át gyenge fénnyel világította meg a kert szélét. Nem látszott senki sem, senki sem mozgott az élősövény mentén vagy a fák alatt. Ha Ferd Pross bele is egyezett abba, hogy őrködik, biztosan nem jött el. De alig múlt tizenkettő. Lehetséges, hogy azt gondolta, még túl korán. van. Túl korán van egy csavargónak, gondolhatta Ferd.

Milly visszament az ágyhoz és leült. – Van egy ötletem – suttogta. – Megyek és eloltom a villanyt. Ha fogom a kezét, ugye nem zavarja majd a sötétség? Csak annyit szeretnék mondani a sötétséggel kapcsolatban, hogy a múlt éjjel George látta, mikor eloltottuk a villanyt. Lehet, hogy most is meglátja, mert talán őrködik. Ha így tesz, akkor talán…

Az ápolónő a lámpa felé nyúlt, s meglátta a hintőporba írt új szót, mely valósággal kiabált a fényezett fán. *Gyilkos.*

Tudom – mondta az ápolónő. – Mrs. Manson, *le tudná írni a nevét?*

* * *

Az apja és az anyja már lefeküdtek, az ajtók be voltak csukva. George zajtalanul becsukta az ő ajtaját s az ablakhoz ment, de nem gyújtotta meg a villanyt. Mrs. Manson szobájában még mindig világosság volt. Eddig minden rendben van. A fiatalember az íróasztalhoz ment, cigarettát vett elő, s az ágya szelére ülve szívta.

Ferd Pross egyáltalán nem nevetett. Úgy tűnt, mintha nevetni akarna, de nem tartott sokáig. Megittak egy kávét, közben Ferdie figyelt és kérdéseket lett fel. Megígérte, hogy vigyázni fog a házra. Azt mondta: – Én magam fogok őrködni, legalábbis egy ideig, s ha távozom, akkor magam helyett hagyok valakit. Aztán hozzátette: – Ha valaki más tájékoztatott volna engem ilyen dolgokról, akkor ellenőriztettem volna az alkoholszintjét.

George így válaszolt: – Nem teszek ilyesmit, Ferd, legalábbis nem most.

– Mit gondolsz, miről van szó, George?

– Nem tudom, mit gondoljak. Most nem. Most még nem.

A fiatalember az ablakhoz ment, kinyitotta és kitekintett. Senkit sem lehetett látni. Sűrű köd ereszkedett a kertre, s az utca távoli végén alig látszott a villanyfény, de tudta, hogy meglátja Ferdie-t mikor jön.

– Egy fél óra múlva, vagy valamivel később – mondta Ferdie – ott leszek. Vagy hátul, vagy pedig elöl.

Talán támadásnak teszem ki magam, mondta magában George. Esetleg elajándékozták minden holmiját. Az anyja valószínűleg azt akarta, hogy ne legyenek a házban a fia dolgai, s valami óvodának adták a felszerelést Talán éppen most kapta meg valamelyik srác.

Nem. Nem valamelyik srác, nem csináltak ilyen tréfát. Talán valami nyurga bugrisnak?… Ne gondolkozz ilyen dolgon, hanem tekints a mélyére és találj valamilyen kiutat. Tegyük fel, hogy Robbie…

Nem, nem, nem. Várj egy pillanatig. Ne mondj ilyen hamar nemet, hisz egész nap nemet mondtál. Magadban. De kit akarsz rászedni? A változatosság kedvéért mondj igent, és nézd meg, mi történik akkor. Tegyük fel, hogy Robbie…

George megborzongott, s egy újabb cigarettát vett elő. Az előbbi egészen az ujjára égett. Az utca még mindig sötét volt mikor visszament az ablakhoz, s a kert is üres, de Mrs. Manson lámpája…

Miközben figyelte, Mrs. Manson szobájában kialudt a villany. Kialudt és felgyúlt, kialudt és felgyúlt, végül ismét kialudt.

De ekkor már majdnem biztos volt benne, hogy a válasz igen.

A hallban lévő telefonon feltárcsázta a laktanyát és Prosst kérte. Egy nyugodt hang azt válaszolta, hogy Pross már elment. Megmondta hova megy? Nem, nem mondott semmit, csak egy párszor telefonált, s nagyon izgatott lett.

George a telefonhívásokra gondolt, melyeket szeretett volna elintézni, de félt az időtől. De mikor megpillantotta az anyját az ajtóban állni, egy pár percig habozott.

– Figyelj ide – mondta az anyjának –, ez sokkal fontosabb, mint amilyennek tűnik. Akkor délután, mikor Robbie korán jött haza, láttál valaki mást is? Bárkit, *bárkit.*

– S csak éppen ezért költöttél fel engem? –kérdezte az anyja. – Csak ennyit tudsz mondani azok után, hogy egész este nem voltál itthon, s engem egyedül hagytál az apáddal?

– Kérlek, anyám – esdekelt a fia. – Mondd gyorsan, láttál valakit? Bárkit, egyáltalán bárkit?

Az anya a kíváncsiság és a düh között őrlődve kérdezte: – És mi bajod van? George, nagyon erősen szorítod a vállam!

– Elnézést, elnézést. Az egész Robbie hazajövetele előtt, vagy pedig utána történt?

– Hazajövetele után egy pár perccel. De miért kell félig megölni engem, mert… George!

– Maradj ott, ahol vagy – mondta a fiatalember. – Igazából mondom.

A tűz már majdnem teljesen kialudt. A parázs világított egyedül; majdnem teljesen sötét volt a szobában. Milly a sötétben meg akarta fogni Mrs. Manson kezét. – Az a dolog a lámpával jel volt – hazudta halkan. – Mondtam George-nak, ha bármi szükségem lenne rá, akkor jelezni fogom. Szeretném látni az arcát, Mrs. Manson. Szeretnék egyenesen a szemébe nézni és megmondani, mit gondolok magáról. De majd holnap megmondom.

Az ápolónő tudta, hogy mindketten hallgatóznak. Ha kinyílik a veranda ajtaja, biztosan meghallom, gondolta magában. De az úrnő is meg fogja hallani. Ha az ajtó kinyílik, akkor a hallból bejön a világosság. Hacsak a világosság…

– Szeretné tudni, hogy milyen lesz az esküvőm? – kérdezte suttogva az ápolónő. – Tavasszal tartjuk és maga is ott lesz. Persze csak akkor, ha ott akar tenni. Már mindent elterveztem. Az egész város rólunk fog beszélni.

Milly meghallotta a reteszt a verandaajtón. Valami az üvegnek nyomódott, egy sötét alak.

– Mrs. Manson? – mondta az asszony fülébe súgva. – Elviszem magát innen. Az ablakfülkébe viszem, ott biztonságban lesz. George egy pillanat alatt itt van. Nana, Mrs. Manson, most ne sírjon. Ne sírjon. Mrs. Manson, most nem szabad!

A veranda ajtaja lassan kinyílt. Az ápolónő háttal állt az ablakfülkének, s testével s kinyújtott karjaival elállta az utat.

Négy kéz imbolygott a padlón; Milly tudta hogyan nézne ki, ha égne a villany. Hallotta a négy, tengericsillagszerű kéz puha lépteit, amint a vastag szőnyegen az ágy felé tartottak.

Gondolatban megpróbálta megölni. Azt akarta, hogy haljon meg. Vadállat, te vadállat, megöllek.

Aztán hallotta, hogy az ágy megremeg, mikor a súlyos test rávetette magát.

Hirtelen fény áradt mindenfelől. A mennyezetről, a hallból és a verandáról, fény árasztotta el a szobát, s az erős fény egy pillanatra elvakította Millyt. Hangok hallatszottak és verődtek vissza. De George hangja túlharsogta a szörnyű lármát. – Ferd! – kiáltotta George, s az valahonnan válaszolt neki.

Ekkor már kezdett látni. Az egymásba kapaszkodott, padlón hempergő alakok kezdtek formát ölteni. Milly hátranyúlt s kezével eltakarta Mrs. Manson szemét.

George és Ferd Pross össze volt verve és véreztek. Babcock? Babcock és a fiatal Pleydell doktor hogyan kerülnek ide? Pleydell miként…

Egy egymásba fonódott tömeg, mely szétválik, majd ismét összekapaszkodik, szótlan emberek, fiatal és öreg, s mind ugyanazért a célért küszködik.

Cory. Corynak puska van a kezében, mire George Cory karjára vetette magát. Milly minden erejét összeszedve sikoltotta: – Nem, George, nem!

Az egész akkor fejeződött be, mikor a sötét alakot felráncigálták a padlóról és levették róla az álarcosbáli körgallért. Aztán elengedték, hogy mindenki láthassa az arcát.

Milly elfordult, s arcát Mrs. Manson keblére rejtette.

Tudta, hogy George odajött hozzájuk és mellettük áll. A középiskolai gyűrűről ismerte fel a fiatalember kezét, melyet azért viselt, mert Milly mindig kinevette miatta. George keze hintőporos volt. Ekkor Milly már tudta, hogy Ralph Manson neve és története többé nem látható az asztalon.

Valaki gyengéden nevén szólította; egy új hang: – Miss Sills. – Milly felnézett, s nem merte hinni. Aztán sírni kezdett, ahogy még sohasem sírt…

Az asszony az ablaknál ült a tolószéken és a reggelt várta. Már majdnem reggel volt. Sokan már távoztak, de azért nem mindenki. Akiket szeretett, azok maradtak.

Azt mondták, hogy most már gondolkozhat, most arra gondolhat, amire éppen akar. Azt is mondták, hogy egész nap, sőt akár egész éjjel fenn maradhat, örökké, ha kedve van hozzá. És a fejébe szállhat a dicsőség, mert ő jó, jó. Ne gondolj erre, mondta magában. Többé nem kell ilyet tenned.

Az a fiatalember szövetségi rendőr volt. Ő telefonált Babcocknak és Pleydellnek. Elmondta nekik, hogy mit gondol és megkérdezte őket, hogy elgondolása lehetséges-e. Orvosilag és érzelmileg lehetséges-e. Babcock azt mondta, hogy ő is hasonlóképpen gondolkozik, és majdnem ugyanarra a következtetésre jutott. . Kérdezze meg Bruce-t? Nem, nem most, majd később.

Bruce. Bruce pontosan úgy gondolkozott, mint Babcock. Az első este tele volt furcsasággal. Miss Sillst nehezen lehetett felébreszteni, s ez összeegyeztethetetlen az ápolónővel. A másik pedig, – a nevét még magában sem tudta kimondani – a másik túl nagy figyelmet szentelt a verandaajtónak, a lámpának s a padlón lévő gallyaknak és faleveleknek. Bruce elkeseredetten igyekezett elhitetni magával, hogy tévedett, kijelölte a lehetséges útvonalat és annak idejét, a verandaajtót használta bejövetelkor és távozáskor. A rózsaszínű szobából indult ki s tért vissza. A kerten keresztül az esetleges menekülést választotta. Aztán vacsoránál azt mondta, hogy bemegy a városba. De ahelyett Robbie szobájába ment és ott várakozott a sötétben… Robbie szobája volt az egyetlen igazi hely. Köszönöm szépen, Bruce.

– Akarsz még valamit? – kérdezte most Bruce.

Az asszony a fejét rázta. Szemei elárulták, hogy most már mindent tud. Még most is nehéz beszélni róla.

George Perry Milly Sills-szel jött be a verandáról. Zavart arckifejezésének egyáltalán nem tett jót összekuszált haja. A fiatalember az asszony széke fölé hajolt s megkérdezte: – Mit jelent az, ha egy asszony azt mondja, „nem kell borjúhús?”

_____A pulque-árus_____

Hal Ellson

A katedrális nagy bronzharangja elütötte az órát. Luis Mendoza, a pulque*-árus, felemelte a fejét, tizenegy ütést számolt, közben érezte, ahogy a csend belopózik a térre. Ideje a halálos találkozónak.

Felállt a padról, félig-meddig azt várta, hogy érzi a nyakán a fából készült járom és a két ráakasztott hatalmas pulque-korsó súlyát, amelyet napkeltétől a város utcáin cipelt, mígcsak az éjszaka éhes árnyékai be nem kúsztak a sivatag felől. Áthaladt a téren, gyorsan lépkedve a gyümölccsel terhes narancsfák árnyékában, el a szökőkút mellett, egyenesen keresztül a csatornán, a sötét, néma, omladozásában is nagyszerű városháza felé. Fél tucat rendőr-motorkerékpár állt a kanyarban a főkapitányság előtt. Belül egy rongyos koldus állt fedetlen fővel egy pult előtt, könyörögve a szolgálatban levő rendőröknek. Egy másik koldus kuporogva feküdt egy padon a kicsi, farácsos cellában. Mendoza összeráncolta a szemöldökét és továbbment, megkerülte a parkot, bement egy utcába, ahol elnyelték az árnyékok. Kiért egy nagy térre.. Ez elhagyatottabb volt, mint az előző. Keresztülment rajta, és eltűnt egy másik keskeny utcában, amely nagyon hasonlított ahhoz, amelyben lakott. A házak itt omladoztak és némák voltak, az ablakok sötétek, rácsosak. Egyetlen tény sem utalt lakók létezésére.

Az utca felénél hirtelen megállt és hátrapillantott. A járda árnyékban volt és üres. Senki nem követte, és az előtte álló házban levő három férfin kívül senki nem tudott a találkozóról. E pillanatban még habozott, azon töprengve, hogy képes lesz-e végrehajtani a feladatot. Az esélyek ellene szóltak. Mások már szörnyű kudarcot vallottak, és a sírjaikban fekszenek. Lelőtték őket a Tábornok fegyveresei.

Hirtelen elhatározta magát és belépett a házba. Három férfi várta a kis, egyetlen olajlámpával alig megvilágított belső udvaron. Üdvözölték egymást. Mendoza megállt, egyik férfiről a másikra nézett. Az első öreg volt, haja fehér, arca sápadt és sovány. A másik kettő fiatalabb volt és sötéthajú, akárcsak ő maga, az övéhez hasonlóan szelíd szemük meghazudtolta a bennük égő haragot

Az öregember, Don Gonzalo Aponte, diákok nélküli professzor, vagyon nélküli arisztokrata. Marcia tábornok közvetve megfosztotta egyetemi állásától, elvette tőle a családi haciendát, a büszke**,** de düledező romot, és eltulajdonította a körülötte elterülő földeket. A parancsot ugyan a kormányzó írta alá, de ő nem volt más, mint egy báb. .A tábornok célja világos volt, meg akarta törni Don Gonzalo Aponte szellemét.

De Aponte szelleme távolról sem volt megtört, bár öreg volt és gyenge. Saját erőből nem tudott visszavágni. De voltak mások is, akik gyűlölték a Tábornokot. Néhányan elég bátrak voltak ahhoz, hogy csatlakozzanak Aponte-hoz – éppen egy tucat ember – és közülük kilencen már meghaltak. Lemészárolták őket a Tábornok fegyveresei három sikertelen merénylet során. Az újságok banditáknak nevezték őket, eltorzítva az igazságot a Tábornok követelésére.

---

* Pulque (ejtsd: pulke) agavéből erjesztett alkoholos ital. – Ford.

A három, a sivatagban lelőtt és a helyszínen eltemetett halottra gondolva Aponte Mendoza felé biccentett.

– Szóval eljöttél – mondta, és méregette a pulque-árus sovány arcát.

– Mondtam, hogy itt leszek – válaszolta Mendoza egy vállrándítással. Aponte bólintott a jobbján ülő fiatal férfi felé.

– A barátod, Esteban ajánlott téged. Ismered a kockázatot?

– Jól ismerem.

– Kilenc ember már meghalt.

– Nem volt szerencséjük.

– A halál mindig szerencsétlen dolog. Ha visszakozni akarsz…

– Nem kívánok ilyesmit tenni.

Halvány mosoly jelent meg az öregember arcán.

– Kevesen akadnak ilyenek, ha egyáltalán vannak. De megkérdezném, miért vagy hajlandó ennyit kockáztatni?

– Mert szegény vagyok, uram. Szükségem van a pénzre.

– Sokan szegények, de…

– Talán szeretnék sajnálatra méltó lenni.

– Tehát egyetlen gondod a pénz?

Mendoza elgondolkodott és aztán megrázta a fejét.

– A Tábornok gonosz, a fegyveresei állatok. Szánakozás nélkül meg lehet őket ölni. Különösen Pancho Negront, aki meggyilkolta a barátomat. Meg kell halnia!

Aponte bólintott és összekulcsolta a kezét. Gyémántgyűrűje megvillant a fényben.

– Készen vagy?

– Igen, uram.

– Akkor holnap. Ismered a polgármester rezidenciáját?

– Ismerem.

– Délben három autó lesz előtte és a fegyveres őrök. A középső lesz a Tábornoké. A fegyveresek az utcát őrzik majd. Egyikük elkíséri a Tábornokot a polgármester házától az autóig. Egy tucat férfi, mind felfegyverezve.

Az öregembert heves, száraz köhögési roham rázta meg.

Kezét a szája elé tartva várta, hogy a roham lecsillapodjék, és Mendozára nézett.

– Egy tucat ember – ismételte.

– Értem – felelte Mendoza.

– Nem lesz senki, aki segítsen. Az esélyek teljesen ellened szólnak.

– Kockázatos játék – egyezett bele Mendoza. – Tizenkettő egy ellen, de egy előnyöm mégis van.

Aponte nem látta, mi lehet az, ezért magyarázatot kért.

– Nagyon egyszerű. Én csak egy ember vagyok, közönséges pulque-árus – magyarázta Mendoza. – A fegyveresek aligha várnak részemről bajt, így a meglepetés ereje az én oldalamon lesz. Emellett van egy tervem.

– Mi az?

Mendoza halványan elmosolyodott. – Ez olyasmi, amit szeretnék magamban tartani. Akár sikerül, akár nem, holnapra tudni fogják, mi az.

Aponte ránézett a két mellette levő fiatalabb férfire, és megvonta a vállát.

– Ahogy akarod – fordult vissza Mendozához.

. – És most beszéljünk a fizetségről – mondta a pulque-árus.

– Látom, nem feledkeztél meg róla.

– Sem a családom – válaszolt Mendoza. – Értük teszem meg.

Aponte komolyan bólintott. – Holnap reggel a Matadorok Kantinjában megkapod a pénzedet. Ami pedig a küldetésedet illeti, sok szerencsét!

– Ennél többre van szükségem – rántotta meg a vállát Mendoza –, mondjanak egy imát értem.

Ezzel sarkon fordult és elment. Amint az ajtó becsukódott mögötte, Aponte megrázta a fejét – Bátor a fickó, vagy bolond…

– Vagy mi? – kérdezte Esteban.

– Talán egyik a kettő közül.

– Nem, ő igazán rendben van.

– Talán. De ha csak a pénz kell neki, elmehet a Tábornokhoz. Megérné neki, hogy eláruljon bennünket.

– Jótálltam érte. Nem fog elárulni bennünket.

Aponte bólintott. – Talán nem. Holnap minden kiderül. De igazán kíváncsi vagyok a tervére.

– Bármi is, hazárdjáték. Lehet, hogy megöli a Tábornokot, de ő sem fogja túlélni a fegyvereseket.

– Talán meg akar halni.

– Nem – mondta Esteban –, de szegény, és a szegények mindig kétségbeesettek.

– Nagyon nyugodtnak látszott – mondta Aponte, amint lassan felállt a székéből. Keskeny arca kísérteties volt a fáradtságtól, a kezei elkezdtek remegni. A két fiatal férfi észrevette és készültek elmenni. Amint jóéjszakát mondtak és indultak az ajtó felé, Aponte megállította őket.

– Ami a fizetést illeti – mondta Estebannak –, azt javasolom, hogy a pénzt hagyd a csaposnál, rendesen becsomagolva, csak minden eshetőségre…

– Bízom Mendozában. Személyesen adom át neki – mondta Esteban.

Még korán volt, de a város felébredt, élettől zajos és vibráló volt az álom sötét csendje után. Amikor a katedrális bronzharangja az órát ütötte, Mendoza keresztülment a téren és megállt a hatalmas főkapu előtt, amelynek faragott figuráit szú ette és fája a korhadástól félig már megsemmisült. Egy lépéssel a kapun át **a** homályos belső térbe került. Ez először üresnek látszott, de egy fekete sálba burkolt alak ott térdelt a kövezeten; sziszegő suttogás én el hozzá, a gyertyák halványan pislákoltak az oltáron. Bal oldalt barlangszerű, sötét kápolna nyílt. Oda belépve érezte a mozdulatlan levegő hűvösséget. Fél tucat égő gyertya lángja fehér ékkőként égett és megvilágította a saját véréből való sötét szent sima arcát. Letérdelt a szobor elé és elkezdett imádkozni.

Még maga előtt a hosszú reggellel, Mendoza hazatért.

Hirtelen fáradtnak érezte magát és ágyba bújt. Alig hunyta le a szemét, ismerős hangot hallott, amely mosolyt varázsolt arcára. Az unokája jött be a szomszéd szobából. Apró, meztelen lábacskái keresztültipegtek a házon, be a belső udvarra, ahol fia kedvenc báránykája hevert egy cölöphöz kötve. Üdvözölte a barit, aztán dédelgette egy ideig.

Bejött, vissza házba, egyenesen Mendoza ágyához, hogy kérje a reggeli pusziját és már ment is. Mendoza ajkán mosollyal álomba merült. A kicsi rövidesen visszatért, sült almát rágcsálva hozta a csésze párolgó kávét. Megosztották egymással és elvitte az üres csészét.

Mendoza elaludt, és a lánya hangjára ébredt; aki reggelihez hívta a konyhába. Tortillát* ettek forró szósszal és kávét ittak rá. Mikor a lánya visszament saját házába, rágyújtott egy cigarettára és kilépett a zárt udvarra.

Az egy hónappal korábbi szokatlan hideghullám elpusztította az avocado- és a narancsfák új hajtásait. A pusztulás gondolatára a homlokát ráncolta, de a reggel melegében már megjelenőben voltak a zsenge új levelek. Mosolygott magában, és megújulni látta saját hajtásait, a lányát, fiát és az unokáját.

– Te meghalsz, de ők tovább élnek – gondolta örömmel és egyben szomorúan.

Egy perccel később a fia, Julio lépett az udvarba. Bőre, mint a bronz, akár az apjáé. Fekete haja csillogott.

– Ettél már? – kérdezte Mendoza. A fiú bólintott.

– Jó.

Mendoza az udvar végében levő rozoga fészerhez ment, ahol a bárány is ki volt kötve, és vállára emelte a fából készült vödörhordó jármot. A két ráakasztott korsó kiegyensúlyozta egymást. A fiú hozta a kalapját.

– Menjünk – mondta és elindultak. A férfi nehéz terhével, a fiú egy bögrét tartva előtte.

A nap már jócskán magasra járt, az utca felforrósodott.

Mendoza érezte a jármot és a korsók súlyát. Izzadság pergett le az arcán, a só csípte a szemét. De nem panaszkodott. Jó volt élni és hallgatni a fia éles kiáltását:

– Ay, pulque! Ay, pulque!

De most tiltakozásnak tűnt, amely áthasította az utcákat, a napot és a szívét – ártatlan és szörnyű közlés a katasztrófa közeledéséről.

Megkerülték a teret és folytatták útjukat a bűzlő, legyektől nyüzsgő piactér felé, átmentek a hídon a túlpart lepusztult kalyibái, omladozó vályogházai köze, ahol a bakhátas utcákon kecskék kószáltak. Tizenegy órakor visszatértek a hídon át, a piacon kukoricalevest kanalaztak. Ezután mentek tovább a Matadorok Kantinjához.

Itt Mendoza letette az egyre súlyosabbnak érzett korsókat, és az elülső ajtón át a „Bikabejárat” felirat alatt belépett. Esteban bent várta. Egy üveg sör mellett a pénz gazdát cserélt. Mendoza az oldalajtón át távozott, amely fölött másik tábla ezt hirdette: „Amerre a halott bikák mennek”. A sarkon túl a fia várt rá. Odanyújtotta neki a hevenyészve, foltos papírba csomagolt pénzt és így szólt:

– Barmi történjék, ezt el ne veszítsd! Tedd az inged alá!

– Mi ez? – kérdezte Julio.

– Ne törődj vele! A tied, a nővéredé és a kicsié.

A fiú az ingébe tette a pénzt, és Mendoza a vállára tette a jármot.

Én meghalhatok, de nekik meglesz a pénz – gondolta és bólintott a fiának.

– Ay, pulque! Ay, pulque! – kiabálta a fiú, ahogy mentek. Nagyon meleg volt, és az utcák csaknem üresek. Tizenkettő előtt egy perccel Mendoza és fia megkerülték annak a háztömbnek a sarkát, amelyben a polgármester rezidenciája állt. Három autó parkolt közvetlenül a ház előtt. Pompás palota volt, fehér stukkóval, vörös csempével és kovácsoltvas rácsokkal díszítve. A fegyveres őrök közül kilenc – köztük Pancho Negron – ott állt a járdán. Hárman az autók volánjánál ültek. Más emberfia nem volt a környéken.

– Ay, pulque! – kiáltotta Julio, és Mendoza hirtelen érezte a járom és a korsók súlyát a nyakán. Egyikben pulque, a másikban halál, gondolta, és a fiú újra kiáltott.

---

* Tortilla: kukoricalisztből készült palacsintaszerű étel Közép-Európában és Kubában– Ford.

Egy széles vállú, alacsony, himlőhelyes arcú férfi, Pancho Negron éber szeme Mendozára és a fiára szegeződött. A többiek pihenjben álltak, mert egy pulque-árus és egy fiú nem jelentetlek fenyegetést.

– Figyelj rám – súgta Mendoza Juliónak –, ha szólok neked, szaladj, mégpedig olyan gyorsan, ahogy csak tudsz.

A fiú csodálkozott, de nem kérdezett semmit. Újra kiáltott, és Mendoza a polgármester házára nézett. A Tábornoknak semmi jele. Lelassította lépteit, végül megállt Negron előtt, és lerakta a terhét.

– Egy italt, uram? – kérdezte elvéve a bögrét a fiútól.

Negron grimaszt vágott, és a fejét rázta: – Abból a piszkos bögréből, amelyiket a városban mindenki a szájához emelt már? A fegyveres kiköpött, hogy kimutassa undorát.

Vállat vonva Mendoza egy cigarettát tett a szájába, s a szeme sarkából látta, hogy a polgármester házának ajtaja kivágódik, és a Tábornok kilép a háztól. A fegyveres őrök azonnal vigyázzba álltak, egyikük elésietett, hogy az autóhoz kísérje. Mendoza eltaposta az üres cigarettás dobozt és így szólt Julióhoz:

– Hozz nekem egy másik csomaggal a sarkon túlról. Szaladj!

A fiú habozott, de az arcán csattanó csípős pofon mozgásba hozta. Az őr nevetett. Meztelen talpak csattogtak a járdán, ahogy Julio menekült. Mendoza hallotta a csattogást, és a foga megcsikordult. Aztán megfordult és látta, hogy a Tábornok alig háromméternyire van tőle; zömök, csúf, kerek ruca, két apró, mélyen ülő szeme, kidudorodó homloka brutális emberre vallott. Szemei, mint egy hüllőé.

Mendoza, mintegy mellékesen, meggyújtotta a cigarettáját és a kezében tartotta az égő gyufát. A tűző napfényben a láng alig látszott. A halvány, ártatlan láng az ujjai közül az egyik korsóba esett, amikor a Tábornok után lehajolt, hogy beszálljon a kocsijába. Rettenetes robbanás rázta meg a teret, és több háztömbre kiterjedően megrengette a környéket.

A robbanást halálos csend követte. Azután a katedrális harangja elkezdett vadul kongani, túlharsogva a zűrzavaros kiáltások egyvelegét. Mendoza, a pulque-árus, teljesítette megbízatását.

_____Százszor_____

Syd Hoff

Miss Compton csinos volt, csinosabb minden tanárnőnél a 189. számú általános iskolában, sőt minden hölgynél, akit valaha is látott. Philip csak erre gondolt, amióta megkezdődött az új tanév.

– Philip, figyelsz te rám' – kérdezte hirtelen. A fiú úgy érezte, hogy égni kezd az arca.

– Ne-nem, tanárnő kérem.

– Akkor légy szíves, menj a táblához, és írd le százszor, hogy „az órán figyelnem kell.”

Philip engedelmeskedett. A táblánál állva írt és írt, amíg csaknem elfogyott a kréta a kezében, mialatt osztálytársai tovább haladtak a számtanban.

Amikor befejezte, Philip visszament a padjába, és továbbra is Miss Comptont nézte.

Csak padtársa, Allan Harbach ismerte Philip érzéseit.

„Philip szerelmes Miss Comptonba” – mondta olyan halkan, hogy kettőjükön kívül senki sem hallhatta meg.

Philip odaütött. Igaz volt, amit Allan mondott, de mégsem akarta hallani, talán mert Allan úgy mondta, hogy az valami egészen disznó kijelentésként hangzott.

– Miért csináltad ezt? – kérdezte Miss Compton, besietve a padsorok közé. Még csinosabb volt, amikor haragudott.

Philip nem tehetett mást, lehorgasztotta a fejét.

– Ez nagyon komisz dolog volt tőled – mondta a tanárnő, látva, hogy a másik fiú szája vérzik. – Allan, miért támadott meg téged Philip?

– Nem mondhatom meg, Miss Compton. Ezt nem mondhatom meg Philipről, mert nem vagyok pletykás.

Így hát Philip ismét a táblához vonult, hogy most ezt a szöveget írja le:

Sohasem szabad megütnöm Allant,

Sohasem szabad megütnöm Allant,

Sohasem szabad…

Amikor megint visszament a helyére, Allan odasúgta neki: „ezért még számolunk, Philip, meglátod”. Ő tudott úgy suttogni, hogy Miss Compton ne kapja rajta.

Nem így Philip. Miután megpróbált odasúgni valami mentegetőzést, megint nekigyürkőzhetett az írásnak a táblán:

Sohasem szabad fecsegnem az órán,

Sohasem szabad fecsegnem az órán,

Sohasem szabad…

És Allan? Allanből felvigyázó lett. . – Osztály, figyelem: Allan a felvigyázótok. A lépcső tetején fog állni, és jelenti a sorban történő beszédet és minden egyéb szabályszegést.

Philip azon volt, hogy vigyázzon abban a lépcsőházban. Az volt az érzése, hogy az új felvigyázó bajt okoz neki.

Nem is tévedett:

Sohasem szabad papírt eldobnom a lépcsőn…

Sohasem szabad fütyülnöm a sorban…

Sohasem szabad köpködnöm…

Hogy ki művelte ezeket a dolgokat? Semmi esetre sem Philip. Ám könnyebb volt a táblára írni, mint Allannel vitatkozni.

Meg aztán ki akarta volna Miss Comptont őrületbe kergetni?

– Ide figyelj, Allan! Kell neked ez a golyóstoll? Nekem kettő is van belőle.

– Kinek kell a te golyóstollad?

– Mit szólnál a bringámhoz? Délután tekerhetsz vele.

– Tartsd meg az öreg bringádat.

– Hé, mit szólnál hozzá, ha mi ketten fociznánk? Klassz új labdám van. Nagyszerűen pattan.

– Akkor se játszanék veled, ha a tiéd volna az utolsó labda a világon.

Philip már-már feladta. Mi másra hívhatná még meg Allant iskola után?

– Na, húzz be nekem egyet, és akkor kvittek vagyunk.

Allan gúnyosan mosolygott és tovasétált. Jött a nagy dolgozatírás matekból, és Philip azt hitte, a másik fiú a történtek ellenére mégis a barátja akar lenni. Allan ugyanis feléje fordította a dolgozatát, egyenesen feléje! Nem állta meg. hogy bele ne pillantson a dolgozatba, tehát:

Sohasem szabad csalnom dolgozatíráskor,

Sohasem szabad csalnom dolgozatíráskor.

Sohasem szabad…

Miss Compton most már kénytelen volt behívatni valamelyik szülőt.

– Talán nekem kellene bemennem – mondta Philip apja.

– Nincs értelme – válaszolta az anya –, biztosan nem történt semmi főbenjáró bűncselekmény. Miért kérnél eltávozást a hivatalból?

Philip mélységesen szégyenkezve állt a két nő előtt.

– Ígérem, hogy megjavulok. Megpróbálom.

– Ráfogtam a fiát egy kis irkálásra a táblán, ha valami csintalanságot követ el – mondta Miss Compton.

– Á, igen, „százszor” – mosolygott Mis. Gersten. – Azt az én időmben is csinálták.

– Sokat változott a tanítás, de néhány régi módszer azért még mindig beválik.

– Biztos vagyok benne, hogy igen. Éppen a minap mondtam a férjemnek…

Később, már otthon, Philip anyja ezt mondta a fiának:

– Nagyon csinos a tanárnőd.

–Tudom – válaszolta elpirulva a fiú, aztán újra megígérte, amit egyszer már megígért.

– Igyekszem megjavulni. Megpróbálom.

Semmi jó sem származott belőle. Továbbra is fizetnie kellett olyasmikért, amiket el sem követett. Allan gondoskodott róla, hogy addig írjon a táblán, amíg meg nem fájdulnak az ujjai.

– Az Oktatási Bizottság bőven ellát bennünket krétával – jegyezte meg zordan Miss Compton.

Sohasem szabad kiabálnom a lépcsőn…

Sohasem szabad a falra firkálnom…

Egyesével kell vennem a lépcsőfokokat…

Nem szabad sietve…

A végén egyre rendesebbé vált az írása, és remélte, ezt is észreveszi a tanárnő.

Egy reggelen Philip elkésve érkezett meg az iskolába. A lépcsőház üres volt, csak Allan állt a tetején, széles vigyorral a képén.

– Hú, rongáljuk az iskola tulajdonát? – kuncogott, kiragadva Philip kezéből a könyveket, és lapokat tépett ki belőlük, amikor Philip el akart menni mellette.

Még nem hangzott el a második csengetés, így túl nagy zaj volt az épületben ahhoz, hogy meghallják.

– Késtél – kezdte mondani Miss Compton, mihelyt Philip belépett az osztályterembe. A fiú azonban egyenesen a táblához ment.

Fogott egy krétát, és írni kezdett.

– Philip menj a helyedre addig, amíg én azt nem mondom neked, hogy csináld – mondta a tanárnő, de nem folytatta, miután meglátta a fekete táblára fehérrel írott szavakat:

Sohasem szabad Allant lelöknöm a lépcsőn,

Sohasem szabad Allant lelöknöm a lépcsőn,

Sohasem szabad Allant lelöknöm a lépcsőn,

Sohasem szabad…

Már majdnem tucatszor leírta a mondatot, mire a tanárnő kifutott az előcsarnokba, és átnézett a korlát felett, miközben a kréta csikorgása egyre visszhangzott a fülében.

TARTALOM

Négykezes rémület *(Hilda Lawrence)*.....3

A pulque-árus *(Hal Ellson)*.....76

Százszor *(Syd Hoff*.....81